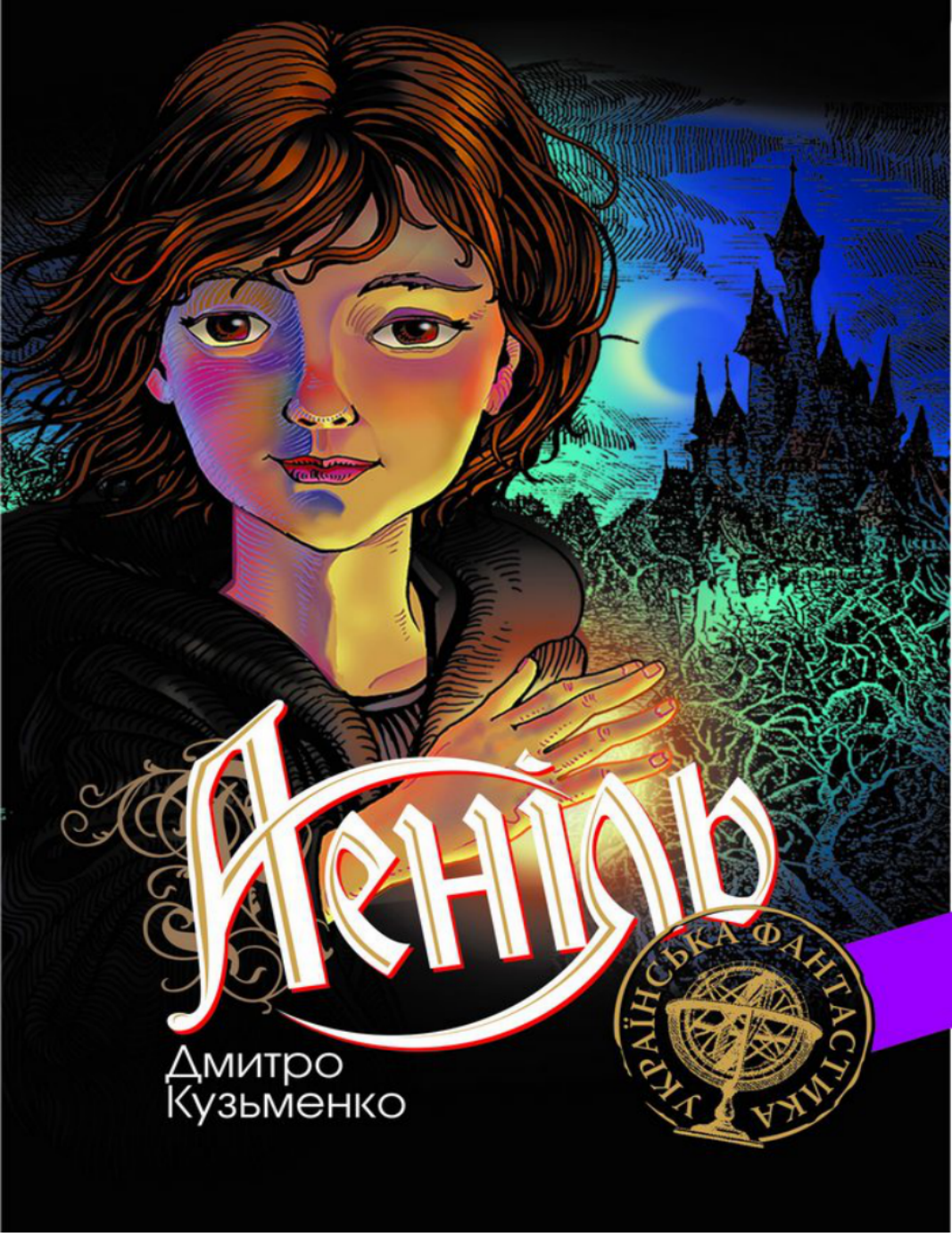
Ангіль
Дмитро
Кузьменко
Українська фантастика

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Аеніль дель Уберті — 12-річна донька послів королівства Ерлі, яка навчається в Академії чарів на відділенні алхімії. Замок Академії, що має давню історію, сповнений багатьох таємниць і прихованих небезпек, які не завжди можуть подолати навіть викладачі — найталановитіші чарівники, чародії, алхіміки, цілителі та книжники.

У школі свої традиції, звичаї і правила, не всі з яких відомі стороннім. Тиха, сором'язлива і невміла у чарах Аеніль стикається з небезпечними істотами, забороненими чарівницькими експериментами, таємними спілками учнів і викладачів, смертельними чарами, плетивом змов і підступів, расовою та становою нерівністю.

Чи зможе вона усупереч усьому гарно вчитися, знайти друзів, пережити кпини однокласників, вберегти свою сестричку Іно?

- Дмитро Кузьменко
  - Розділ 1
  - Розділ 2
  - Розділ 3
  - Розділ 4
  - Розділ 5
  - Розділ 6
  - Розділ 7
  - Розділ 8
  - Розділ 9
  - Розділ 10
  - Розділ 11
  - Розділ 12

УКРАЇНСЬКА ФАНТАСТИКА

Дмитро Кузьменко

АСКІЛЬ

Роман

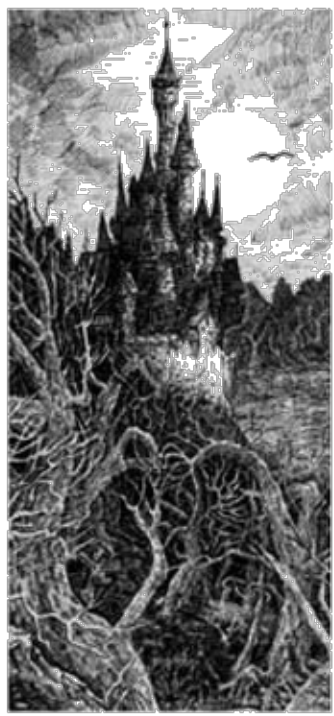

НК Богдан

Дмитро Кузьменко
Аеніль

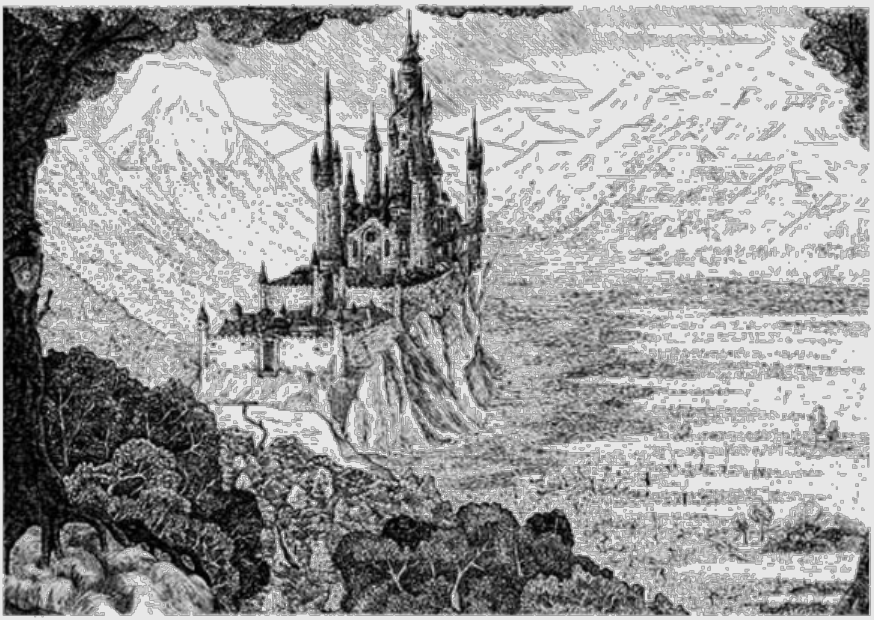

Присвячую Софії

Розділ 1
ЗАВІСА ТІНЕЙ

Молода жінка у викладацькій мантії квапилася тьмяним коридором підземелля Академії, яке було ледь освітлене кіптявим полум'ям смолоскипів. Грубий килим на підлозі приглушував кроки, однак вона щохвилини озиралася назад та поглядала у бічні проходи. Вочевидь не хотіла, аби її помітили. Обличчя сховане за каптуром, і лише зрідка спалахи вогню вихоплювали його з темряви. Вона мала біляве волосся й різкі, зовсім прості риси, але рухи й незворушний вираз очей виказували її благородне походження.

Підземелля цілковито безлюдні в такий пізній час. Жінка швидко збігла сходами ще глибше й зупинилася перед невеликими, однак важкими дверима. Знову озирнулася і, як тінь, прослизнула усередину кімнати.

У центрі невеликого приміщення були розташовані колом вісім постаментів зі смолоскипами. Вони горіли зеленим полум'ям, що відкидало химерні відблиски на гранітні стіни із висіченими там орнаментами: сцени полювання, військові паради — важко сказати, яке це мало відношення до Академії.

Жінка зайшла у центр кола, й факели відразу стали яскравішими. Вона простягла руки в різні боки, і її долоні опинилися над вогнем. Здавалося, що зелене полум'я проходить крізь них. Викладачка виглядала спокійною — для неї це звичний ритуал.

Полум'я спалахнуло яскравіше, й на обличчі жінки з'явилося занепокоєння. Вона тривожно глянула на свої руки. Долоні затремтіли, однак жінка продовжувала тримати їх над факелами.

Підлога всередині кола стала напівпрозорою й невдовзі зникла. На її місці була бездонна темінь. Залишився лише маленький виступ, на якому ледь помістилися ноги жінки. Одночасно в стіні кімнати з'явилися двері.

Викладачка швидко прибрала руки зі смолоскипів і обережно переступила із центру кола за його межі. Якийсь час вона стояла, здивовано розглядаючи свої почервонілі долоні, що продовжували тремтіти. Ще трохи і шкіра б обгоріла. Вона підійшла до дверей і щось промовила. Ті відчинилися, й жінка зайшла досередини.

Грубі кам'яні стіни кімнати ховалися за червоними гардинами. Вікон не було, як і всюди у підвалах, але світло могло проникати крізь тонкі канали у стінах, що підіймалися вгору. Вже

занадто пізно, щоб звідти досягав хоч промінчик. У кімнаті горів лише один великий факел, і він добре її освітлював. Тут був холодний камін та кілька крісел, розставлених колом.

Чоловік років тридцяти нетерпляче походжав кімнатою. Його темне волосся вже було посічене сивиною. Він мав довгий рівний ніс, густі брови й пронизливі чорні очі. Природна смаглявість шкіри майже зникла за час багаторічного перебування в кам'яних стінах Академії.

Коли жінка зайшла, він зупинився й запитально глянув на неї.

— Ти запізнилась, вже початок першої. — У цьому холодному твердженні відчувалася роздратованість.

— Прошу вибачення, мене затримала учениця Івонна. Майстер Теїр попрохав, щоб я допомогла їй із захистом від чарів. У дівчини завтра інтернантський іспит. Я не могла йому відмовити.

Жінка теж була роздратована, але намагалася говорити спокійно.

— Я не розумію їх, Ірене. Вони не дозволяють тобі отримати звання майстра, але постійно звертаються по допомогу. Ти лише магістерка. Ти не зобов'язана це робити. Це навіть проти правил.

— Я зобов'язана. Майстре Елітісе, ви прекрасно це розумієте. За мною стежать, мені дорого коштувала довіра майстра Теїра. Я боюсь викликати у нього підозри.

— Мені здається, що ти швидше викличеш їх, якщо неухильно виконуватимеш всі його забаганки.

Жінка гордо підняла погляд і холодно відрізала:

— Я не виконую нічиїх забаганок. Я лише здійснюю накази керівників. У моєму становищі я не можу не робити цього.

Майстер Елітіс посміхнувся. Йому завжди подобалася ця впевненість, за якою ховаються глибокі сумніви. Він не став нічого говорити. Риси обличчя Ірене розгладилися, і вона теж усміхнулася.

— Давайте поговоримо про справу, а не про мене, — промовила вона тепліше.

Майстер сів у велике крісло біля незапаленого каміна. Її прохання він пропустив повз вуха.

— Я лише хочу, щоб ти швидше стала майстринею. Ти найсильніша серед нас, але вони зв'язали тобі руки. Я не стану лідером Клану, а майстер Стесагор вже надто старий — йому необхідна заміна.

— Лідером нашого Клану може бути лише ронеєць. У мені немає й краплі крові вашого народу. Я дуже ціную довіру, але ніколи не погоджуся на це. Я надто вірна Клану, щоби

порушувати його правила. Не потрібно нічого змінювати. Я підтримаю лише вашу кандидатуру.

Жінка пояснювала неохоче й немов нерозумному учню. Їй була неприємна ця розмова. Чоловік вдавав, що не помічає її інтонації. Він продовжив:

— Це смішно, я простий алхімік, мені ніколи не стати магом. А ти вже досягла цього рівня. Тобі необхідний лише дозвіл використовувати більше сили й щоб вони не могли встановлювати нагляд. Якщо тебе так сильно турбують формальності, то ти можеш бути й неофіційним лідером. Таке вже траплялось — посада голови Клану визнається почесною, а всім керує його перший радник.

На обличчі Ірене з'явилося вагання. Вона довго шукала, як відповісти, не заперечивши свої попередні слова:

— Якщо ви станете головою, я виконуватиму будь-які ваші накази.

Майстер Елітіс знов усміхнувся. Потім посерйознішав і сказав:

— Мій брат входить до Президії Синедріону. Я збираюся поговорити з ним, щоб він нарешті висунув твоє питання на обговорення. Цьогорічний склад Президії якнайкращий.

— У майстра Георгіса Елітіса і так багато проблем. Може, не варто турбувати його зараз? Він уже зробив для нас дуже багато.

— Іншого шансу може не бути. Надіюсь, що це вдасться, хоч він уже давно мені не довіряє. Це через мене у нього погіршилась репутація. Наступного року він може втратити місце в Президії, навряд чи йому допоможуть еоли. Тобі необхідно бути особливо обачною цього тижня. Припини свої експерименти.

— Про них нікому не відомо, крім вас. Ці досліди необхідно проводити регулярно за спеціальним графіком, інакше результату не буде, або він буде дуже поганий. Проте я зроблю все, що у моїх силах.

Чоловік кивнув, а потім відірвав погляд від каміна, де з минулої зими не палав вогонь, і перевів його на жінку. Він пильно оглянув її і сказав:

— Сідай. Чому ти стоїш?

Він помітив, що вона ховає руки за спиною. Його очі звузилися.

Ірене переступила з ноги на ногу, глянула на крісло й сіла. Вона трималася так, що з рукавів мантії виглядали лише кінчики пальців. Майстер Елітіс уважно дивився на її руки. Він бачив, що вони тремтять. Ірене довго мовчала, але нарешті сказала:

— Нічого страшного. Це лише Факели.

— Мої Факели? — чоловік підняв здивований погляд на

жінку.

— Так. Вони чомусь обпекли мене, — неохоче пояснила вона.

Майстер задумався, потім різко піднявся й підійшов до жінки. Він схилився й підняв одну з її рук. Лише стиснуті зуби й тремтіння виказували Іренин біль, обличчя залишалося незворушним.

Майстер уважно розглянув долоню у світлі смолоскипа. Шкіра почервоніла й подекуди узялася пухирцями — це був серйозний опік.

— Мабуть, це через час. Вони розраховані на прохід опівночі, — невпевнено сказав він. — Тобі необхідно зняти біль.

Він поклав свою руку на її, але Ірене не дала йому вимовити закляття. Вона прибрала руку й промовила:

— Не треба. Невдовзі біль мине сам. Не можна знімати його так. Треба спершу дізнатися, чому це сталося. Я вже проходила там після півночі, але таке трапилося вперше.

Чоловік був вимушений погодитися. Він повернувся у своє крісло.

— Вони обпікають лише простих людей та учнів.

— І тих, хто не входить у Клан?

— Ні, я вирішив, що це буде підозріло… А чому ти запитуєш?

— Я боюсь… що зробила деякі речі, які можуть виключити мене з Клану. Боюсь, що я надто сильно заглиблююсь у Темряву.

Чоловік пильно дивився їй у вічі. Вона не ховала погляд. У очах жінки було видно тривогу.

— Це через ті досліди? Я попереджав тебе, що до добра це не доведе. Воно й починалось погано.

— Такі закляття завжди починаються погано. Вони надто складні, щоб опанувати їх з першого разу. Я не знала, що можу контролювати лише дівчат, тому вийшов провал із тим хлопцем. Мені жаль його, я не бажала йому нічого поганого.

— А нещодавній випадок з дівчиною? Ми й досі тримаємо її у себе. Що ти з нею зробила? Твої пояснення Клану були недостатні, тобі повірили лише завдяки довірі до тебе майстра Стесагора. Але я не хочу про це говорити, давай перейдемо до справи…

Цього разу вже жінка не послухала його:

— Я сама не знаю, що з нею сталося. Я не хотіла пояснювати, бо це викликало б ще більше підозр. Можливо, я контролювала її надто довго. Якби ви дозволили мені побачити дівчинку, я б спробувала їй допомогти. — Жінка нахилилася вперед, немов намагалася привернути більше уваги майстра. — Ви повинні зрозуміти, що я боюся. Я не наважуюся довірити це навіть майстру Стесагору. Я відчуваю, що закляття якісь неправильні.

Цей контроль лякає мене, але я вже не можу утриматися від цього. Необхідно довести досліди до кінця, бо буде ще гірше. І вони приваблюють. Це немов інший світ. Відчуття повної влади над ученицями, а на заняттях вони навіть не підозрюють, що сталося з ними попередньої ночі. Але я боюся цього. Я боюся, що не лише я контролюю їх, боюся, що там є ще щось. Це темні чари, вони надто небезпечні. Я не знаю, як довго я буду достатньо захищеною і контролюватиму саму себе, аби не зробити чогось… Я боюся, що Темрява поглине мене. Я хочу, щоб ви допомогли мені позбутися цього.

Обличчя майстра стало серйозним, але відповів він байдуже:

— Я нічого не можу зробити. Треба було думати раніше, я тебе попереджав. Але я не став би надто переживати на твоєму місці. Факели Зеленого Полум'я не зачіпають Темних.

Жінка відхилилася назад.

— Що ж. Давайте перейдемо до справ, — промовила вона холодно й рішуче, немов попередньої розмови не було. — Ви отримали вимоги Ордену?

— Так, — сказав чоловік і дістав з кишені мантії згорнений пергамент. Він передав його Ірене, й вона почала уважно читати.

Майстер підвівся й став походжати по кімнаті. Потім зупинився і підійшов до книжкової шафи, що стояла у кутку. Почав зосереджено перебирати книги й папери, немов щось шукав.

— Як ми і вважали, — промовила Ірене, — вони хочуть включити нас до складу Ордену. Це ультиматум, а не перемовини.

Чоловік озирнувся на неї, але нічого не сказав.

— Деякі пункти слабкі. Ми зможемо потягти час, але сутичка рано чи пізно станеться. Хіба що ви згодитесь повністю підкоритися Темряві?

— Ми не згодимось на це. Цей папірець образливий. Майстер Стесагор навіть не прочитав його, він наказав його спалити. А заодно й посланця, що його приніс. Я ледве його відмовив. — Майстер говорив і продовжував щось шукати у шафі. На його обличчі з'явилася сумна усмішка, коли він дістав якийсь пошарпаний рукопис з-під купи паперів. Обтрусив його від пилу, поклав на вільну полицю й повернувся обличчям до Ірене. — Але переговори вигідні для нас. Нам необхідний час, щоб зібрати сили.

— Буде складно боротися з ними, — задумливо промовила Ірене. — Але ми маємо перевагу. Їм невигідно знищувати нас, тому вони лише спробують залякати. Їм потрібно, щоб ми увійшли до Ордену — добровільно або примусово. Від нашого

знищення вони програють. Баланс буде порушено, і Вісім Кланів перестануть існувати, якщо хоч один зникне.

— Нещодавно вони включили до себе Сьомий Клан. Тепер усі три темні клани входять до Ордену.

— Як їм це вдалося? — стривожено запитала Ірене.

— Захопили їхнього голову та катували його. І дочку заступника. Вони й решта швидко погодились. Зрештою, цього можна було очікувати. Сьомий Клан такий же темний, як і Орден. Це була майже дружня угода.

— Але ж вони запевняли нас, що боротимуться?! Симоніда, а її брат там, постійно переконувала мене в цьому! — обурилася Ірене.

— Вони й боролись. Але жертвувати своїм життям заради міфічної самостійності вони не будуть.

— Тепер на черзі ми і Четвертий Клан…

— Думаю, що тільки ми.

— Що? — Ірене здивовано зиркнула на майстра. Потім перевела погляд на полицю, біля якої він стояв.

— Усі три світлі клани до смерті пересварились поміж собою, а Четвертий дуже сильний і дбає лише про власні інтереси. Їм достатньо мати половину голосів — і вони зможуть повністю контролювати Вісім Кланів, бо світлі ніколи не домовляться з Четвертим.

— Вони й з нами ніколи не домовляться. Ми співпрацювали лише з Четвертим і Сьомим. Вони й так фактично контролюють Вісім Кланів.

— Було б непогано довести їм це.

— У крайньому випадку ми можемо вийти з Вісімки. Ми не настільки сильні зараз, щоб обов'язково там бути.

— Але ми входимо до восьми найсильніших кланів Академії. І буде важко пояснити усім, чому ми полишаємо Вісімку. Ми лише програємо від цього.

— Я так не думаю. — У голосі Ірене чувся скептицизм. — Наодинці ми зможемо стати значно сильнішими.

— Твоя помилка у тому, що ти вважаєш, ніби всі мають такі сили, як ти, — відповів майстер. — Якщо ми вийдемо з Восьми Кланів, ми розсиплемось, як стос ветхого пергаменту. Усі злякаються й полишать Клан.

— Ми можемо *не дозволити* їм зробити це, — зі зловісною усмішкою промовила Ірене.

— Чим ми тоді відрізнятимемось від Темних?

Усмішка зникла, і Ірене вимушено кивнула. Після хвилинної мовчанки вона запитала:

— Ви хотіли щось мені показати? — Вона перевела погляд на

рукопис.

Замість відповіді майстер Елітіс повернувся й сів у своє крісло. Його погляд не говорив нічого. Ірене завжди інтригувала така його поведінка. Вона грайливо усміхнулася, піднялася зі свого маленького крісла й підійшла до полиці. Взяла рукопис і стала його гортати.

Після кількох сторінок усмішка зникла. Вираз ставав усе похмурішим. Вона запитально подивилася на майстра.

— Що це?

— Я знайшов це у однієї зі своїх учениць. Підозрюю, що вона і *твоя* також.

Ірене подивилася на початок і кінець, але підпису не було. Оглянула почерк, але він нічого їй не сказав. Вона викладає не менше ніж у сотні учениць, важко визначити, чиє це. Утім Ірене на стала уточнювати, а відразу спробувала виправдатися:

— Я не можу передбачити усіх побічних ефектів. Досі мені здавалося, що це на них не сильно впливає.

— Не сильно? Першокурсниця записує у свій нотатник чорні закляття, які й не всі викладачі знають. І малює всіляких чудовиськ, яких тут не бачили з Темних Часів. Уяви, якби це потрапило на очі не мені, а якомусь іншому викладачу?

Ірене не знайшла, що відповісти. Вона ще трохи погортала рукопис і поклала його назад.

— Хто вона? — нерішуче запитала Ірене.

— Що ти з ними робиш? Куди ти їх водиш? Де вона все це бачила?

— Я не впевнена, що вона це десь бачила, можливо, її свідомість…

— А я не впевнений, що…

Раптом майстер змовк і прислухався. Ірене теж напружилася. Почувся шум, глухий і такий сильний, що затремтіли стіни. Вмить обоє опинилися у центрі кімнати спиною до спини. У руках майстра з'явився чарівний посох — він носив його під мантією. Жінка схрестила руки, готуючись до захисного закляття.

Шум посилився — немов потужний вітер проносився сусідніми коридорами. Стіни задрижали ще сильніше. Зі стелі посипався пил.

Чоловік і жінка не вимовили й звуку. Здавалося, вони не дихають. Пил сипався в очі, але Ірене та майстер не кліпали.

Шум почав стихати. Ще кілька сильних поштовхів — заскрипіли дерев'яні перегородки на стелі, книжкова шафа з'їхала вбік. Тремтіння і звук стихли, однак минуло ще чимало часу, перш ніж чоловік із жінкою ворухнулися.

Вони довго безмовно обтрушували один одного та крісла.

Коли знову сіли, чоловік сказав:

— Треба буде укріпити стелю. Це приміщення нікуди не годиться.

— Як довго це триватиме? — розлючено запитала Ірене.

Майстер стенув плечима.

— Вони вже не в змозі *його* контролювати. Це погано закінчиться, — сказала вона.

— Вони його ніколи не контролювали.

— Тобто?

— Це не вони притягли його сюди. Ніколи б не наважились. Воно прийшло само.

— Але ж…

— Вони вигадали цю легенду, аби здаватись сильнішими. Воно нападе на них у першу чергу.

Ірене озирнулася на рукопис, що продовжував лежати на порожній полиці, притрушений пилом.

— Досить про ці неприємності, — глухо промовила вона. — Давайте обговоримо щось радісніше. Я виконала доручення майстра Стесагора й переглянула всіх кандидатур для учнівського відділення Клану. Цього року дуже мало вартих уваги. На відділенні алхімії лише четверо ронейців. Жоден з них нічим особливим не вирізняється, але вони повинні увійти до Клану за правом крові.

Вона махнула рукою і в повітрі з’явилося коло. У ньому по черзі виникали зображення першокурсників, що у цей час мирно спали у своїх ліжках. Останній хлопець був загорнутий з головою.

Ірене кілька хвилин терпляче чекала, потім рішуче підійшла до кола й черкнула по поверхні пальцем. Хлопець відкинув ковдру і став протирати очі. Він стривожено озирався по боках, не розуміючи, що його розбудило. Задоволена Ірене повернулася у своє крісло.

Майстер Елітіс лише краєм ока зиркав на її старання. Він про щось напружено думав. Ірене терпляче чекала його відповіді.

— Я ось подумав, що ми зробили велику помилку, коли видозмінили захисні чари кімнат наших учнів, — промовив він нарешті. — Тепер вони найменш захищені з усіх відділень.

— Це давні сумніви, — сказала Ірене, роздратована, що він не прокоментував її слова й зображення. — Але ми можемо спостерігати за ними й допомогти у разі небезпеки, у той час як на інших відділеннях, якщо щось відбуватиметься у кімнаті, викладач не зможе нічого зробити.

— Ніхто ще не потребував нашої допомоги. Скільки пам’ятаю, у жодній з кімнат учнів в Академії нічого не сталось. Ми використовуємо ці зміни лише задля шпигування за ними. Серед

них є талановиті, які відчувають це. Чи дізнаються інакше. Вони перестають відчувати себе у безпеці. У їхніх серцях з'являються страх і тривога, а зовсім не специфіка алхімічних чарів. А потім ненависть і злість. Мені здасться, це — основна причина того, що з нашого відділення виходить найбільше Темних.

Ірене слухала уважно, але не сказала нічого. Коли майстер говорить серйозно, з ним краще не сперечатися.

У колі в повітрі і далі було зображення зляканого хлопця. У погляді Ірене з'явилася провина. Згодом виникло відображення вестибюлю. Жінка не прибирала коло, бо збиралася показати ще дещо.

— Мені здасться, що нам пора відходити від принципу першорядності крові при наборі до Клану. Усі ці першокурсники простолюдини. Ми можемо взяти лише сімох, а з них відібрати чотирьох для справжнього вступу у Клан. В Академії на першому курсі більше сотні учнів, серед них є кілька десятків дуже талановитих і перспективних. Але через наші правила ми вимушені брати цих чотирьох нездар. Добре, що майстер Стесагор відмовився від практики обов'язкового набору ронейців з інших відділень.

Майстер Елітіс та майстер Стесагор — єдині, кому Ірене могла пробачити критику структури й правил Клану, але це не означало, що їй подобалося це слухати. Вона оживилася під час останніх слів:

— Я розмовляла з майстром Стесагором на цю тему. Він багато у чому з вами згоден і доручив мені вивчити усіх першокурсників, незалежно від їхньої крові. Але в першу чергу ми маємо розглянути ронейців. Мені здається, потрібно взяти хоча б двох.

— Вибирай сама, мене ніхто з них не зацікавив.

— Нітетіс Зевксідем — перша дівчинка, яку я вам показувала. У неї сильна схильність до чарівництва, дивно, чому вона опинилася в нас. Можливо, через своїх братів, вони всі тут навчаються. Якщо я правильно передбачила, вона зможе стати чарівником-алхіміком, таке поєднання зустрічається дуже рідко.

— У тебе, наприклад, — іронічно додав майстер.

Ірене спалахнула.

— Якщо вона вас не влаштовує, мені байдуже, — холодно сказала вона.

— Ні-ні, я пожартував. Хто ще?

— Мілон Діакторід: у нього є певні схильності до відчуття чарівних просторів. Його я показувала другим.

— А хто той бідолаха, якого ти розбудила?

— Леонт Зевксідем, брат Нітетіс. Вони близнюки.

— Візьмемо усіх трьох.

Ірене кивнула, хоча була здивована рішенням майстра. Особливо після його попередніх слів про їхню нездарність.

— Я відібрала ще п'ятьох учнів. Троє з нашого відділення, один з відділення книжників й одна з відділення чарівників.

У повітрі знов почали з'являтися зображення.

— Ембла Ньєрдсон — найперспективніша з усіх. Надзвичайно розумна й дуже наполеглива. Прекрасні здібності до алхімії. Дуже високого походження, належить до одного з найдавніших родів Свергарду. Від народження має титул графині Ґульдскір.

У колі з'явилася бліда й хвороблива дівчинка, що спала з відкритим ротом. Солом'яне волосся, великі вуха й затонкі губи псували її обличчя. Хоч загалом відчувалися благородні риси. Майстер Елітіс скептично хмикнув. Ірене проігнорувала це.

— Савлій Іданнфірс, — вказала вона на чорнявого і засмаглого хлопця, що навіть уві сні хмурив брови. — Ніяких особливих здібностей, але має потяг до насильства й Темряви. Згодиться для чорної роботи.

Майстер дістав якусь картку і став її розглядати. Ірене це не сподобалося, однак вона знала, що він її слухає:

— Сабілла — навська принцеса, в Академії як простолюдинка з Трот Рону. Справжнє ім'я не відоме й нам. На диво, не має такого потягу до Темряви, як можна було сподіватися з її походження, так що у нас є шанси відбити її в Ордену, який колекціонує всіх представників Темних дворянських родів. Щоправда вкрай дика, невихована й неохайна.

Ірене заплющила очі й стисла руки. Майстер Елітіс подивився на коло з зацікавленням. За представниками інших відділень вона не могла шпигувати, користуючися чарами алхімічного відділення. Їй доводилося діставати ці зображення з глибин своєї пам'яті, куди вона їх дбайливо сховала. З'явився нечіткий обрис худенької, довговолосої, білявої дівчинки. Та уважно і з серйозним виглядом дивилася у коло, немов слухала настанови викладача. Так воно, мабуть, і було, коли Ірене це запам'ятовувала.

— Патриція Дансейні. Дворянка, хоч і дрібна. Одна з найрозумніших на курсі. Має схильність до Світла, але не критичну. Якщо з нею попрацювати, зможе стати повноцінним членом Клану.

Зображення змінилося на обличчя хлопця, що виглядав роздратованим. Він кудись поспішав, а його зупинили. І тепер учень нетерпляче щось слухав, раз по раз озираючись.

— Керт. Він другокурсник. Не розумію, як ми прогавили його минулого року. І як його не підхопили інші. Має неймовірний

талант у Грі. Минулого року виграв академічний чемпіонат у одиночці, але його дискваліфікували «за використання заборонених карток і чарівних прийомів». Насправді ж він не порушив жодного писаного правила, лише скористався прогалинами у них. Якби було кому за нього заступитися, то ніщо не завадило б йому стати переможцем.

Тільки тепер коло зникло.

Ірене витерла піт з чола. Її страшенно дратувала ця особливість організму, але знімати піт чарами вона не хотіла. Жінка завжди уникала застосування чар на собі, навіть щоб сховати недоліки чи вилікуватися.

— Непогано.

— Ви згідні з усіма? Необхідно відкинути когось, оскільки ви обрали брата Нітетіс.

— Мені байдуже, просто навряд чи сестра зможе приховувати участь у Клані від брата-близнюка. Потрібно брати або обох, або нікого. Знаю це на власному досвіді.

Ірене кивнула і, повагавшись, додала:

— Взагалі-то, я найбільше сумнівалася саме у Нітетіс. Вона надто прив'язана до Світла. І характер у неї надто життєрадісний. Крім того, — Ірене опустила погляд, — ви були праві, вона мені просто подобається. Дівчинка нагадує мені мене в юності. Особливих перспектив у Клані я для неї не бачу, якщо чесно.

— Навряд чи майстру Стесагору сподобається, що ми візьмемо лише одного ронейця. Якби я все вирішував, я б і його не брав, але ми повинні зважати на настрої Клану. Кількість ронейців треба скорочувати поступово. Тільки минулого року було введено правило, що дозволило аж двом неронейцям вступити у Клан. До цього протягом століть можна було брати лише одного, та й то не щороку. Якщо ми скоротимо кількість від п'яти ронейців до одного — це буде занадто. Треба відкинути когось іншого.

— Навіть не знаю. Вирішуйте самі. Ви ж їх знаєте?

— Так. Мені здається, двох розумниць буде забагато. Залишимо Дансейні у спокої. У неї надто сильний потяг до еолів, для нас це неприпустимо. Якщо вона розкриється комусь з них, нас вмить викриють. Нам слід уникати їх, вони надто сильні.

— Справді, я про еолів не подумала. А ще так ретельно розпитувала про її інтереси. Та й Ньєрдсон цілком замінить їх обох.

Деякий час тривала мовчанка, потім Ірене нерішуче сказала:

— Якщо це все, то я піду? Завтра у мене перший урок. Важка лекція, я ще не підготувала її. Хочеться хоч пару годин поспати.

Майстер не сказав нічого. Ірене стенула плечима, кілька

хвилин сиділа мовчки, а потім обережно піднялася, немов боялася його потривожити, й позадкувала до дверей. Жінка не спускала з чоловіка очей — раптом він подасть якийсь знак, щоб вона зачекала. Коли Ірене вже торкнулася ручки, майстер несподівано сказав:

— Аеніль.

— Що? — перепитала Ірене, бо не відразу зрозуміла, про що йде мова.

— Аеніль.

— Аеніль? А, це дівчинка з… чекайте… з другої групи. Ні… з першої. Вона одногрупниця Ньєрдсон і Зевксідем, вибачте, постійно плутаю ці класи. Ви хочете, щоб і вона увійшла до нас?

— Ні. Що ви про неї думаєте?

— Не знаю. Нічого особливого я не помітила. Серед переваг хіба що її батьки — вони працюють у нас послами від Ерлі. Дванадцять років. Дрібна дворянка. Така дрібна, що може й простолюдинка.

Майстер Елітіс мовчав, й Ірене вирішила висловитися відверто:

— Як на мене, вона одна з гірших на нашому відділенні. Майже ніяких чарівних здібностей, надзвичайно слабка і вразлива. Об'єкт насмішок усього відділення. Занадто прив'язана до своєї молодшої сестри, не знаю, як ту звати. Мала живе з батьками у лівому крилі. Аеніль заради сестри готова на все. Її можна легко використовувати, але яка з цього користь? Чому ви назвали це ім'я?

— Вона краща на нашому відділенні, — холодно сказав майстер.

Ірене завмерла. На її чолі зрадливо виступив піт. Такого прорахунку вона не очікувала. Найбільше в світі жінка боялася образити чимось майстра Елітіса. А її необережні слова… Вона думала, що він просто перевіряв її пам'ять.

— Ну, я не особливо її вивчала, вам видніше. Я згідна, що вона гарненька і у неї… — почала Ірене виправдовуватися, але зрозуміла, що це зайве. Вона відчула злість.

Це принизливо — відмовлятися від своїх слів просто так. Нехай переконає:

— Чому найкраща? І в якому розумінні?

— У прямому.

Майстер подивився в очі Ірене. Погляд був без осуду, навіть дружній, немов він хотів довірити їй таємницю. Ірене відразу полегшало. Вона попрямувала до свого крісла, аби сісти і вислухати, що він розповість, однак чоловік зупинив її жестом.

— Уже справді пізно. Нам час повертатись.

Він підвівся і попрямував до дверей. Ірене була дуже терплячою, але цього разу намагалася показати йому усім виглядом, що вона потребує хоч якихось пояснень. Інакше не засне, ламаючи собі голову над тим, що він знайшов у цій непримітній дівчинці. Майстер помітив це й усміхнувся.

— Вона має серце, Ірене. *Серце.*

Вираз Ірене був еталоном нерозуміння. Так виглядають її учні, коли вона просить їх сказати сімнадцяте правило Мнесарха для сполучення алюмінію із сіркою при створенні псевдосрібла. Це було її улюблене питання для всіх, хто її діставав. Відповідь на нього у всій Академії знає лише вона. Та й то тільки сімнадцяте правило, бо решту тридцять два їй було ліньки запам'ятовувати. Тепер жінка зрозуміла, що відчувають її учні.

Пояснення Евагора точно не дасть їй заснути. Краще б він мовчав. Тоді б вона вирішила, що чоловік просто пожартував.

Ірене повернулася, щоб вийти услід за майстром Елітісом, і завмерла. Він стояв перед відчиненими дверима. Проходу не було. Його затуляв зловіще чорний, непроглядний туман, на поверхні якого клубочилися хмарки якогось пилу чи диму.

— Що це, Евагоре?

Вона називала його на ім'я лише коли хвилювалася. Та він був наляканий, щоб помітити це. Ірене підійшла й наблизила руку до темної поверхні, але торкнутися не наважилася.

Ірене кинула на чоловіка швидкий погляд. У його обличчі відчувалася стривоженість і досада, жінка виглядала спокійнішою, ніж він. Чоловік погано вмів приховувати свій страх.

— Мене викрили… От свол… Але як вони змогли? Я… — лайнулася Ірене, але її перебив майстер:

— Тебе не викрили. Це не вони, хіба не видно, що це чаклунські чари? — У його голосі відчувалася лють. — Орден Ворона не збирається вести з нами переговори.

Майстер Елітіс відійшов від туману й сів назад у крісло. Схилив голову, що означало — він напружено думає.

Ірене повільно наблизилася до нього із запитальним поглядом. Лише через кілька хвилин вона наважилася його перервати:

— Необхідно звернутися до Безмовного Арбітра. Вони порушили кодекс — переговорний процес ще не завершено.

— Немає сенсу, — стомлено сказав майстер. — У них кращі захисники. Зрештою, це можна було передбачити.

— Я теж хороший захисник.

— Тобі не можна показуватись там. Взагалі-то, для нас це навіть краще. Ми готувались до боротьби. Просто я цього не хотів.

— Я вас розумію.

Тривога остаточно зникла з обличчя Ірене. Її непокоїло лише незнання — жінка вперше бачила такі чари. Якийсь час вона мовчки дивилася на майстра Елітіса, котрий теж узяв себе в руки. Потім впевнено підійшла до пелени і схрестила руки для закляття. Судячи з широко розставлених ніг, це мало бути щось дуже сильне.

— Що ти робиш? — різко підвівся майстер.

— Ми ж маємо якось вийти звідси? — іронічно сказала Ірене.

Елітіс підійшов і взяв її за руку, немов неслухняну ученицю. Здавалося, це мало б її роздратувати, однак вона скорилася і покірно пішла за ним із грайливо-питальним поглядом в очах. Майстер пояснив:

— Це Завіса Тіней. Її не можна знищувати — там хтось з наших. Це попередження Ордена. Ходімо, звідси є інший вихід.

Розділ 2
АЛХІМІКИ

Тонкий сонячний промінчик проник у тьмяну кімнату крізь віконце під самою стелею. Повільно опустився холодною й вогкою кам'яною стіною, де подекуди між камінням пробивався мох і пліснява. Досяг громіздкого ліжка, на якому згорнулася клубочком мала дівчинка. З-під трьох товстих ковдр визирав лише кінчик її носика. Він зморщився, коли його торкнувся промінь. Пролунало фиркання, а потім позіхання. Рука неохоче відгорнула ковдру з обличчя. Дівчинка скривилася, відкрила одне око й кинула погляд на віконце вгорі. Таки справді пора вставати.

Спершу з-під ковдри висунулися її голі ніжки, потім руки, і вона потягнулася. Скинула з себе усі ковдри, одна з яких упала на підлогу. Намагалася зробити це одним рішучим рухом, але спросоння не розпізнала їхнього положення й заплуталася. Вона довго лежала у пожмаканій нічній сорочці й терла долонями обличчя. Нарешті змусила себе відкрити обоє очей і сісти, хоч при цьому мало не втратила рівновагу. Знову смішно скривилася, немов от-от заплаче, і кілька разів кліпнула.

У неї було приємне обличчя, але красунею її не назвати. Пасма короткого темно-коричневого волосся обрамляли бліде обличчя. Вона ніколи не була смаглявою, а за кілька тижнів навчання у підземеллях ще більше побіліла. Хоч і не так, як учні старших курсів, котрі провели тут не один рік. У порівнянні з ними, вона ще цілком нормальна. Мала карі очі з ледь помітними природними тінями під ними. У дівчинки був дуже виразний, пронизливий погляд. Звичайно, не тоді, коли протирала свої сонні очі.

Дівчинка схилилася з ліжка у пошуках взуття. Ступати босими ногами на вогку кам'яну підлогу вона не стане й спросоння. Потім, хитаючись, пішла до шафки у кутку, дістала звідти рушник і так само невпевнено полишила свою кімнату.

Після повернення з вбиральні вона виглядала більш свіжою, але все ще час від часу позіхала. Дівчинка застелила ліжко і зітхнула, коли побачила, що одна з ковдр забруднилася об підлогу. Прибирай — не прибирай, а підлога все одно щоранку волога й брудна. Немає сенсу навіть килим стелити — намокне й він.

Дівчинка вкотре сумно оглянула свою спальню і почала одягатися. Ця кімната була у підвалі — як і всі кімнати учнів з відділення алхімії. Вони були значно просторіші, ніж спальні

інших відділень, але за простір доводилося розплачуватися холодом, вогкістю та майже цілковитою відсутністю сонячного світла. Тут навіть був камін, у ньому ще тліли залишки розпаленого ввечері вогню. Його нерідко палили навіть улітку.

Сніданок вона пропустила, як завжди. Для неї було важливіше поспати зранку зайву годину, ніж попоїсти. Тепер, коли йшла на перший урок, жалкувала. Але не через голод. Їдальня знаходилася на першому поверсі, там тепло й сухо, а вид з великих вікон дуже гарний, тоді як майже всі заняття алхіміків проходять у підвалах. Вона заздрила учням з інших відділень, що ніколи не спускаються під ці моторошні склепіння.

Дівчинка йшла й дивилася собі під ноги. Вона немов боялася спіткнутися. У загальному коридорі, сповненому учнів, що вів до більшості класних кімнат, учениця ще більше схилилася й зіщулилася. Причина невдовзі стала зрозуміла.

Над головою дівчинки щось тріснуло, і на неї посипалася хмара пилу. Вона злякано підскочила й відбігла вбік. Енергійно обтрушувала волосся, краєм ока намагалася побачити, що то було, і, одночасно, слухала веселий регіт, що котився коридором. Наскільки вона зрозуміла, це було якесь просте закляття, що здмухнуло товстелезний шар пилу з виступів склепіння їй на голову. Алхіміки не вчать чарівницьких чар, тому такий жарт був справжнім подвигом, і сміх супроводжували оплески.

— Аеніль-Попелюшка! Де твоя швабра? — Цей вигук спричинив нову хвилю реготу.

— Анахарсій, — сердито прошепотіла Аеніль і повернулася у бік високого чорнявого хлопця, що усміхався на весь рот. Він був зі старшого курсу. Другого або третього. Вона дивилася на нього так люто, що він не втримався від сміху, хоч завжди намагався смішити, а не сміятися. Поряд з ним стояв менший хлопець, Савлій Іданнфірс — одногрупник Аеніль. Теж чорнявий і дуже схожий на першого. Їй захотілося «врізати» їм обом, вона стисла кулаки і ступила крок назустріч.

— Ось, тримай, — пролунав інший, єхидний голос, і Аеніль не зчулася, як щось тріснуло її по лобі.

Вона скривилася від болю, але промовчала. Це був дрібний камінець чи щось подібне. Їй здавалося, що обличчям тече кров, і вона обережно торкнулася пораненого місця. Але там був лише синець.

Жарт був невдалий, майже ніхто не засміявся. Старший заспокійливо поплескав розчарованого меншого по плечу і зайшов у один з бокових класів. На обличчі малого з'явилася ненависть і образа, він люто зиркнув на Аеніль та показав їй кулака. Потім розвернувся і швидко пішов геть.

Аеніль зітхнула — її чекає нелегкий урок. Потерла синець і повільно пішла до свого класу. Вона уникала поглядів інших учнів, особливо тих, кого знала. Її одногрупниця і староста групи Нітетіс, що стояла неподалік, спробувала підбадьорити дівчину поглядом. Вона б і заговорила з нею, але Аеніль уникала розмов майже з усіма, просто ігнорувала їх.

Нітетіс була радісною чорнявою дівчинкою з трохи довгуватим, але гарненьким носом, великуватими передніми зубами, що змушували її верхню губу трохи виступати, теплими темно-карими очима. Вона завжди трималася впевнено, дуже енергійно й швидко рухалася, жестикулювала й говорила. Це можна було спостерігати й зараз, коли дівчина намагалася переконати свою подругу Еліну:

— Ти не розумієш! Справа зовсім в іншому! Якщо ти виконуєш всі практичні роботи на відмінно і пишеш додаткові реферати, то тобі не потрібно здавати іспит! Він ставиться автоматично! Є таке правило, Зенон сам казав мені, тут нема ніякого шахрайства!

У Аеніль не було бажання слухати ці пусті теревені про навчання, тому вона швидко їх проминула, ледь помітно кивнувши одногрупницям. Нітетіс підбадьорливо махнула їй рукою у відповідь, а Еліна навіть уваги не звернула.

За кілька секунд пролунав вигук:

— Аеніль! Диви не наткнися на стіну!

Голос звучав зневажливо, але Аеніль вмить підняла обличчя, що сяяло від радості. До неї прямувала дівчина з товстими окулярами на носі.

— Ембла! Привіт! — Здавалося, Аеніль забула все, що сталося кілька хвилин тому.

Дівчинка підійшла й по-свійськи обійняла Аеніль однією рукою за плече.

— Як справи?

— Не дуже, — знову спохмурніла Аеніль. Вона була певна, що Ембла все бачила і теж з неї сміялася.

Але не тримала на неї зла через це. Ембла була її єдиною справжньою подругою.

Аеніль відчула, як у горлі зароджується кашель. Це все через пил, але поки що вона стримувалася.

Ембла гордо поправила свої окуляри — на всьому першому курсі вони були лише у неї. На здивування Аеніль, Ембліі швидко вдалося перетворити ці химерні склянки з об'єктів насмішок на предмет заздрості.

Ембла була дуже худою і мала хворобливий вигляд — у неї завжди були якісь синюваті кола під очима, їх не приховували

навіть окуляри. Широкі тонкі губи вона часто неприємно кривила. Свої великі вуха на предмет заздрості їй перетворити не вдалося, з них сміялися і досі. У дівчинки було коротке світле волосся, дуже жорстке, воно стирчало у всі боки, немов солома. Попри це, вона тримала себе впевнено і жартували з неї значно рідше, ніж з Аеніль.

Єдина людина, що не давала спокою Емблі — старшокурсник Анахарсій, який щойно викликав у неї сміх на адресу подруги. Ембла його постійно уникала і зараз вийшла з-за дверей одного з класів, лише коли він зник. Для Аеніль не було сенсу ховатися — вона не могла знати, хто дістане її наступного разу.

— Чому мені так не щастить, — хмуро сказала Аеніль.

— Нічого страшного. — У Ембли чомусь не було сьогодні бажання втішати подругу. Вона теж виглядала невеселою.

— У тебе щось трапилось? — відразу відгукнулася Аеніль.

— Ні. Нічого.

Ембла не хотіла говорити, але Аеніль відчувала, що та щось приховує. І в її голосі чулося вагання. Треба трохи почекати, вона все розповість. Емблі більше нікому довіритися.

— Чому я така нездара, — повернулася до своєї проблеми Аеніль. — У всіх природній захист як треба, а в мене немає ніякого. Всі можуть робити зі мною, що хочуть.

— Не перебільшуй, — заспокійливо і з видом знавця промовила Ембла. — Звичайно, як дія чарівника чи алхіміка захист у тебе слабенький, але не такий вже він і поганий. Ти ж дворянка. Тобі просто треба контролювати себе.

— Легко сказати. Як я можу стриматися, коли вони регочуть наді мною? Мені хочеться натовкти їм пики!

— Ти ж знаєш, чим закінчуються твої спроби? Новими синцями. Якщо ти не кидатимешся на них з кулаками, то ніхто тебе й пальцем не зачепить. Просто не зможе. Коли ти бажаєш напасти на когось, твій захист зникає.

— Краще вже синець, ніж сміх, — пробурмотіла Аеніль.

Ембла стенула плечима, й вони зайшли у клас з алхімії. Це був зовсім невеликий клас у самому кінці коридору. Тут викладав практичні заняття з алхімії майстер Евагор Елітіс. Лекції та семінари у більшості груп читала майстер Аделіна Лікофрон у великому й просторому головному класі з алхімії.

Чотири старезні парти протягом не одного століття з честю витримували безкінечні атаки учнів, хоча вигляд у них був дуже пошарпаний. Усі стіни були заставлені шафами зі склянками різної форми і кольору, в’язками трав, грудками камінців та звареними у купки книгами. Стіл викладача мав відносно новий вигляд, але теж був завалений вщент. Навіть дивно, як воно все

трималося разом і не падало. Збоку від столу були потьмянілі від часу дубові двері, що вели до кабінету майстра.

Щойно Аеніль зайшла до класу, як кашель, який вона стримувала, вирвався назовні. Вона закрила обличчя руками, але нічого зробити не могла. Пил, здавалося, забився їй у самі легені.

Савлій, один з двох учнів, що вже були у класі, засміявся:

— Бідненька Аеніль закашлялась. Може, віднести тебе до шпиталю? Ти ж сама не дійдеш.

Але навіть його друг Тім, що сидів поряд, не підтримав цього жарту. Вигляд скоцюрбленої маленької фігурки, що здригалася від безупинного кашлю, викликав жалість, а не сміх.

Ембла тримала подругу за плечі й зосереджено розмірковувала, чим їй допомогти. На обличчі дівчини з'явився радісний вираз. Вона відступила, виставила вперед руки, щось ретельно прошепотіла, і в класі здійнявся вітерець, спершу слабкий, а потім сильніший. Він був спрямований на Аеніль, і дуже швидко якимось дивним чином поздував з неї усі залишки пилу. Це справді допомогло, бо за кілька хвилин Аеніль перестала здригатися, хоч продовжувала тремтіти в обіймах подруги.

Коли вона забрала руки з обличчя, її очі були червоні від самовільних сліз. Але чергові насмішки не пролунали, бо дівчинка стояла спиною до Савлія, який вже забув про неї і був зайнятий з Тімом двобоєм чарівними картками для Гри.

Аеніль ретельно витерла хустинкою очі й пішла на своє місце у кутку класу. Ембла теж сиділа сама, але за першою партою. Аеніль дуже хотіла сидіти поряд з Емблою хоча б на деяких уроках, але попрохати про це не наважувалася.

За своїм столом Аеніль довго розкладала книги з алхімії, чисті та з нотатками аркуші, пера, чорнило та невеликий набір інгредієнтів, які їм необхідно було зібрати для сьогоднішнього заняття. Вона майже усі вихідні нишпорила садом, лісом та підземеллями Академії у пошуках цих порошків, камінців, моху та трав, у той час як більшість її однокурсників просто виміняли усе в старших учнів або випросили у ключника. У цього доброго старого було все, що завгодно.

До класу зайшли Нітетіс з Еліною. По дорозі вони продовжували сперечатися, але Нітетіс знайшла час, щоб підбадьорливо глянути на Аеніль і спитати:

— Як справи?

— Нормально, — ледь чутно відповіла Аеніль.

Дивно, як Нітетіс вдасться робити купу справ одночасно: не припиняючи розмови з Еліною, вона почала розкладати на столі власні записи, пробігати їх очима, перекинулася кількома словами з братом — Леонтом, який теж щойно зайшов до класу.

Леонт був таким же чорнявим, енергійним і веселим, як і його сестра. Але, на відміну від неї, часто поринав у роздуми, і на його чолі з'являлися зморшки. Зі сторони це було досить смішно, та з нього ніхто не сміявся, бо він міг за себе постояти. Навіть Савлій його побоювався.

Хлопець радісно кивнув Аеніль і сів поряд з сестрою. Час від часу він поглядав на дівчинку, немов збирався щось запитати, але так нічого й не сказав. Це була його звична поведінка, що вже давно дратувала Аеніль, тому вона його просто ігнорувала.

Несподівано Аеніль подумала, що не така вже в неї і погана група. Лише Савлій її дістає, з іншими у дівчинки більш-менш нормальні стосунки. Еліна і Тім теж іноді з неї сміються, але не надто образливо. Ембла її подруга, Нітетіс теж добре до неї ставиться. Та й Леонт. Він, хоч і часто її дратує, іноді навіть вступається за неї, як і Нітетіс. А от Ембла її ніколи не захищала, та це не мало значення. Так що не все так погано, як здавалося їй кілька хвилин тому, коли з неї сміялося піввідділення.

Відчинилися бокові двері, і до класу зайшов зі свого кабінету майстер Евагор Елітіс. Він кивнув учням, потім махнув рукою на їхню спробу підвестися й привітатися, як вимагали інші викладачі, і сів за свій стіл.

Якийсь час він ретельно вивчав свої записи, лише зрідка уважно і пронизливо поглядав на учнів. Одного разу його погляд зупинився на Емблі, і в очах майнула стривоженість. Іншого разу він поглянув на Аеніль. Вона помітила цей погляд і опустила голову, почервонівши. Їй було соромно, що викладач бачить її здоровенний синець та червоні від сліз і кашлю очі. Вона боялася, що він зараз скаже їй щось перед усією групою, але чоловік мовчки повернувся до своїх записів.

Через кілька хвилин майстер Елітіс підвівся й жестом наказав Емблі розставити казанки для приготування сумішей перед кожним з учнів. Сам став походжати по класу і розповідати, що саме і як вони будуть готувати з того, що їм треба було знайти. Він задумливо поглядав на те, як незграбно Ембла справлялася з розставлянням казанків.

Вони мали створити суміш, яка викликала густий і тривалий туман у приміщеннях.

Замість того, щоб слухати викладача, Аеніль вслухалася у шепотіння за сусідніми партами. Їй здавалося, що всюди звучить її ім'я, що одногрупники або думають, як з неї насміятися, або просто перемивають їй кісточки. Куди й поділося задоволення від своєї групи, що охопило її кілька хвилин тому.

Насправді, лише за партою перед Аеніль, де сидів Савлій з Тімом, кілька разів згадали дівчинку сміхом. І лише у Савлія цей

сміх був недобрим.

— Я сказав, що можна розпочинати, — несподівано пролунав різкий, але спокійний голос викладача над головою Аеніль. Вона пропустила все, що він говорив раніше.

Дівчинка почервоніла і взялася за казанок. Добре, що процес приготування цієї суміші був описаний у підручнику. Вона відкрила його, але майстер сердито глянув на неї і промовив:

— Я ж сказав, що це *самостійна* робота!

Під хихотіння, що лунали класом, Аеніль довелося закрити книгу. Тепер їй залишалося надіятися лише на долю, адже сиділа вона сама і підказати було нікому. Зрозуміло, що завдання вона не виконає, бо все прогавила. Добре буде, якщо суміш не вибухне. Але сталося усе навпаки…

Коли Аеніль відвернулася на хвилину до шафи у пошуках стабілізуючого порошку, Савлій непомітно щось підсипав у її казанок.

І щойно Аеніль вкинула знайдений порошок, як пролунав глухий звук і весь вміст казанка опинився на парті та на самій дівчинці. Обличчям і мантією стікала смердюча зеленувата рідина. Аеніль захотілося провалитися крізь землю, щезнути назавжди. Увесь клас зайшовся реготом, не втрималася й Ембла. Навіть завжди суворий і похмурий викладач теж усміхнувся.

З червоним від сорому обличчям й очима, повними сліз, дівчина вибігла з класу і побігла до дівочої вбиральні. Добре, що це було недалеко і коридори були пусті.

У туалетній кімнаті їй довелося скинути не лише верхню мантію, а й сорочку, на яку теж просочилася ця огидна суміш. Знову й знову вона вмивала обличчя й руки перед дзеркалом і відтирала невеликі плями зі спідниці та колін. Але їй здавалося, що ця гидота назавжди залишиться на ній. Сльози не переставали текти обличчям. Вона вся тремтіла від безсилої люті і відчаю. Раніше досить спокійна дівчинка, тепер вона ледь контролювала себе.

Її сорочка і мантія лежали у раковині, що вже повністю наповнилася водою, котра навіть стікала на підлогу.

Аеніль постійно підходила до дзеркала і дивилася на своє мокре, розчервоніле від безперервного тертя обличчя. Їй здавалося, що там ще залишилася та рідина. Потім дівчинка безсило опустилася на холодну мармурову підлогу і зайшлася плачем, закривши обличчя.

Довго побути на самоті їй не вдалося. У коридорі почулися швидкі кроки. Та перш ніж пролунав скрип дверей до вбиральні, Аеніль забігла до туалетної кабінки і зачинилася.

— Аеніль? Це я, — з цими словами у Аеніль упав камінь з

душі, і вона відразу вийшла.

Ембла стояла посеред умивальників і дивилася на воду, що текла на підлогу. Потім обернулася до Аеніль:

— Як ти?

Вигляд у подруги був стривожений. А Аеніль знала — якщо Ембла колись щось і турбувало, то лише вона сама. Питання було даниною ввічливості, тому Аеніль не стала на нього відповідати. Натомість здивовано запитала:

— А що *ти* тут робиш?

Ембла знову тривожно і якось сумно глянула на Аеніль. Потім опустила погляд і лише після тривалої мовчанки сказала:

— У мене теж не вийшла суміш. Я ненароком перевернула казанок. Правда, це було не так невдало, як в тебе, — Ембла не змогла втримати посмішку, але то була сумна посмішка. Її щось непокоїло. Аеніль добре відчувала це.

— А що сталось? Щось з руками?

Ембла злякано зиркнула на Аеніль і сховала руки у кишені мантії. Але потім кивнула. Все одно їй більше нікому було довіритися.

— А що з ними? — не вгавала Аеніль. Вона вже перестала плакати і забула про свої неприємності. Тепер дівчинка цілком зосередила увагу на проблемах подруги.

— Навіть не знаю… Болять долоні, немов я їх обпекла… і погано слухаються пальці…

— Потрібно піти в шпиталь! Чому ти не зробила цього раніше?

— Та не знаю… По-моєму, не варто…

— Ще й як варто! Я піду з тобою. Сьогодні після занять, добре?

Ембла нерішуче кивнула. Потім глянула на одяг Аеніль, що плавав у раковині, і сказала:

— Я зараз принесу тобі нову мантію і сорочку, — і перш ніж Аеніль встигла щось сказати, Ембла вийшла з вбиральні.

Чекати її довго не довелося, вона повернулася, і Аеніль обережно вдягла чистий і сухий одяг, що належав Емблі. Сорочка і мантія були трохи великуваті для Аеніль, бо подруга була вищою. Однак дівчинка все одно була дуже рада, адже навіть не знала, що робити з власним одягом. Навіть якщо його вдасться висушити, одягати його вона нізащо не буде.

Ембла підійшла до раковини з одягом і перекрила воду, що давно лилася на підлогу. Вона вже піввбиральні залила. Ембла почала механічно полоскати мантію. Це здивувало Аеніль — подруга їй ніколи не допомагала і взагалі, здавалося, мала відразу до будь-якої роботи. Тому Аеніль не відразу знайшла, що

сказати, і минуло кілька хвилин, перш ніж вона промовила:

— Та ти що? Я сама розберусь! — І відсторонила Емблу від раковини.

Ембла байдуже стенула плечима і відійшла. Проте її допомога знадобилася пізніше. Вдруге за сьогодні викликавши вітерець, Ембла допомогла хоч трохи просушити одяг.

— Майстер Елітіс покарав Савлія, — усміхнулася Ембла. — Він буде чистити туалети сьогодні ввечері. Якщо врахувати його знання чар, то йому доведеться помучитися.

Аеніль теж усміхнулася, але не надто зраділа. Вона була задоволена, що Савлія покарали, але добре знала, що їй від цього буде тільки гірше. Тепер він не заспокоїться, поки не помститься.

Коли Аеніль охайно згорнула одяг, то помітила, що вода все ще не перестає капати на підлогу.

Звернула на це увагу й Ембла. Вона раптом стривожено оглянула вбиральню, немов уперше її побачила, і нерішуче підійшла до раковини. Стала розглядати умивальник, сіпаючи за різні виступи і візерунки. Здавалося, вона просто боїться, що через них усю вбиральню заллє водою. Аеніль здивовано спостерігала за подругою:

— Що це ти робиш?

Аж раптом почувся якийсь скрип, і Ембла перелякано відсахнулася від раковини. Та повільно від'їхала вбік і відкрила вхід, за яким був вогкий кам'яний коридор зі сходами, що вели кудись униз, у пітьму.

— Це таємний хід! — вигукнула Аеніль і підійшла. — Цікаво, куди він веде?

Але Ембла не поділяла захоплення й інтерес подруги. Вона продовжувала відступати назад, аж доки не вперлася у стіну.

— Закрий… закрий його… — ледь чутно пробурмотіла вона.

— Як? Це ж ти його відчинила, — здивувалася Аеніль. Утім, коли побачила наляканий вигляд подруги, почала уважно розглядати раковину в пошуках ключа. Та через кілька хвилин раковина сама повернулася на місце і закрила собою вхід. Вода перестала капати.

Аеніль полегшено зітхнула:

— Добре, що воно само закрилось. Якби викладачі побачили, нам би дісталось.

Ембла теж зраділа.

— Нам пора йти, скоро закінчиться урок, а треба ще забрати наші речі з класу.

Аеніль кивнула. Жодна з дівчат не хотіла залишатися у цій вбиральні, хоч кожна зі своїх причин. Тому відразу ж, як Аеніль востаннє вимила обличчя і руки, вони вийшли звідти.

Коли вони повернулися до класу з алхімії, там вже нікого не було. Лише плаваючі кімнатою клаптики туману свідчили, що урок відбувся і суміші, схоже, у всіх вдалися.

Дівчата підійшли до своїх парт і стали складати речі до торбин. Аеніль звернула увагу, що її стіл чистий, і навіть запаху тієї гидоти не було чутно. Вона запхнула свій вологий одяг у сумку.

У цей час відкрилися двері у кабінет викладача, і він зайшов до класу. Ембла, котра вже склала свої речі, швидко вийшла. Вона помітила, як він уважно дивився на її руки, що ледь слухалися її під час уроку, і дуже боялася, що він стане про щось розпитувати.

Аеніль залишилася наодинці з майстром Елітісом у класі. На відміну від Ембли, вона не стала втікати, а навпаки підійшла до майстра, щоб запитати домашнє завдання. Їй не дуже хотілося це робити, але вона розуміла, що краще це спитати у майстра, ніж у одногрупників.

Майстер байдуже їй відповів, а потім подивився на її чоло. Спершу він хотів накласти просте заклинання, яке б умить прибрало синець. Він навіть наблизив руку до лоба дівчинки. Але потім згадав Ірене, котра ніколи не накладала заклять на себе чи на когось з близьких їй. І, мабуть, правильно робила. На хвилину він завагався, а потім став розглядати синець. Дівчинці це не сподобалося, але вона нічого не сказала. Лише скривилася, коли його пальці торкнулися болючого місця.

— Тобі треба бути обережнішою, — сказав він іронічно і холодно. — З таким природнім захистом, як у тебе, якщо не навчишся себе контролювати, матимеш серйозні проблеми.

Він саркастично посміхнувся і вийшов з кімнати.

Кілька хвилин Аеніль стояла, стиснувши кулаки так, що побіліли пальці. Її обличчя знову пашіло від сорому і образи.

— Що це таке? — бурмотіла вона про себе. — Чому всі немов змовились проти мене? Тільки й думають, як би болючіше зачепити…

Вона знала, що має найслабший чарівний захист на курсі. Навіть серед учнів відділення книжників, які майже не застосовують чари, такого слабкого немає. Тому її так легко образити, і навіть завдати болю. Всі це знали. Але навіщо їй постійно про це нагадувати?

На очах дівчинки знову виступили сльози, однак вона швидко їх витерла й спробувала заспокоїтися. Записала на клаптику паперу домашнє завдання, забрала свої речі і вийшла з класу з сердитим виразом обличчя.

* * *

Коли майстер Евагор Елітіс зайшов до викладацької вітальні алхіміків, то відчув напруження, що там панувало. Симоніда Садіатт та Ірене Урегус розмовляли у кутку кімнати. Говорили вони тихо й зовні спокійно, але було зрозуміло, що це дуже вибухонебезпечна розмова. Проте майстер Еііtіс зрадів хоча б тому, що тепер йому не доведеться самому говорити з Садіатт. Цю неприємну частину роботи виконала Ірене.

Він наблизився до них і поглядом дав зрозуміти Ірене, що пора закінчувати, доки вони не призначили одна одній Поєдинок. До цього залишалося недовго, судячи з виразів їхніх облич.

Ірене холодно кивнула Садіатт і попрямувала за майстром в інший куток вітальні, де знаходилися їхні столи. Майстер Садіатт вийшла, й вони залишилися у кімнаті самі.

Обличчя Ірене палало від гніву, вона ледь стримувала злість:

— От негідниця… Брехня і зрада — це вся їхня сутність…

— Невже ти сподівалась, що вона почне вибачатись? — іронічно відказав майстер.

— Ну… — У голосі Ірене почулася нерішучість. Це їй самій аж ніяк не сподобалося, тому вона твердо додала. — Вчора вона говорила протилежне, запевняла…

— Ти забуваєш, хто вона. Хто вони. Не дивись на їхню поведінку і не слухай їхніх слів. Це тільки заплутує.

Після паузи він продовжив:

— Ми вважаємо, що вона для Ордену — ніщо. Чому ми так вважаємо? З її власних слів, фактично. Майстер Стесагор значно розумніший за усіх нас. Він не раз натякав мені, що з Садіатт не все так просто.

— Тобто?

— Вона може бути ким завгодно. Навіть головою Ордену.

Очі Ірене розширилися від здивування.

— Ну, це вже ви перегнули палицю. Вона лише нещодавно увійшла до Ордену, ніхто не довірить їй такої важливої посади.

— А чому ти вважаєш, що вона увійшла нещодавно?

— Як це чому? Бо вона була в нашому клані. Не могла ж вона… — Ірене змовкла і замислилася.

— Могла, — спокійно продовжив майстер Елітіс. — Вона покинула наш клан лише після того, як майстер Стесагор дізнався, що вона співпрацює з Темними. А як довго і як глибоко Симоніда з ними співпрацювала — цього він не знав. У нього навіть була думка, що вона навмисно дала себе розкрити.

Ірене мовчала. Вона розуміла, що Елітіс правий.

— Злість іноді засліплює нас, закриває очевидні речі. Намагайся контролювати себе, Ірене.

Жінка кивнула. Вона ненавиділа, коли її повчали, допускаючи

лише два винятки — коли це робив майстер Стесагор або Евагор.

Пролунав ледь чутний стукіт у двері вітальні. Так стукати можуть хіба що учні. Ірене усміхнулася й промовила голосно і різко:

— Увійдіть.

Двері відчинилися, й до вітальні нерішуче зайшла учениця. На голові у неї був каптур, що мав здатність приховувати обличчя. Мантії з такими каптурами видавали представникам нелюдських народів, аби вони уникали насмішок та переслідувань з боку інших учнів. Однак від викладачів ховатися було нічого, більше того, це було неввічливо. Учениця це знала, тому відразу скинула каптур.

Ірене не змогла приховати здивування. Майстер Елітіс кинув короткий байдужий погляд на дівчину і став перебирати сувої пергаменту на своєму столі. Він щось шукав.

Дівчина мала світло-синю шкіру, яскраво-блакитне волосся, губи й очі. За людськими мірками їй мало б бути років сімнадцять.

Вона нерішуче переступила з ноги на ногу й оглянула вітальню. Усі її рухи були плавні, неспішні і спокійні, хоча в дивних яскравих очах відчувалося хвилювання.

— Майстер Мейсон… — Вона говорила дуже тихо, але й цього було достатньо, аби почути, наскільки дивним у неї був голос.

Приглушений, глибокий, він немов долинав з бездонного колодязя. У ньому відчувалося якесь шипіння. Відразу на думку приходило порівняння із сичанням змії.

— Майстра Мейсона немає, як бачиш. Йому щось передати? — запитала Ірене, зацікавлено розглядаючи дівчину.

— Ні… Тобто… Мені потрібно віддати йому реферат…

— То давай. Можеш залишити на його столі. Я йому скажу, хто передав…

— Ні… Він може його не прийняти… — дівчина потупила погляд. — Я не виконала роботу вчасно. І я хотіла з ним поговорити… Пояснити…

Ірене кивнула з розумінням. Майстер Мейсон був керівником відділення алхімії, попри те, що не викладав жодної алхімічної дисципліни. Він славився своєю жорсткістю і навіть ворожнечею з деякими учнями, у той час як від інших майже нічого не вимагав.

— Я можу подивитися його розклад, аби ви знали, де шукати, — сказала Ірене. — Бо він може й не прийти сюди на цій перерві.

Майстер Елітіс підняв на неї здивований погляд — вона дуже рідко прагнула комусь чимось допомогти, особливо учням. Ірене

проігнорувала його реакцію.

В очах дівчини з'явилася вдячність, і вона радісно кивнула. Ірене підійшла до розкладу занять і стала його розглядати. Немов ненароком, промовила:

— А ви…

Дівчина не зрозуміла, і з запитальним виглядом ступила крок уперед. Майстер Елітіс підняв голову і байдуже відповів замість неї:

— Лебенійка.

Після чого продовжив переглядати пірамідки з сувоїв. Йому ніяк не вдавалося знайти потрібного, і в його рухах вже відчувалося роздратування.

— А, так, — дівчина енергійно кивнула. — Мене звати Гелео, а повністю — Гелео он-га Гіархо аріо о-Тегард.

— Ірене Урегус, магістерка алхімії та чародійства, — вимушена була відрекомендувалися Ірене, аби не порушувати правил увічливості.

Майстер Елітіс промовчав, хоч і відчув запитальний погляд дівчини на собі. Вона була здивована, що він знав її народ, адже більшість викладачів уявлення не мали, звідки вона. Їй завжди доводилося розповідати все самій, а потім ще й довго пояснювати, де знаходиться її країна.

Ірене розірвала тишу:

— У майстра Мейсона сьогодні другого уроку немає, а третій — у другій групі чарівників. Це в їхньому головному класі на третьому поверсі. Ви, напевне, зможете зустріти його там до або після заняття.

— Дуже вам дякую, панно магістерко, — промовила дівчина. Тривоги в її голосі поменшало.

Однак саме в цю хвилину двері рвучко відчинилися й до вітальні впевнено зайшов не хто інший, як майстер Йон Ауст Мейсон власною персоною.

Це був високий красивий чоловік, з лискучим світлим волоссям до плечей, атлетичною статурою, впевненими та рішучими рухами. Його погляд завжди був зверхнім і насмішкуватим, немов у дворянина серед зграї блазнів. Саме так він і почував себе поміж учнів, а, можливо, і серед колег.

Він рішуче пройшов до свого столу, навіть не глянувши в бік учениці, що на нього чекала. Поклав на стіл стос списаних учнями аркушів, заглянув у кілька шухляд, а потім незадоволено оглянув поверхню столу. Зиркнув у бік Ірене, котра продовжувала вивчати розклад, але вже свій.

— Ви не бачили на моєму столі папку з роботами учнів?

— Ні, — холодно і байдуже відповіла Ірене. Було помітно, що

ставлення до свого керівника у неї не дуже позитивне. Проте майстер Мейсон пропустив відповідь повз вуха і відповів сам:

— Так. Я, мабуть, залишив їх у своєму кабінеті, а не тут.

Він уже звик до майже цілковитого бойкоту його персони викладачами відділення алхімії. Адже його призначили згори, без будь якого узгодження з ними і після звільнення з цієї посади майстра Стесагора, якого тут усі дуже поважали. Усі знали, що майстра Мейсона призначили лише для того, аби контролювати це неблагополучне відділення. Керівництво Академії завжди боялося, щоб жодне відділення не очолив представник Темних, а майстра Стесагора завжди в цьому підозрювали.

— Майстре Мейсоне… — пролунав нерішучий голос Гелео. Вона тільки зараз наважилася звернутися до нього. Увесь її вигляд говорив про хвилювання і страх.

Ірене відійшла від розкладу і сіла за свій стіл. Вона з жалем дивилася на дівчину.

Майстер Мейсон повернувся до лебенійки і зміряв її зневажливим поглядом. Потім поглянув на Ірене. В його очах відчувалося питання: «Що вона тут робить?» Ірене проігнорувала цей погляд.

— Я завершила реферат з теорії чарів, — таким же тремтячим голосом продовжувала дівчина…

— Реферат потрібно було здати позавчора, — грубо відрізав майстер і відвернувся, вказуючи, що розмова завершена.

— Майстре, я прошу вибачення, але… я не могла виконати практичну частину раніше… я маю певні проблеми з використанням чарів… мені це дуже складно…

— Мене це не стосується, — у голосі майстра почала відчуватися роздратованість, він навіть не обернувся до учениці. —Якщо ви не здатні чарувати, то вам нічого тут робити. Повертайтеся у свої Лебенії і навчайтеся там. Бісероплетінню, — він неприємно захихотів.

Руки лебенійки, що тримали товсту пачку ретельно списаних аркушів, затремтіли. Ірене звернула увагу на її химерні, яскраво-блакитні нігті. Вони аж побіліли, з такою силою вона стиснула реферат. Обличчя дівчини скривилося — так схоже на людину, й одночасно не схоже. Великі синюваті сльози виступили у її очах. Вона розвернулася й пішла до дверей. На виході затрималася і поклала свій реферат на одну з полиць шафи, що там була. Потім обернулася і зовсім несподівано вклонилася Ірене. Швидко і беззвучно вийшла з вітальні.

Майстер Мейсон розібрався зі своїми паперами і теж невдовзі вийшов.

— Бідна дівчинка, — проказала Ірене. — Навряд чи вона

колись складе у нього іспит.

— З яких це пір ти переймаєшся долею учнів? — іронічно запитав майстер Елітіс.

— Я вперше бачу лебенійку… і… Мені здається, що Мейсон ставиться до неї так саме через її кров. А я ненавиджу таке, особливо, якщо мова йде про дітей.

— Тебе можна зрозуміти. — Майстер Елітіс усміхнувся.

Ірене враз спохмурніла.

— Так. Бо я теж відчувала себе так, коли вчилася, коли мене взяли до Клану.

— Не варто перейматись через це так сильно, — заспокійливо промовив майстер. — Таке всюди трапляється, нічого дивного і страшного тут немає. В Академії бувають набагато жахливіші речі. Краще захищати учнів від них.

— Так. Ви праві, — відповіла після паузи Ірене.

Вона підійшла до дверей і взяла з полиці роботу лебенійки, повернулася за свій стіл і стала її розглядати. Почерк у дівчини був химерний. Літери дуже рівні, правильно виписані, але з якимись химерними гачками і нахилами в інший бік.

— «Відділення чародійства, перший курс, третя група», — зачитала Ірене частину підпису лебенійки.

— То й що? Хочеш у неї викладати?

— Можливо… — задумливо відповіла Ірене. — Я впевнена, що ця робота краща, ніж усі інші, які перевіряв Мейсон.

Майстер Елітіс щось нерозбірливо мугикнув, а потім сказав:

— Добре, досить вже про дурниці розмовляти. Мені пора йти, заняття розпочалось.

Ірене запитально обернула до нього голову. Але він не продовжив, бо саме знайшов той сувій пергаменту, який так довго шукав.

З радісним виглядом чоловік обережно поклав його у кишеню і лише потім сказав:

— Я бачив сьогодні ту дівчинку… з твоїх… У неї проблеми *з руками*. Вона ледве володіє ними, сьогодні перевернула казанок з сумішшю на уроці.

— З руками? — здивовано перепитала Ірене.

— Так.

— Не знаю… невже це пов’язано? — у її голосі звучала розгубленість.

Майстру це не сподобалося. Він чекав пояснень, а не питань.

— Я думав, що ти відповіси.

— Я не знаю…

— Бачу. Але найгірше навіть не це. Це та дівчинка, яку *ти* запропонувала для Клану. Ембла. А я вже віддав список майстру

Стесагору.

— Я лише кілька разів…

— Яка різниця скільки? Як ти могла чинити так з *нашими* учнями?

На обличчі Ірене з'явився рум'янець. Вона завжди почувала себе присоромленою ученицею, коли майстер гнівався на неї.

— Вона просто була дуже піддатлива… Я більше її не чіпатиму.

— Дуже піддатлива… Еге ж.

Майстер пішов, але на виході промовив до Ірене крізь прочинені двері:

— Це їй належить зошит, який я показував тобі раніше.

Розділ 3
ІНО

Ембла категорично відмовилася йти з Аеніль у шпиталь того дня. І у наступні дні також. Аеніль це дуже дивувало й непокоїло, бо зазвичай її подруга не змінювала своїх рішень.

Поступово в Ембли все владналося з руками, вона запевняла, що вони вже не болять. Однак Аеніль відчувала тривогу в її голосі й розуміла, що не все так просто, тому вирішила будь-що відвести Ембли до лікарів. Треба лише знайти підхід, щоб переконати подругу.

— Ти прийматимеш участь у завтрашньому турі з Гри? — перервала тривалу мовчанку Ембла.

Дівчата сиділи на великих мармурових сходах у вестибюлі. Тут завжди повно учнів, що бігали туди-сюди, про щось сперечалися, грали або обмінювалися картками. Тривала велика перерва. До третього уроку було ще чимало часу.

— Ні. Мене Гра не цікавить.

— Ти серйозно? — здивувалася Ембла. — А я гратиму. Не скажу, що я велика прихильниця Гри, але мені подобається. Вона дуже складна, там можливі такі цікаві логічні комбінації… Все потрібно прораховувати. Звичайно, якщо мова не йде про «двобій». То варіант для дубоголових типу Савлія і Тіма.

— Я там нічого не розумію. Мабуть, я просто занадто тупа для Гри, — усміхнулася Аеніль.

— Не говори дурниць. Ти б непогано грала. І в Грі ти змогла б захищатися як слід… — Ембла змовкла і винувато відвела погляд.

Дівчинка зітхнула, але нічого не сказала. Подруга часто забувала, що для Аеніль неприємна тема її беззахисності, й іноді ненароком про це згадувала. Все це було з кращих поривань, намагань допомогти, але все одно неприємно.

Повз них пройшла Еліна. Вона кудись поспішала, але уповільнила хід і зупинилася. Повернула до них голову, зміряла Аеніль прохолодним поглядом і підійшла.

— Ти не бачила Нітетіс? Ніде не можу її знайти, — дружньо звернулася вона до Ембли.

У неї був приємний і спокійний голос. Обличчя майже завжди радісне, але зовсім не таке, як у Нітетіс. У Еліни відчувалася внутрішня тривога й напруженість. Вона була гостра на язик, до того ж її було легко зачепити й образити. Попри це, у дівчинки було багато друзів. Особливо, серед хлопців. Вона була дуже гарненька і приваблива, однак не більше. У неї була вишукана

манера поводитись, говорити й одягатися. Еліні було чотирнадцять, вона була найстаршою в групі.

— Ні, а в учнівській її нема?

— Щойно там була. Немає. Вона кудись поділа мій підручник з «Чарівного захисту», а я забула дописати домашню роботу.

Аеніль уважно подивилася в обличчя Еліни, але, на диво, цього разу не помітила там насмішки. Еліна справді переживала через наступний урок. Нерішуче Аеніль дістала підручник зі своєї торбини й мовчки простягнула Еліні. Та здивовано подивилася на неї, в очах на мить з'явилася вдячність.

— Дякую, — промовила вона прохолодно, але ввічливо.

Сіла поряд з дівчатами й стала дописувати роботу, яку тримала в руках. Їй довелося ще кілька разів звернутися по допомогу: Еліна не мала з собою пера й чорнила і не знала одного питання. Обидва рази вона запитувала Емблу, але відповідала їй Аеніль.

На відміну від майже всіх учнів, Аеніль завжди носила з собою у торбині все необхідне для занять на цілий день. Вона не наважувалася залишати свої речі в учнівській, як решта. Та й просто любила цю торбинку, яку пошила власноруч. Ембла на питання чомусь не поспішала відповідати. Вона замислилася над чимось іншим.

При Еліні розмова між подругами не дуже клеїлася. Ембла задумливо дивилася у вітражі над виходом з вестибюлю у двір. Аеніль спостерігала, як Еліна зосереджено шкрябає роботу. Їй дуже хотілося допомогти. Хотілося, щоб одногрупниця перейшла з боку її умовних ворогів на бік її умовних друзів. Еліна, проте, такими високими матеріями не переймалася. Її більше цікавило, скільки існує рівнів захисту у людини, адже це було потрібно для домашнього завдання. Мабуть, не менше, ніж зморщок на її чолі, що з'явилися під час роздумів над цим питанням.

Так вони й просиділи усю перерву в мовчанці, кожна думаючи про своє. На урок дівчата теж йшли разом. Еліна ще раз стримано подякувала Аеніль, коли повертала їй речі.

Маленький клас, де майстер Теосогіус Теїр проводив практичні заняття з чарівного захисту, теж знаходився у підвалі. Ці уроки були для Аеніль пеклом, хоч як майстер не намагався їй допомогти і захистити. Але сьогодні вона була радісною, бо мала привід відпроситися з уроку.

— Відвідати батьків? — неуважно перепитав майстер, порпаючись у своїх паперах.

Аеніль ствердно кивнула.

— Так… Це добре… Тобі щастить, що твої батьки тут працюють, більшість учнів не бачать своїх до закінчення Академії.

А ти можеш зустрічатися з ними аж двічі на семестр. І скільки завгодно на канікулах. Звичайно, можеш іти…

Майстер бубнів собі під ніс так нерозбірливо, що Аеніль доводилося прислухатися з усіх сил, аби почути, що він говорить. Їй зовсім не сподобалося його «аж двічі на семестр». Вона не вважала, що це багато.

— Дякую, — радісно промовила вона.

Майстер несподівано подивився на неї. Здавалося, він щойно її побачив. Неуважно кивнув і знову повернувся до паперів.

Майстер Теїр був невисоким повним чоловіком з рідким сивим волоссям. Його водянисті очі, здавалося, дивляться короткозоро й неуважно. Він завжди був настільки заглиблений у свої роздуми, що часто не помічав, що робилося під його носом. Принаймні, учні вважали, що не помічав.

Вчитель часто говорив зовсім не те, що сподівалися почути, давав відповідь, коли про саме питання вже всі забували. Але сьогодні Аеніль пощастило, бо він відповів їй одразу. Вона вибігла з класу й радісно побрела коридорами.

Насправді їй було зовсім не обов'язково відпрошуватися із заняття. Вона могла прийти і після нього. Але таку нагоду дівчинка втрачати не хотіла. Проте тепер їй треба було тинятися десь півгодини, бо до батьків ще йти рано, вони зараз зайняті, і її просто не пропустять у викладацьку частину замку.

Дівчинка піднялася на перший поверх і вийшла на довгу галерею, що обрамлювала внутрішню сторону замку. Хоча погода сьогодні була похмура, але, у порівнянні з підземеллями, їй здавалося, що вона потрапила в інший світ. Заняття вже почалися, й учнів ніде не було. Аеніль весело йшла, вдихала свіже повітря на повні груди і мугикала собі під ніс якусь мелодію.

Несподівано вона побачила у галереї ще когось. Мелодія обірвалася на півноті, й Аеніль підозріло оглянула фігуру в учнівській мантії, що стояла за однією з колон. Дівчинка підійшла й зупинилася за кілька кроків від учня. Постать не звернула на неї уваги, вона стояла, притулившись плечем до колони, спиною до Аеніль.

Аеніль кашлянула. Спершу постать не відреагувала, але за кілька хвилин повільно обернулася. Це була учениця, але обличчя її не було видно. Його приховував каптур та ще якісь чари, через що навіть пряме світло давало змогу побачити лише розпливчаті контури.

— Чого ховаєш обличчя? — підозріло запитала Аеніль. — Що, хтось наклав прищаве закляття? — Вона засміялася, але у відповідь почула лише якесь загрозливе шипотіння.

Фігура випрямилася і стала прямо перед дівчинкою. Аеніль

добряче злякалася. Відступати вона не любила, проте позадкувала до дверей якогось класу і взялася за ручку. Там йшло заняття. Якщо ця ненормальна спробує на неї напасти, то вона зможе туди забігти і викладач її захистить.

— Що таке? — у голосі Аеніль був одночасно і гордий виклик, і страх. — Справа не в прищах? Якийсь інший жарт? Чи ти просто вродилась бридкою? — Вона захихотіла, але якось невесело… Слова вирвалися самі собою, Аеніль не хотіла її ображати, адже сама знала, як це.

— Не твоя справа, — відказала дивна учениця. Від цих слів душа Аеніль впала у п'яти, а рука мало не повернула ручку класу… Такого голосу їй ще не доводилося чути. Пронизливо холодний, шиплячий, як у змії, він немов вповзав у її душу.

Проте учениця помітила рух незнайомки і відійшла. Зрозуміло, що вона боялася, аби Аеніль не зайшла до класу. Дівчинці це додало трохи впевненості. Вона відійшла від дверей, гукнула:

— Бридка посіпако Темних, тут тобі не сховатись.

Силувано засміялася і побігла назад до виходу з галереї. Але її вух сягнула відповідь:

— Беззахисна каліко, тебе й служник зможе…

Це змусило Аеніль бігти швидше. Вона була рада, що не почула кінця образи. Її щоки палали від гніву й сорому. Так паскудно їй не було вже кілька тижнів. Навіть минулої суботи, коли Савлій зачинив її на ніч в найбруднішому туалеті школі. Одна викладачка знайшла її тільки під ранок.

У глибині душі Аеніль розуміла, що сама винна, бо треба було поводитися ввічливіше. Але не хотіла собі у цьому зізнаватися.

Дівчинка зайшла до порожнього вестибюлю й піднялася головними сходами на другий поверх. Праве крило замку вважалося учнівським, бо там розміщені навчальні класи та кімнати учнів. А в лівому жили й працювали викладачі, магістранти та посли різних держав. До останніх належали батьки Аеніль. Вони були послами від королівства Ерлі.

Охоронці на вході до «викладацького» крила уважно розглянули посвідчення Аеніль і пропустили її. Хоч якими плутаними були коридори у цій частині замку, Аеніль не забувала шлях до кімнат батьків, відколи її провели першого разу.

Невдовзі вона була перед великими, інкрустованими сріблом дверима. Неподалік були інші, з написом «Представництво Ерлі». Там були кабінети її батьків. Але зараз вона стукала у кімнати, де вони жили. Неприємне відчуття від зустрічі з дивною ученицею зникло, тепер її душа була переповнена радістю.

Відчинила їй старенька служниця, Аеніль пам'ятала її ще з тих часів, коли вони жили вдома. Жінка вклонилася дівчинці й пропустила її у маленький передпокій. У батьків було лише чотири кімнати: зала, дві спальні та бібліотека. Удома вони мали величезний маєток на кілька десятків кімнат. Однак тут було якось затишніше. Усе заставлене витонченими меблями, зовсім не такими грубими, як всюди в Академії. Усі стіни й підлоги вкриті пухнастими килимами, а полиці заставлені різними вазами, кубками та іншими дорогоцінними сувенірами.

Батьки Аеніль були багатими, можливо, дівчинка була багатшою за всіх своїх одногрупників, навіть за Емблу, яка мала титул графині. Від цього багатства їй перепадало все, що завгодно. Хоч і доводилося обмежуватися жорсткими правилами Академії. Усередині замку забороняється користуватися грошима, тут нічого не продається і не купується. Проте їй потрібні були не дорогі подарунки, а зовсім інше.

— Сеньйор і сеньйора відсутні, їх терміново викликали на зустріч з керівництвом. Вони просили передати, що постараються повернутися до вечері, — повільно промовила служниця.

Усю радість Аеніль немов вітром здуло. На очах виступили сльози. Вона так довго чекала на цю зустріч, приготувала усім дарунки. Так чекала, що зараз з сусідньої кімнати вийде мама чи тато і вона зможе кинутися їм на шию і міцно обійняти. Але їх не було. Не було їх і попереднього разу сім тижнів тому. Вона не бачила їх з літа. А це остання нагода зустрітися у цьому році.

— А Іно є? — з тривогою спитала Аеніль.

— Так, звичайно, — підбадьорливо усміхнулася служниця. — Вона з ранку на тебе чекає і кожну хвилину мене перепитує, коли прийде сестричка.

У Аеніль знову потепліло на душі. Служниця промовила:

— Та й не треба так переживати, сеньйорито, батьки сказали, що обов'язково вирвуться з наради на вечерю. Вони теж дуже за вами скучили й давно хочуть побачити.

Жінці хотілося заспокоїти дівчинку, але Аеніль вже не звертала уваги на ці слова. Вона чула їх надто часто, ще коли вони жили вдома. Дівчинка була вдячна служниці за підтримку, це була хороша і добра жінка. Але слів було замало.

З тихим скрипом відчинилися великі двері до однієї зі спалень. Вся увага Аеніль була звернена туди. Вона завмерла з радісним блиском у очах. Навіть подих затамувала.

З-за дверей нерішуче виступила маленька п'ятирічна дівчинка. Вона зробила кілька невпевнених кроків уперед, обмацуючи лівою рукою двері й стіну. Її обличчя просто сяяло від радості. Тільки блідо-сині очі з прямим, незворушним поглядом

чомусь завжди виглядали сумно і тривожно. Іно не крутила головою, але було зрозуміло, що вона вивчає кімнату, прислухається. Аеніль була повністю нерухома, навіть очима не кліпала.

Служниця усміхнулася, спостерігаючи за цією сценою, і відступила вбік, щоб не заважати.

Хоч як беззвучно поводилася Аеніль, Іно таки щось почула, бо несподівано кинулася бігти майже прямо на сестру. Вона так химерно дріботіла своїми маленькими ніженьками, що служниця засміялася. Іно лише трохи прогадала з напрямком і пробігла зовсім поряд з Аеніль, але та зловила її і підняла вгору.

Аеніль міцно обіймала сестру, на її очах виступили сльози радості, а маленька заливалася дзвінким сміхом. Дівчині було важкувато тримати Іно на руках, але вона терпіла.

— Аніль! — вигукнула Іно. Вона зажди химерно вимовляла ім'я сестри, як і всі інші слова.

— Так, це я, — засміялася Аеніль.

Вона опустила сестру на підлогу і, тримаючи її за руку, пішла до її кімнати.

— Скоро буде обід, — промовила служниця.

— Я ж щойно пообідала, — озирнулася Аеніль. — У нас обід після другого уроку.

— Нічого, поїсте ще раз, ви ж зовсім худенька.

Аеніль театрально зітхнула, відкинувши голову.

— Худенька! — весело вигукнула Іно. — Тобі треба двічі обідати, — засміялася вона.

— Ой, мовчи, хто б казав, — відповіла Аеніль, і вони зайшли до кімнати Іно.

Це була зовсім маленька спальня: ліжко, невеликий столик і шафка. Уся підлога загромаджена м'якими іграшками. Інших Іно не давали, бо боялися, щоб вона не поранилася. Маленька йшла, розштовхуючи їх ногами. Було видно, що ці іграшки мало для неї значать.

В очах Аеніль знову з'явився сум. Вона бачила, що сестра почувається так само, як і вона в дитинстві. А їй же так потрібна увага. Набагато більше, ніж було потрібно Аеніль.

Іно впевнено провела Аеніль до ліжка. Так дивно це виглядало — як вона навпомацки вела сестру, котра все бачила, але слухняно йшла за нею. Біля ліжка Іно відпустила руку й сіла на підлогу. Аеніль розмістилася поряд, обійнявши її за плечі. У її очах досі блищали сльози.

Іно діловито, із зосередженим виразом обличчя стала прощупувати килим під ногами. Потім відгорнула його, вийняла одну з кам'яних плиток під ним і щось звідти дістала. Обернула

сяюче від радості обличчя до сестри, простягла їй невеликий стос металевих карток для Гри і сказала:

— Це тобі! Думаю, в тебе їх нема.

Аеніль на мить втратила дар мови. Де її сестра могла дістати ці картки, які учні шукають по різних закапелках і таємних ходах в Академії? Батьки б ніколи їй такого не дали, служниця теж — бо там дуже гострі краї.

— Де?.. Де ти їх взяла? — нарешті Аеніль спромоглася видушити з себе питання.

— Візьми, — нетерпляче сказала Іно. — Ти ж візьмеш? — стиха перепитала вона, у її голосі затремтіла тривога.

— Так, так.

Аеніль обережно взяла картки і стала їх розглядати. По щоках у неї текли сльози, вона нічого не могла із собою вдіяти.

Картки справді були рідкісними. Хоч Аеніль і не була активним гравцем, але колоду потихеньку збирала. У неї вже було чимало карток, але жодної з тих, що їй дала Іно.

— Це дуже… дуже красиві картки, Іно…

— Ти плачеш? Чому? — розгублено запитала та.

— Не знаю… Просто плачу, — Аеніль стисла сестру в обіймах.

— Я скажу, де їх взяла, якщо хочеш. Тільки пообіцяй зберегти таємницю.

— Обіцяю.

— Тут є таємний хід. Прямо в моїй кімнаті. Я недавно його знайшла…

— Ти що?! — перелякано вигукнула Аеніль. — Як ти могла, ти ж… Тобі не можна…

Обличчя Іно спохмурніло.

— Я хотіла знайти подарунок для тебе. Ти мені завжди щось даруєш. Мені соромно дарувати свої іграшки. Я хотіла подарувати щось корисне.

— Не треба, не треба мені корисного. Всі іграшки, які ти подарувала, — найдорожче, що є у моїй кімнаті. Найбільший подарунок для мене — щоб з тобою все було гаразд. Пообіцяй, що більше ніколи не будеш йти сама у незнайомі місця. Будь ласка, пообіцяй, — голос Аеніль тремтів, вона ніяк не могла зупинити сльози.

— Добре, не піду, — розчаровано пробурмотіла Іно. Потім нетерпляче смикнула за ремінець торбинки Аеніль.

— Ой, як же я забула, — засміялася Аеніль, — у мене теж є для тебе сюрприз.

Саме в цей момент до кімнати зайшла служниця:

— Я вже чекаю вас за стіл.

— Зараз, одну хвилинку, — Аеніль нетерпляче витерла сліди сліз і намагалася говорити не надто схвильовано.

— Я чекаю, — усміхнулася служниця і вийшла.

Аеніль дістала з торбинки червону кулю. Вона була зроблена з чогось схожого на мармур, але дуже легкого.

Іно взяла її і стала обмацувати.

— Що це? Таке холодне, як камінь… Але легеньке.

— Це зачарована куля. Коли тобі буде сумно, вона стане теплою і гратиме ніжну мелодію. А ще нею можна гратися — котити кімнатою. Вона буде завжди повертатися до тебе. Тільки якщо покладеш її, а не кинеш чи штовхнеш, вона залишиться на місці.

— Музика? Я люблю музику! Дякую! — Іно обійняла кулю і притисла її до грудей. — А ти мені зіграєш?

— Так, обов'язково. Нашу улюблену пісеньку. Але після того, як поїмо. Ходімо!

Іно неохоче піднялася за сестрою.

— Сьогодні знову буде та каша… фе…

— Ну хіба ти не з'їси ту кашу на честь приїзду сестри?

— З'їм! Хоч три порції! — вигукнула Іно і знову потягла за собою Аеніль. Цього разу в залу, що була одночасно і їдальнею.

Коли вони повернулися, Аеніль сказала:

— Ти можеш вигадати ім'я цій кульці.

— Ім'я? — Іно замислилася. — Ну… Хай буде Сяйво!

— Сяйво? Гм… а тобі не здається… — Аеніль змовкла. Як їй пояснити, що ця куля не світиться і не сяє. Але в Іно зовсім інше розуміння світла і темряви, тому Аеніль швидко додала: — Взагалі-то непогане ім'я. Мені подобається.

Вони довго сиділи поряд на підлозі серед купи іграшок. І Аеніль терпляче слухала безкінечне щебетання сестри. Іно розповідала про свої заняття, про батьків, які майже не заходять до її кімнати, про служницю, яка її постійно втішає і чомусь плаче ночами у своїй кімнаті, про те, як вона чекала на Аеніль і як сумує, що скоро доведеться прощатися.

Несподівано Іно згадала:

— Зіграти! Ти обіцяла мені зіграти! — Вона скочила на ноги і знову потягла Аеніль у залу.

Цього разу від хвилювання Іно дещо втратила координацію і мало не зіткнулася з одвірком. Добре, що Аеніль вчасно її притримала.

За кілька хвилин Іно вже сиділа у кріслі поряд із фортепіано. У неї був на диво тихий і зосереджений вигляд, як для п'ятирічної дівчинки. Аеніль відкрила фортепіано, перевірила, чи воно правильно звучить, і почала грати.

Ніжна мелодія полинула кімнатою. Мелодія про добро і зло, про відчай і віру, про самотність, про біль і про щастя, про чужі краї і рідну домівку. Цю давню пісню Аеніль грала з дитинства. Колись вона знайшла її у старому пергаменті з нотами у батьківській бібліотеці і була вражена її мелодійністю, красою і глибоким змістом. Й Іно дуже любила цю пісню, бо вона завжди асоціювалася у неї зі старшою сестрою. Адже скільки Іно себе пам'ятає, Аеніль грала цю мелодію.

У Іно був хороший музичний слух. Вона могла б грати набагато краще за Аеніль. Але батьки не хотіли, щоб Іно вчилася музиці. Точніше, не хотіли, щоб до неї приходили зайві викладачі. Достатньо вчителів з обов'язкових предметів. Вони намагалися тримати в секреті свою молодшу дочку. І щоб краще зберігати цю таємницю, поїхали послами сюди, в Академію. Важко сказати, чого вони соромилися більше — чи неповноцінності своєї доньки, чи того, як саме вона такою стала.

Ні Аеніль, ні, тим більше, Іно, ніколи не винуватили батьків у тому, що сталося.

Під час одного з військових парадів у Ерлі було скоєно замах на короля. Від потужних заклять постраждали майже всі, хто його супроводжував. Сеньйора Уберті, яка тримала на руках кількамісячну Іно, несвідомо закрила обличчя немовлям, коли спалахнули перші закляття, від чого маленька Іно і втратила зір.

Коли залунала музика, до зали увійшла і служниця. Вона теж любила слухати Аеніль. Та грала довго. Кілька разів цю пісню та декілька інших, аж доки не почувся скрип вхідних дверей. Аеніль вмить перестала грати й зіскочила на ноги.

Дівчинка радісно вибігла у передпокій, але була вимушена зупинитися. Їй так хотілося кинутися в обійми батьків, але зробити цього вона не могла.

Разом з батьками прийшов якийсь суворий чоловік. Він поводився дуже поважно, мабуть, був важливою персоною.

Радісний вираз обличчя і сяюча усмішка зникли. Аеніль була вимушена дотримуватися етикету — ввічливо вклонитися батькам і гостю та йти в дитячу, доки не покличуть. Проте, коли гостя запросили до зали, мати Аеніль легенько її обійняла, а батько потріпав по голові.

Аеніль дозволили сидіти за вечерею з дорослими. Чи не вперше в житті. Мабуть, батьки відчували провину, що не змогли приділити їй увагу навіть у такий рідкісний день.

Аеніль була сумною і похмурою. Радіти вона не могла, бо її сестрі не дозволили бути за столом. І Аеніль знала, що Іно зараз тихо плаче сама-самісінька у своїй кімнаті.

— Ситуація на Ературському півострові залишається

напруженою, — говорив батько Аеніль.

— Але ж інші сторони запевняють, що все владнали? — запитав гість.

— Гранд-майстре Елітісе, ми просто не могли повідомити Академії усе у присутності деяких осіб. Ми наполягаємо на двосторонній зустрічі.

Ім'я гостя здивувало Аеніль. Вона кинула на нього допитливий погляд. Прізвище її викладача алхімії теж Елітіс. І зовні цей чоловік був схожий на її майстра, тільки старший і зовсім сивий. Мабуть, це брат її викладача.

— Тобто, ваша країна не згодна із запропонованим пактом? Це вкрай ризикований крок, що може дестабілізувати ситуацію в регіоні.

— У нас немає вибору. Розумієте, гранд-майстре Елітісе… Аеніль, ти вже поїла? Можеш йти грати до сестри.

Аеніль не мала наміру слухати ці нуднющі розмови, тому повторювати їй не довелося. Коли вона піднімалася, з дитячої кімнати залунала тихенька радісна мелодія. Батьки Аеніль здивовано перезирнулися. Однак гість знав, що то за музика, і підбадьорливо усміхнувся Аеніль. А та швидко пішла втішати сестру.

Проте довго побути разом їм не вдалося. Час відвідин Аеніль вже закінчився. Служниця не дозволила їй попрощатися з батьками, та Аеніль і сама б не наважилася. За закритими дверима зали йшла якась жвава суперечка.

Аеніль передала загорнуті подарунки для батьків служниці. Батьку — рідкісну книгу про їхню країну, написану мандрівниками з півночі, а матері — власноруч вишиту мереживну хустинку для однієї з безлічі антикварних ваз у цих кімнатах.

Вони з Іно довго обіймалися. Маленька міцно тримала в руках Сяйво, яке, хоч і перестало грати, але залишалося теплим. У її очах, як і в Аеніль, стояли сльози.

— Ти точно не приїдеш до нас раніше канікул? — запитала Іно з надією.

— Навряд, це не дозволяється. Але якщо буде привід, то я зроблю все, щоб приїхати.

— Я чекатиму.

— Я теж…

Служниця мало не силою випхала Аеніль за двері, бо інакше б та вічно стояла у передпокої. У коридорі на Аеніль уже чекав охоронець. У нього був сердитий вигляд. Уже давно минув час відвідин, і тепер він повинен був вивести її з викладацької частини, де ввечері учням заборонялося бувати.

* * *

У п’ятницю стомлена Аеніль поверталася після занять до дівчачої вітальні. Вона йшла разом з Нітетіс. На останньому занятті — з музики — їм довелося попрацювати. Незрозуміло, чому майстриня Іветт так на них напосіла. Аеніль навіть думала не чекати вечері, а одразу піти у свою кімнату та лягти спати. Проте не могла порушити традицію — розмовляти з Емблою у вітальні.

Дівчата йшли мовчки, бо зазвичай говірлива Нітетіс зараз теж була занадто стомлена.

На учнівських сходах вони зіткнулися з майстром Елітісом-молодшим. Аеніль згадала нещодавню зустріч у батьків з його ймовірним братом. Вона стала уважніше його розглядати, щоб знайти схожість. Майстер це помітив і насупився. Проте погляд Аеніль щось йому нагадав, бо він зупинився і звернувся до дівчат:

— Добре, що я вас зустрів, — сказав він до Нітетіс. — Мені необхідно передати дещо кільком учням.

Він став порпатися у багаточисленних кишенях своєї мантії, а дівчата терпляче чекали. Тепер Аеніль була уже впевнена, що майстер має старшого брата. Такі ж густі насуплені брови, глибоко посаджені очі, худорлява статура. От тільки його брат був зовсім сивим, а майстер ледь помітно. Дивно, чому вона сумнівалася.

Коли майстер відчув, що Аеніль знову його розглядає, і підозріло поглянув на неї, вона одразу відвела очі. Дівчині завжди було важко витримувати пронизливий погляд чорних очей викладача.

Нарешті майстер із задоволеним виглядом дістав з однієї зі свої кишень кілька невеличких шматочків пергаменту. Він переглянув їх, вийняв звідти один, а решту віддав Нітетіс.

— Роздасте учням відділення. Тут шість запрошень, у тому числі й вам. Ви обов’язково маєте прийти і, зрозуміло, достойно підготуватись.

Нітетіс почала зацікавлено розглядати пергаменти. Аеніль хотіла підійти до неї і теж глянути, але майстер її зупинив. Останній пергамент, що він тримав у руках, чоловік простягнув дівчинці і сказав якось співчутливо:

— Вас теж запрошено. — Потім розвернувся і швидко зник у одному з коридорів.

Аеніль розгорнула сувійчик пергаменту:

Музичний вечір для батьків

61 дня осені, у суботу, о шостій вечора

Аеніль дель Уберті,

дочко Франческо та Фаріни дель Уберті,

послів Ерлі в Академії,

ви виконаєте сьому елегію

Ейвінда фон Туґенштайна з опери «Далека земля»

Тепер зрозуміло, чому їм довелося так попрацювати на попередньому занятті. Майстриня Іветт, напевне, знала про цю подію, бо змушувала Аеніль заучувати саме цю пісню.

Дівчача вітальня алхіміків знаходилася у великому підземному залі. Усе підсвічувалося холодним синюватим вогнем, що палав у западинах серед напівкруглих стін. У тон до освітлення була оформлена вся вітальня — мармур синюватих відтінків, сапфірові килими й крісла, темно-сині гардини на стінах. Тут було дуже просторо, але й прохолодно. Навіть біля вогнів. Здавалося, що полум'я зовсім не гріє. А от крісла, дивани та килими випромінювали тепло. Схоже, за допомогою якихось чарів.

Аеніль з Нітетіс здивовано зупинилися на порозі вітальні. У ній нікого не було, за виключенням Ембли, що гортала книжку у дальньому кутку.

Нітетіс перша зрозуміла, у чому справа, ляснула себе по голові і вигукнула:

— Змагання! Зараз же йдуть змагання, як ми могли забути? Ходімо повболіваємо за наше відділення!

— А… Я теж забула… — нерішуче сказала Аеніль. — Але не піду, мене це не цікавить.

— Ну, як хочеш. У наших справді жодних шансів… Але я побігла. — І Нітетіс справді вибігла з вітальні.

На дверях вона мало не зіткнулася з Еліною. У тої був трохи роздратований вигляд і Нітетіс не стала переконувати її піти. Дівчина знала, що Еліна належить до тих кількох осіб з курсу, які ігнорують спортивні змагання і не відвідують відповідні заняття.

У Еліни було з собою кілька книг. Вона збиралася позайматися, можливо, разом з Емблою, але присутність Аеніль

перебила ці плани. Еліна пішла в протилежний від дівчат бік і розташувалася там.

— Що робиш? — спитала Аеніль у Ембли.

— Роблю домашнє з історії чарів. — Вона глянула у бік Еліни. — А вона хотіла, щоб я їй допомогла. У неї проблеми з історією.

— То допоможи, — відгукнулася Аеніль. — Я почекаю.

— Не хочу, я вже втомилася, — неохоче сказала Ембла. — Нехай сама вчить, їй корисно.

— Тобто?

— Якби вона менше бігала невідомо де, то й оцінки в неї були б кращі. Вона навіть у вітальні рідко з'являється, не те що в бібліотеці.

— Я б не сказала, що…

— Та ти нічого не знаєш. Бродить десь по півдня парком чи забороненими частинами Академії, начебто у пошуках натхнення.

— Звідки ти це знаєш? — здивовано запитала Аеніль.

— Вона сама мені говорила, — захихотіла Ембла. — По секрету.

Еліна кинула на дівчат зневажливий та насмішкуватий погляд і вийшла з вітальні. Відчула, що говорять про неї.

— А… Якщо це таємниця, то, може, не треба було… — нерішуче почала Аеніль.

— Що? Ти ж моя подруга!

— Ну, так…

Аеніль не дуже подобалося обговорювати одногрупників за спиною. І вона завжди ніяковіла, коли їй розповідали чужі таємниці.

А Ембла постійно це робила, їй чомусь усі довірялися.

— А як там в тебе з руками? — Аеніль спробувала перевести розмову. — Вже все гаразд? Більше не болять?

— Ну… — Ембла враз спохмурніла. — Вже не болять, хоч іноді трохи поболюють…

— То все нормально?

— Та ні… Я ж кажу, що поболюють. Та ще ці сни…

— Сни? Які?

Ембла змовкла. Вона явно не хотіла цього говорити.

Аеніль терпляче чекала, і дочекалася. Подруга підняла на неї очі, сповнені тривоги і страху:

— Вони мені вже давно сняться. І після них трапляються дивні речі… Той же біль в руках. Мене це лякає.

Ембла знову опустила погляд.

— А що в тих снах? — обережно запитала Аеніль.

— В снах… Я кудись йду, щось роблю…

Ембла здригнулася, а Аеніль мало не підскочила з переляку. Одна з книг, необачно залишена Еліною на краю столу, впала. Після мовчанки, коли Ембла підсунула крісло ближче до Аеніль, вона продовжила:

— Найстрашніше, що мені здасться, ніби я й справді туди ходила… Вранці я просинаюсь зовсім розбита, у мене все тіло болить. Іноді на руках чи ногах синці, подряпини… Аеніль, я боюсь, — Ембла була готова заплакати.

Розповідь налякала Аеніль більше, ніж саму Емблу. Вона обійняла подругу і твердо сказала:

— Тобі необхідно піти в лікарню. І звернутися до когось з викладачів.

— Я боюсь… Раптом я захворіла? Ходжу кудись уві сні, і сама не знаю куди… — Ембла заплакала. — Я боюсь про це дізнатися.

Аеніль не знала, що сказати. Потім таки вимовила:

— Я впевнена, що ти нормальна. Я ж тебе добре знаю. А сни… Це можуть бути якісь темні чари. У нас в Академії такого повно. Хтось міг накласти на тебе закляття. Тобі обов'язково треба піти в лікарню.

— Я… подумаю… Мабуть… Ти ж підеш зі мною?

— Обов'язково!

Ембла піднялася з наміром іти у свою кімнату. Але потім тихо промовила до Аеніль:

— Знаєш… Мені часто сниться, як я спускаюсь в один таємний хід. Раніше я думала, що то просто сон і такого ходу не існує… Але це не так. Це той хід, який ми бачили тоді в жіночому туалеті.

Ембла швидко пішла в коридорчик, що вів з вітальні до кімнат учениць, і не дала змоги Аеніль відповісти.

Аеніль довго сиділа на самоті у вітальні, аж доки не почали повертатися зі змагань інші учениці. Вигляд у них був не надто веселий. Алхіміки, як завжди, нічого не виграли. Серед хлопців усі перші місця позаймали чарівники, а серед дівчат змагання точилися лише між чарівниками і чародіями. Алхіміки та книжники завжди були в хвості у цих спортивних змаганнях. Зате у Турнірі Гри все було навпаки. Та він ще не скоро розпочнеться.

Шум заважав Аеніль зосередитися, і вона вийшла з вітальні. До вечері ще залишалося трохи часу, й дівчинка побрела коридорами підземелля. Вийшла до якось тьмяного коридору з вузенькими сходами нагору в кінці. Коли підійшла до повороту, то відчула, що на сходах хтось є. Зупинилася і прислухалася, потім підійшла до повороту й обережно визирнула з-за стіни.

На сходах, спиною до Аеніль, сиділа Еліна. Закривши обличчя руками, вона беззвучно плакала. Вражена, Аеніль

поспішила вийти з того коридору. Вона ніколи не бачила, щоб Еліна плакала. Та завжди була веселою, в крайньому випадку роздратованою і саркастичною, але сумною — ніколи.

Розділ 4
ЗА ЗАВІСОЮ

Шпиталь знаходився за ліском у внутрішньому дворі замку. Чимала двоповерхова будівля з білого каменю та сірої черепиці. Вікна, двері й огорожа пофарбовані у білий колір, який, одначе, вже набув бруднуватого відтінку. За шпиталем піднімалася задня частина замку з невеликими мурами та вежами, де знаходилися кімнати та навчальні класи нечисленного відділення цілителів.

Ембла та Аеніль нерішуче зайшли через головний вхід. Їм уже не раз доводилося тут бувати з різних причин, але сьогодні обом було ніяково.

— І куди тепер? — стривожено й роздратовано прошепотіла Ембла.

У мармурових коридорах шпиталю ніхто не наважувався говорити голосно. Тут завжди панувала тиша і різкий запах, що непокоїв відвідувачів.

Аеніль нерішуче стенула плечима й оглянула вестибюль. Поблизу не було нікого, окрім літньої служниці у білому халаті, котра щось шкрябала за невеликим столиком у кутку. Вона не звернула ніякої уваги на дівчат. Аеніль побачила на стіні дошку з написами й потягла Емблу туди.

Це мало допомогло, бо імена цілителів їм нічого не сказали, а назви кабінетів тим більше. Такі слова дівчата вперше чули.

— Ну, напевне, не туди, де видають ліки, — нерішуче сказала Аеніль. — І, мабуть, не туди, де лікують переломи та інші травми. Думаю, це десь на другому поверсі.

Ембла скоса глянула на вузенькі сходи, але мовчки пішла за Аеніль.

Коридори другого поверху були значно тьмяніші. Тут панувала якась важка тиша. Навіть дихати було тяжче, хоч запах був слабший, ніж унизу. Дівчата навмання звернули в один з коридорів.

Нікого. Вони дійшли до його кінця і вже збиралися повертати назад, коли увагу Аеніль привернули напіввідчинені двері до однієї з палат. Вона зазирнула туди.

Темна кімната була сповнена сіруватого туману, окремі шматки якого плавали по закутках. У кімнаті не було вікон, а у центрі стояло ліжко, закрите шторкою. Здавалося, що уривки темного туману випливають звідти. Це виглядало дивно, й Аеніль зайшла всередину.

— Ти куди?! — зашепотіла Ембла.

— Я тільки гляну, що там.

— Там хворий, хіба не ясно. Нічого там дивитися.

— Я ще ніколи такого не бачила, тільки краєчком ока, — не здавалася Аеніль.

Вона підійшла до ліжка й трохи відгорнула фіранку. Зацікавленість на її обличчі змінилася жахом.

На ліжку в хмарці повзучого, схожого на якусь химерну рідину, чорного туману лежала дівчина. Їй було років шістнадцять, але довге хвилясте волосся було неприродно біле. Воно колихалося в імлі, немов у брудній воді.

Клубочіння туману лякало, він нагадував живу істоту — напівпрозорих чорних змій, що копошилися коло дівчини.

Коли це побачила Ембла, вона ледь стримала крик.

— Що це? — глухим голосом промовила Аеніль. Вона вже була не рада, що заглянула сюди.

— Пішли звідси, — прошепотіла Ембла.

Двічі повторювати не треба було, обоє дівчат вибігли назад у коридор.

— Жах, — Аеніль налякано озиралася на двері.

— А я знаю ту дівчину… — сказала Ембла. — Вона з нашого відділення. З третього курсу чи що.

— З третього?

— Наче. Я бачила її з Анахарсієм ще на початку року, — Ембла відвернулася. — Мабуть, вони в одній групі. Її звати Оріона.

— Жах. Що це з нею сталось?

— Я про таке ніколи не чула. Якесь закляття чи що… Може на неї якась істота напала…

Вони почули чиїсь кроки і сховалися за першим поворотом. По коридору пройшла молода служниця в халаті. Попереду вона штовхала тацю з ліками і якимись приладами.

Дівчата повернулися на перший поверх і сіли на довгу лаву у вестибюлі. Довго їм чекати не довелося — до них підійшла одна зі служниць, дуже схожа на попередню.

— Що вам потрібно? — ввічливо запитала вона.

Аеніль придивилася до неї і зрозуміла, що це не служниця. Це була учениця-старшокурсниця з відділення цілителів. Служники поводяться зовсім по-іншому. На її халаті було картка з написом «Сестра Інґа».

— Нам потрібен цілитель.

— Лікар? А я не… — але вигляд дівчат змусив її не договорити. Вона кивнула і додала: — Зараз запитаю у чергового.

За хвилину вона повернулася і сказала:

— Майстер Серапіон чекас вас.

Кабінет чергового лікаря знаходився на другому поверсі. Зовсім недалеко від тієї зловісної палати, у сусідньому коридорі. Коли цілитель дізнався, що проблеми у Ембли, то попрохав Аеніль почекати за дверима.

У кінці коридору був невеликий куточок з кріслами й столиком. Там Аеніль сіла чекати. Медсестра Інґа принесла їй склянку соку й печиво, але Аеніль нічого не хотілося їсти.

Ембла затримувалася, і Аеніль почала походжати коридором. Вона почула, як хтось, стиха перемовляючись, пройшов сусіднім проходом. Голоси були чоловічі, й один здався їй знайомим. Вона підійшла й визирнула з-за повороту. Побачила, як зачинилися двері до тієї палати, куди вони з Емблою так необачно зазирнули.

Майже відразу двері відчинилися і звідти вийшла медсестра з тацею. Вигляд у дівчини був наляканий. Мабуть, вона не часто бачила таких пацієнтів. Її руки, що тримали тацю, тремтіли. Аеніль сховалася за поворотом, але медсестра все одно її б не побачила, бо йшла з опущеною головою. Судячи з картки на халаті, її було звати Івонна. Це була висока, білява і дуже красива дівчина. Вірогідно, сестра Інґи.

Аеніль повернулася у крісло й стала дивитися у вікно. Похмура погода і вкритий імлою ліс не заспокоїв її, а навпаки додав тривоги. Щось зловіще відчувалося у незворушності грізних дерев, пасм туману, що простягалися парком.

Вона всіляко намагалася відігнати похмурі думки, тому знову піднялася і стала ходити пустими коридорами. Кілька разів проходила неподалік тієї дивної палати. Природна цікавість не давала Аеніль спокою, і вона навіть підійшла до дверей, щоб прислухатися. Але нічого не почула. Натомість помітила, як ручка дверей до палати повертається, і з жахом усвідомила, що відвідувачі зараз звідти вийдуть. Їй треба було десь сховатися. Сама не розуміючи, що робить, вона швидко кинулася до дверей навпроти й зайшла у протилежну палату.

Краєм ока дівчинка встигла оглянути цю велику простору кімнату і їй здалося, що тут нікого немає. Ця палата була на куті будинку, але вікно в одній зі сторін було чомусь замуровано. Інше дуже щільно зашторене важкими гардинами, через що тут було зовсім темно. Аеніль не закрила повністю двері, щоб побачити, хто відвідував ту моторошну пацієнтку.

З кімнати вийшли два чоловіки v викладацьких мантіях. Одного Аеніль одразу впізнала — це був майстер Евагор Елітіс. Іншого вона теж кілька разів бачила в учительській алхіміків, але у неї він не викладав. Це був дуже старий чоловік з довгим сивим волоссям і бородою. Він ходив з палицею, на яку спирався. Важко сказати, чи то був чарівний жезл чи звичайний ціпок. У обох був

дуже стурбований вигляд. Особливо у старого.

— Майстре Стесагоре, мені не хочеться вам говорити, але її стан…

— Замовкни, Евагоре, — люто прохрипів старий. — Це ви, молоді, одразу б усе попідписували з ними, якби таке сталося з вами. Одначе я ніколи не здавався і не зганьблю честь свого імені і честь Клану. Навіть якщо доведеться віддати останню краплю крові мого прадавнього роду… — його голос затремтів.

— Так… Ми й не збиралися здаватись, — обережно провадив далі Елітіс. — Але, можливо, треба було почекати. Можливо, був інший спосіб врятувати її.

— Дурень! Чи ти думаєш, що я не стикався з таким за своє столітнє життя? Було тільки два варіанти; результат єдино вірного перед нами. Це був єдиний шанс врятувати її. Інший — погодитися на вимоги, щоб Орден сам її звільнив. Але я вже бачив звільнених з Завіси Тіней. Це чорні чари, не темні, а по-справжньому чорні! Орден найняв для цього справжніх чаклунів, бо сам би нічого такого не зробив. На усіх тих, хто там побував, на все життя залишається чорний відбиток. Їм краще померти…

Майстер Евагор стурбовано глянув на двері палати. У розмові зі Стесагором він виглядав дуже налякано й невпевнено. Постійно крутив у руках якийсь пергамент.

— Якби це була не… не Оріона, — голос старого знову затремтів. — Я б просто знищив Завісу з усім, що всередині, бо тільки це — найправильніший шлях. Але Оріону я не міг вбити. Вона єдина, хто залишився у моєму роді. З нею помре Дім Стесагора I, нашого великого предка. Ти єдиний, кому я це кажу, Евагоре, але заради її життя я готовий пожертвувати навіть Кланом.

— Я вас розумію, майстре. То, може, варто було згодитись, а потім просто розпустити Клан?

— Ти що, глухий? Я ж казав, що звільнений — це гірше, аніж мертвий. Я зробив все, що в моїх силах, аби врятувати її. Я віддав все…

— Це був дуже небезпечний вчинок, ви втратили забагато сил, це може погано для вас закінчитись. І ще невідомо, що буде з нею.

— Мені байдуже, що буде зі мною. Я знаю, чим це все закінчиться для мене… Однак головне, що у неї хоч буде шанс.

Аеніль помітила, що чоло Евагора спітнію. Для нього ця розмова була важкою. Він раз по раз поглядав на майстра, що ледь тримався на ногах, але нічого не наважувався сказати.

— Послухай, Евагоре, у мене до тебе прохання, — голос майстра з гнівного змінився на стомлений, у ньому звучала надія.

— Я виконаю все, що скажете.

— Тільки спершу пообіцяй, що це залишиться між нами. Я не хочу, щоб ти довіряв такі важливі речі тій Ірене…

— Я за неї ручусь, вона…

— Я знаю її краще, ніж ти, Евагоре. Я навчав її з першого дня в Академії, з дванадцятирічного віку. Вона хороша жінка, але я б ніколи не довірив їй Клан. Вона завжди забагато на себе брала, пробувала непосильні для неї речі. Як от недавні її досліди. Навіть я з таким не мав справи й не можу передбачити, чим це все закінчиться. Утім, передчуваю недобре…

— Вона найсильніша серед нас, — нерішуче вставив Елітіс.

— Так. Ірене вже зараз сильніша, ніж я, а згодом буде тільки зростати. Одначе в неї немає досвіду, вона не знає, як правильно застосовувати свою силу. І вона занадто емоційна, вразлива й непередбачувана. Я не можу довірити їй Клан. Тому після моєї смерті ним керуватимеш ти.

— Але ж, майстре, я…

— Це моє рішення і його підтримали усі, хто має право голосу.

— Добре… Я постараюсь виправдати вашу довіру, — тепер вже у Елітіса тремтів голос. Не від слабкості, а від страху перед майстром Стесагором.

— Тепер щодо прохання.

— Я нічого не скажу Ірене, якщо ви наполягаєте.

— Я особисто наказав їй не втручатися у все, що пов'язане з цим. Вона зрозуміла чому, тому сама не розпитувала. Я хочу довірити особисто тобі догляд за Оріоною після моєї смерті або коли я вже не в змозі буду їй допомагати. Більше ніхто не матиме права навіть наблизитися до неї.

— А я зможу?

— Зможеш. Для подальшого догляду твоїх сил і здібностей має вистачити. Можеш консультуватися з майстром-цілителем, йому можна довіряти. Утім навіть він не має права підходити до Оріони. Тільки ти й та дівчина-медсестра, що прибиратиме у палаті, як там її звати.

— Добре, майстре, я постараюсь виконати це.

Стесагор кивнув і пошкандибав зі сходів. Майстер Елітіс пішов за ним, легенько його притримуючи.

Аеніль була налякана почутою розмовою. І їй було соромно від того, що вона підслуховувала. Дівчинка вже збиралася виходити, коли почула якийсь шум позаду себе. Із завмерлим серцем вона обернулася. Велетенське ліжко, яке спершу здалося їй порожнім, насправді не було таким.

Те, що вона прийняла за нерівно застелену ковдру, насправді

виявилося маленькою дівчинкою, років семи. Пацієнтка була майже непомітною на ліжку. Коли перелякана Аеніль втупилася у неї, дівчинка повернула голову й відкрила очі. Цей рух дався хворій дуже важко, а в очах Аеніль побачила такий біль, що їй стало моторошно. Вона почервоніла й пробурмотіла:

— Вибач, будь ласка, — і вискочила з кімнати.

На чолі Аеніль виступив піт, а серце шалено гупало. Вона швидко повернулася у крісло біля кабінету лікаря й стала чекати Емблу далі. Однак через кілька хвилин вийшов сам лікар, здивовано глянув на Аеніль і сказав:

— Де ви були? Ембла вже пішла.

Аеніль знову почервоніла.

— В… в туалеті…

— Гм… Ну добре, йдіть. Ваша подруга вже, мабуть, у вітальні.

Аеніль нічого не залишалося, як швидко покинути шпиталь. Вона бачила, що вигляд у лікаря був похмурий, але розпитувати щось про Емблу не наважувалася.

На сходах вона ще раз зіткнулася з медсестрою Івонною. Та виглядала ще більш пригніченою, ніж раніше. Здавалося, от-от заплаче. Аеніль могла її зрозуміти. Доглядати за такою хворою — це не кожен витримає.

* * *

Протягом наступних днів Ембла не хотіла розповідати подрузі, що їй казав лікар. Та й Аеніль не дуже розпитувала, точніше, взагалі не питала, бо вміла поважати чужі таємниці. Їй було достатньо того, що Ембла стала виглядати більш життєрадісною і менше тривожилася. Аеніль вважала, що це через візит до цілителя.

Аеніль не розповіла Емблі про підслухану розмову, бо та могла розбовкати це далі. Дівчинці було страшно подумати, що б сталося, якби майстер Елітіс довідався про підслуховування його розмови. По всьому відділенню ходили чутки, що він пов’язаний з Темними, і Аеніль його боялася. Тепер ще більше, ніж раніше.

* * *

Якось пізно ввечері Аеніль йшла галереєю з боку внутрішньої сторони замку. Вона поверталася із додаткового уроку музики, де готувалася до свого виступу. Попереду дівчинка почула якийсь шум і сміх. Це її стривожило. Подібний сміх вона не раз чула на

свою адресу, і він не віщував нічого доброго. Звуки лунали із відчинених дверей одного з навчальних класів. На галерею виходили двері класів, де викладалися різні мови. Аеніль підійшла й обережно зазирнула у яскраво освітлену кімнату. Побачене її вразило.

У класі була та дівчина зі схованим обличчям, з якою Аеніль вже стикалася у цій галереї, та ще два хлопці розбишацького вигляду. Аеніль їх якось бачила на спільних заняттях для всіх відділень, вони постійно порушували дисципліну. Були з відділення чарівників, тому знали чимало чар для знущань над іншими.

Зараз вони забавлялися тим, що жбурляли невеличкі вогняні кульки у дівчину, котра забилася у куток. Її мантія була повністю мокра, немов вона скупалася в озері. Схоже, що це була заслуга хлопців.

— Чого ти боїшся? — засміявся один. — Ми ж лише хочемо підсушити тебе.

— Ага, тобі це не завадить, — підтримав його інший.

Дівчина злякано закривалася від кульок. Це були цілком безневинні жарти, Аеніль була б рада, якби з неї насміхалися тільки так. Але та дівчина серйозно боялася вогню, вона раз по раз здригалася й постійно тремтіла. Боялася навіть того, що не завдасть їй ніякої шкоди, адже чарівний захист у цієї дівчини був набагато сильнішим, ніж захист Аеніль, це було добре помітно.

Аеніль сама не зрозуміла навіщо, але зайшла всередину і мовила якомога твердішим голосом:

— Що ви тут робите?

Хлопці зацікавлено озирнулися на неї. Незнайомка теж повернула голову в її бік. Аеніль почула шипіння, від якого їй стало не по собі. Мабуть, та дівчина думала, що Аеніль приєднується до хлопців.

Один хлопець уважно розглянув Аеніль, а потім весело сказав іншому:

— Слухай, Ворене, це ж та дурочка з алхімії. З групи Савлія. Пам’ятаєш, він недавно казав, як змусив її цілу ніч чистити туалети?

Обоє весело зареготали і продовжили жбурляти кульки в незнайомку, а один навіть прицілився в Аеніль. Вона стисла кулаки від гніву і сказала:

— Негайно припиніть!

— Що? — хлопці здивовано перезирнулися. — Краще не жартуй так, а вали відсіля, поки ми й тебе не підсмажили.

— Я не піду. Це ви підете, — Аеніль не розуміла, звідки в неї взялася сміливість для таких слів.

Хлопці перестали кидати кульки і стали насмішливо її розглядати, підморгуючи один одному.

— Ну що ж, сама нарвалась, — сказав загрозливо один і зачинив двері до класу порухом руки.

Це були складні чари, й у Аеніль мурашки поповзли по шкірі. Тепер вона вже кляла себе, що вплуталася у це. Одна справа її одногрупники-алхіміки, які жодного серйозного закляття не знають, і зовсім інша — ці чарівники. Вона нічого проти них не вдіє. Дівчина відчула, як в неї тремтять коліна.

— Так. Усе буде чесно, — промовив другий хлопець. — Два на два. Я з Весом проти тебе з твоєю прищавою подругою.

Вони обоє захихотіти, але це був набагато більш зловіщий сміх, ніж Аеніль чула спочатку.

— Вона мені не подруга, — пробурмотіла Аеніль.

— Ну що ж, тобі гірше, — зареготали хлопці.

Вони перезирнулися і вимовили якесь закляття.

Аеніль не уявляла, що юнаки сказали і як від цього захиститися. Вона не відразу зрозуміла, у чому справа, коли з підлоги повіяв вітер. Однак коли він рвонув зі свистом угору, піднявши і мантію, і спідницю, до неї дійшло. Не думаючи ні про який захист, вона намагалась повернути руками спідницю на місце, але вітер був настільки сильним, що це не виходило — сама Аеніль мало не піднялася у повітря. Дівчина впала на підлогу й тільки так змогла поправити спідницю й відповзти від місця, де віяв вітер.

Дівчина закрила руками палаюче від сорому обличчя й заплакала. Утім, сміху вона не чула, і це змусило її відкрити очі. Обоє хлопців голосно лаялися, перебуваючи у непрозорому синьому тумані, а незнайомка продовжувала щось шепотіти.

Аеніль відразу піднялася на ноги і стала пригадувати хоч якісь атакуючі закляття. Вона відчувала незмірну вдячність до тієї учениці, завдяки якій хлопцям не вдалося помилуватися нижньою білизною Аеніль.

— Ну все, ти догралась! — люто вигукнув один з хлопців до незнайомки, коли вони нарешті вибралися з імли. — Нас уже задовбав твій жалюгідний туман, якщо це все, на що ти здатна…

Але його змусила змовкнути звичайна книжка, яка боляче вдарила його по голові. Аеніль жбурнула її, підсиливши політ чи не єдиним відомим їй заклинанням — підсилювальним.

Хоч Аеніль відчувала, що ця сутичка погано закінчиться для них обох, але стримати себе не могла. Вона вся палала від гніву й бажання помститися і за себе, і за незнайомку. І від розуміння власної безпомічності її гнів тільки зростав, одночасно зі страхом та відчаєм.

Хлопці розлютилися не на жарт. Адже вона напала в той момент, коли у них зник чарівний захист перед їхньою власною атакою. Вони обоє обернулися до Аеніль і стали готуватися до якогось сильного спільного закляття. Дівчинка зіщулилася від страху. Вона намагалася позбутися злості, яка палала всередині, щоб хоч трохи відновити свій захист, але їй це не вдавалося. Аеніль зовсім не вміла керувати власними емоціями.

З рук хлопців вилетіла велетенська вогняна куля. Аеніль перелякано відступила, але помітила, що незнайомка кинулася до неї і закрила її собою.

Вперше в житті Аеніль побачила, як діє справжній чарівний захист. Куля врізалася у повітря перед незнайомкою. Навсібіч посипалися іскри. Куля зросла мало не вдвічі і відбилася назад з блискавичною швидкістю. Хлопці такого не чекали і ухилитися не встигли. Від удару вони попадали, відлетівши на десяток кроків. У кімнаті запахло смаленим. Обгоріли їхні мантії та кілька стільців.

Не чекаючи, доки вони отямляться, обоє дівчат вискочили з кімнати і побігли до замку. Зупинилися вони лише в якомусь тихому коридорі на безпечній відстані від галереї.

— Дякую тобі, — сказала Аеніль, мало не задихаючись від бігу.

— Я тобі теж. — Через біг незнайомка говорила зовсім нерозбірливо, ці слова ледь можна було розібрати крізь шипіння.

Аеніль зрозуміла, що шипіння виникає через дихання дівчини. Вона і сама дещо хрипко дихала, бо у неї були хворі легені, як і в багатьох дітей її віку, що родом з Ературського півострова. Це був наслідок епідемії, котра охопила ті країни років десять тому. Однак дихання дівчини було зовсім інакше.

— Я Аеніль. З першої групи алхіміків, перший курс.

— Я з відділення чародійства, — нерішуче промовила дівчина. — Третя група, перший курс. Гелео.

Аеніль здивувалася, що така доросла дівчина (судячи зі зросту, їй було років сімнадцять) навчається тільки на першому курсі.

— Вибач, що попереднього разу тебе образила. Не знаю, що на мене найшло… — винувато промовила Аеніль.

Гелео невиразно стенула плечима.

— Але чому?.. Чому ти ховаєш обличчя?

Гелео якусь хвилину повагалася, а потім скинула каптур. У Аеніль розширилися очі від здивування і страху.

— Що… Що це з тобою?

Гелео усміхнулася і тихо промовила:

— Нічого. Я такою і повинна бути.

— Тобто… — до Аеніль нарешті дійшло. — Ти не людина?

— Я лебенійка. Тому й ношу цей каптур з наказу викладачів. І не даремно. Тут не дуже люблять не-людей, — сумно відказала Гелео.

— Так, не люблять, — задумливо підтвердила Аеніль. — Але й нормальних людей часто теж не люблять.

— Я бачу, — співчутливо сказала лебенійка. — Мені вже чимало діставалося, але ще ніхто не змушував чистити туалети цілу ніч. І не намагався принизити так, як тебе сьогодні.

Аеніль почервоніла і сказала:

— Насправді він мене просто зачинив у жіночому туалеті. Мені довелось там цілу ніч сидіти, але я нічого не чистила. То він збрехав.

— Зрозуміло, — усміхнулася Гелео. — Ну, мені пора йти, бо вже пізно, зустрінемось згодом.

Вона пішла у напрямку сходів, але за кілька кроків зупинилася, обернулася і додала:

— І я не хотіла образити тебе тоді… Мені й досі соромно за те, — вона схилила голову і зникла за поворотом.

— Та нічого, — пробурмотіла про себе Аеніль.

У вітальню вона повернулася з радісним виглядом. Був уже пізній вечір, і тут майже нікого не було. Лише Нітетіс сиділа в одному з крісел із зосередженим виразом.

— Чому не спиш? — запитала в неї Аеніль.

— Та вже йду. Просто не знаю, що сказати майстру Елітісу. Мені не вдалося знайти одну ученицю, щоб віддати запрошення. Вона з третього курсу, одногрупниця Анахарсія.

При цьому імені настрій у Аеніль погіршився.

Нітетіс показала пергамент із запрошенням Аеніль.

— Мені так хотілося виконати доручення майстра, але не вдається. Цю дівчину вже кілька тижнів не бачили на заняттях. Анахарсій каже, що в неї індивідуальний графік і її дуже складно знайти. Доведеться повернути запрошення Елітісу, — розчаровано завершила Нітетіс.

Аеніль глянула на картку.

— Оріона Стесагор, — випередила її погляд Нітетіс. — Онука котрогось з викладачів.

Аеніль відвернулася, бо зблідла й затремтіла, і не хотіла, щоб це побачила подруга. Потім швиденько пішла в свою кімнату. У Аеніль була хороша пам’ять на імена…

У четвер перед заняттям з історії Ери Ембла, котра раніше завжди була на перервах з Аеніль, пішла у лікарню. Вона вже кілька разів цього тижня туди ходила на вимогу цілителя. Аеніль розуміла, що з Емблою щось серйозне, але так і не наважилася її

розпитати.

Аеніль сиділа сама в кутку й розкладала від нічого робити картки. Грала у Гру сама з собою. Вона відчула, що до неї хтось йде, і швиденько згорнула усю колоду. Дівчинка боялася, що то був Савлій, який запросто міг забрати картки собі. А вони були для неї особливо цінні, бо подаровані сестрою. Проте це був не Савлій. До неї нерішуче підійшов Леонт.

— Я хотів запитати, — незвично тихо і невпевнено почав він.

З усіма іншими він говорив впевнено і навіть зухвало, тільки Аеніль доводилося вслухатися, щоб розібрати його бурмотіння. І це її дратувало.

— Що? — нетерпляче сказала вона.

— Ти прийматимеш участь у конкурсі? З нашої групи вже записалися Еліна і Нітетіс. А ти?

— У якому конкурсі? — недовірливо перепитала Аеніль. Вона завжди боялася чергових розіграшів, хоча від Леонта ніколи їх не отримувала.

— Е… Ну конкурс краси. Найгарнішої учениці Академії.

Аеніль награно пирхнула і відвернулася.

— Ні? Жаль… Мені здається, що ти зайняла б високе місце, — розчарований Леонт повернувся до своїх друзів.

Добре, що він не бачив обличчя Аеніль, коли вона відвернулася. Дівчина знала про цей конкурс із самого початку. І не одного вечора мріяла про участь в ньому. Однак було неважко уявити реакцію Савлія, якби вона записалася. Їй би просто життя не було. Та й Ембла б на неї образилася, бо не раз насмішкувато відгукувалася про цей конкурс. Мовляв, раз він організовується старшокурсниками і магістрантами, а не викладачами, значить, це повна дурниця. Аеніль так не думала, бо й викладачі будуть присутні на конкурсі. Але страх насмішок, і, ще більше, страх повного провалу, заважали їй прийняти у ньому участь.

У цю мить до учнівської зайшла Ембла, що відволікла її від сумних думок.

— Бачу, Леонт знову крутиться коло тебе, — саркастично відмітила вона, коли підійшла.

Аеніль зневажливо чмихнула і сказала:

— Він питав, чи я братиму участь у конкурсі.

— І що ти сказала? Ти ж не будеш? — усміхнулася Ембла.

— Та ні, — невесело відповіла Аеніль.

Ембла вловила цю інтонацію і перепитала:

— А хотіла б?

— Не знаю…

— Я б теж не проти, якщо чесно, — тихо сказала Ембла. — Але боюсь, що займу останнє місце. Тому краще не приймати

участь взагалі.

— Я теж так думаю, — Аеніль зраділа, що Ембла її зрозуміла.

На головній вежі вдарив дзвін, що означало початок уроку, і всі покинули учнівську.

Аеніль з Емблою вийшли останні й одразу пожалкували, що так зробили, бо біля виходу на них зі зловіщими усмішками очікували Савлій із Анахарсієм. Якщо Аеніль, звикла до їхніх чіплянь, лише стисла зуби й міцніше притисла торбинку до грудей, то Ембла перелякалася не на жарт, бо з нею таке траплялося рідко.

— Так, — весело сказав Анахарсій. — Хто тут у нас? Чотироока всезнайка!

Він зірвав окуляри з Ембли і став їх розглядати, час від часу відпускаючи жарти на адресу дівчини. І він, і Савлій ігнорували Аеніль. Схоже, сьогодні вони збиралися посміятися лише з Ембли.

А та мовчки стояла з червоним чи то від сорому, чи то від люті обличчям. Аеніль хотіла їй якось допомогти, але боялася зробити і крок назустріч. Навіть дихати намагалася беззвучно, хоч у неї це ніколи не виходило.

— Віддай, — слабко сказала Ембла.

— Ха, хто так просить? Треба сказати: «Великий майстре Анахарсіє, віддайте, будь ласка, вашій жалюгідній рабі ці склянки». — Вони з Савлієм засміялися, а Ембла опустила голову ще нижче. Вона ледь стримувала сльози.

Аеніль кляла себе, що не знаходить сил порятувати подругу. Куди й поділося те завзяття, що допомогло їй підтримати лебенійку. Зараз їй хотілося зникнути від сорому. Особливо, коли вона бачила, як Ембла короткозоро жмуриться. Подруга майже нічого не бачила без окулярів. Це нагадало Аеніль сестру, і на чолі дівчини виступив піт.

Анахарсій натягнув окуляри і прикинувся сліпим:

— Ой, я нічого не бачу. Ці склянки щось на мене не діють, мабуть, вони годяться тільки для малих прищавих дівчаток.

Вони з Савлієм знов зареготали, а Ембла вже не витримала і заплакала. Аеніль теж помітила, що саме сьогодні у подруги з'явилося кілька ледь помітних прищиків. Ембла дуже переживала через свій зовнішній вигляд, тому Аеніль розуміла, як їй зараз.

— Ану примір, — Анахарсій простягнув окуляри Савлію.

Аеніль оглянула коридори — чи є хтось поблизу, хто б припинив усе це. Однак у переходах були лише поодинокі учні, що поспішали на заняття, яке вже розпочалося. Вона здивувалася, коли побачила, що віддалік стоїть Еліна й за всім спостерігає. На мить у Аеніль зажевріла надія, але з іронічного вигляду одногрупниці було зрозуміло, що допомагати та не збирається.

— На мене великуваті, — пирснув зі сміху Савлій, коли окуляри сповзли йому на кінчик носа.

Він віддав окуляри Анахарсію. Той саме думав, що робити з ними далі, коли двері сусіднього класу відчинилися і звідти вийшов розлючений майстер Елітіс. Він про щось завзято сперечався з молодою червонощокою викладачкою. Це була майстриня Лікофрон, вона викладала алхімію у третій та другій групах. Під час жвавої розмови у неї завжди червоніли щоки.

Хоч майстер Елітіс і був зайнятий розмовою, але краєм ока помітив ситуацію з Емблою. Він ковзнув по ній поглядом, а потім перевів його на Аеніль. Цього разу та не уникала його очей, а намагалася усім своїм безпомічним виглядом показати, що потребує допомоги.

Майстер Елітіс зупинився і спитав:

— Що тут відбувається? Чому ви не на занятті?

— Нічого, — спокійно відповів Анахарсій. — Ми вже йдемо.

Він скористався тим, що майстер дивився на Аеніль, зовсім не зважаючи на її подругу, і кинув окуляри Емблі. Вона помітила це, але, зрозуміло, не змогла їх зловити. З тихим дзенькотом вони упали на підлогу і розбилися. Анахарсій стримав усмішку і швидко пішов з Савлієм до класів. Майстер байдуже зиркнув на рештки окулярів, потім знову на Аеніль і пішов з Аделіною Лікофрон у інший бік.

У Аеніль виступили на очах сльози. Чому? Чому ніхто їм не допоможе? Вона підняла розбиті скельця, визбирала рештки скла й простягнула Емблі. Та взяла їх і поклала у кишеню мантії. Вона витерла сльози і тихо сказала:

— Ходімо вже, а то отримаємо мінусові бали за запізнення.

Аеніль кивнула, ледь стримуючи сльози від такого незвично тихого і слабкого голосу подруги.

Аеніль довелося узяти Емблу за руку і підтримувати її на сходах, щоб та не спіткнулася. Це знову нагадало їй сестру.

Вони запізнилися на урок, але мінусових балів не отримали. Історію викладав майстер Амасіс Зевксідем — батько Нітетіс і Леонта. Це був радісний повний чоловік з лисиною на чорнявій голові. Він дуже відрізнявся від більшості викладачів Академії, що були похмурі та серйозні.

— Що, дівчатка, заблукали? — іронічно прокоментував він їхнє запізнення.

Проте це була не жорстка насмішка, яких Аеніль не раз зазнавала від майстра Елітіса та інших викладачів. Це було сказано тепло і добродушно.

— Пора вже б вивчити наші підземелля, півсеместру минуло. Сідайте.

Вони сіли разом за останню парту. Ембла мало не спіткнулася через підніжку Савлія, але він в останню мить прибрав ногу і лише стиха загиготів. Хлопець не хотів занадто ворогувати з Емблою, бо вона давала йому іноді списувати.

— Отже, як я говорив, у середині Четвертої Епохи в Межиріччі розпочалося нове повстання. Воно охопило південний захід країни, і в результаті бунтівний регіон Солонь остаточно відколовся від Імперії…

Цього викладача і Аеніль, і Ембла слухали уважно, бо, попри нудний предмет, розповідав він цікаво: активно жестикулював, наводив різни приклади, історії й жарти по темі і таке інше.

Майстра Зевксідема слухали майже всі — а це була лекція для усього курсу, а не лише для відділення алхіміків. Еліна з сердитим виразом мусила вислуховувати шепотіння Мілона Діакторіда з другої групи, що сидів поруч з нею. Савлій із Тімом, як завжди, непомітно грали у картки під партою. І ще Сабілла, вкрай неохайна дівчина з другої групи алхіміків, постійно крутилася, жбурляла у повітря паперові кульки й абсолютно не зважала на слова майстра. Виникало враження, що вона взагалі не розуміє арніонської.

Аеніль не раз придивлялася до цієї дівчини — так сильно вона відрізнялася від решти учнів. Здавалося, та ніколи не відвідувала ванних кімнат — у дівчинки було брудне, зліплене волосся, що нагадувало бур'ян у неї на голові. Брудні руки, немов вона постійно порпається у землі. Про заляпаний і потертий одяг, драну мантію взагалі краще не згадувати. Запах її поту було добре чути і на чималій відстані від неї. Але при цьому вона не випромінювала загрозу, як можна було сподіватися. Хоч у ній відчувалась якась прихована сила, мало хто наважувався її чіпати. З нею і не спілкувався ніхто, та вона цим не переймалася. Бо й сама ні з ким не намагалася говорити. Її «спілкування» зводилося до грубих образ і кпинів на адресу всіх, хто траплявся на її шляху.

Аеніль почула, як щось у її торбинці зашурхотіло. Вона заглянула туди й дістала невеликий пергамент, згорнений у трубочку і перев'язаний. Цей сувій енергійно тріпався у її руці. Дівчинка обережно його розгорнула і поклала перед собою. Це був самописний пергамент, яким учні частенько користувалися на уроках, щоб поговорити непомітно для викладача.

«Що у вас сталося? Де окуляри Ембли? — Нітетіс».

Аеніль дістала перо і написала на пергаменті для Нітетіс, що відбулося. У відповідь отримала ще одне повідомлення:

«От паскуди! Я так і знала, що той Анахарсій — негідник. А Савлій — його підлиза, навіть не заступився!»

Аеніль не змогла стримати усмішку. «Савлій» і «заступився»

були для неї несумісними словами. Йому треба було дякувати тільки за те, що він не особливо активно втручався.

«Якщо хочете, я можу сказати батьку після заняття. Він полагодить окуляри. Хоч він і з відділення книжників, але чарувати вміє».

Аеніль пошепотіта про це з Емблою, а потім відповіла Нітетіс:

«Добре. Тільки не треба казати йому, що сталось насправді. Бо якщо Анахарсія покарають, то нам потім тільки гірше буде».

Більше їм переписуватися не вдалося, бо майстер Зевксідем став на них часто поглядати. Мабуть, щось запідозрив.

Після заняття вони почекали, доки всі вийшли, і втрьох підійшли до майстра.

— Звичайно, я все полагоджу! — енергійно запевнив він. І справді, за мить Ембла тримала в руках свої окуляри, які були немов нові.

— Класно, — сказала дівчина, коли викладач уже вийшов і вона знову одягла їх. — Треба мені вивчати чарівництво факультативом, це корисна справа.

— Так, мабуть, — невпевнено сказала Аеніль.

Вона помітила, що в класі залишилася ще одна учениця. Це була Гелео, як завжди у каптурі, що приховував обличчя. Вона нерішуче стояла неподалік, мабуть, хотіла щось сказати Аеніль. Та трохи подумала і вирішила познайомити їх усіх.

— Це моя подруга, — тихо промовила Аеніль до Ембли та Нітетіс. — Ми нещодавно потоваришували.

Вона покликала жестом Гелео і, коли та підійшла, познайомила своїх подруг між собою.

Гелео вирішила не ховатися від дівчат і скинула при них свій каптур. Ні Ембла, ні Нітетіс не змогли приховати свого здивування і певного занепокоєння.

Коли вони вийшли з класу, то в коридорі зіткнулися з майстром Евагором Елітісом. Той ішов з дуже сердитим виглядом і різко говорив з молодою викладачкою.

* * *

Евагор та Ірене проминули учениць, і майстер продовжив:

— Чому це сталося саме цього тижня? У час головування мого брата! Сьогодні ми мали постати перед комісією, ти мала шанс стати майстринею. Але, як я й підозрював, ті твої витівки з ученицями закінчились дуже погано. І не тільки для тебе, а й для всього Клану.

— Я розумію, що це моя провина. Я припиню це все,

обіцяю, — тихо говорила Ірене, але майстер її не слухав. Він продовжив:

— Тепер в найближчі роки тобі не вдасться стати майстринею.

— Я розумію, але невже це так суттєво…

— Це дуже суттєво. Навіть якщо тобі байдуже, це було потрібно для нашого Клану.

Розділ 5
ФОРТЕПІАНО

Цієї п'ятниці Аеніль та Нітетіс були звільнені від занять. До полудня вони разом займалися з викладачкою музики. Потім майстриня Іветт їх відпустила:

— Йдіть уже. Відпочиньте, заспокойтеся й приготуйтеся до вечірнього концерту. Пісні ви вивчили добре, все залежатиме від вашого внутрішнього стану.

Дівчата ввічливо кивнули й вийшли. До обіду вони трохи побродили алеями та околицями лісу. Потім пішли в замок, бо по обіді вже було прохолодно — відчувалося наближення зими.

— Я так хвилююсь, — промовила Нітетіс у порожній вітальні (всі учні були ще на останньому уроці). — Старший брат постійно насміхається з моїх занять музикою, а він обіцяв прийти на концерт разом з батьком.

— Я теж хвилююсь, — нерішуче сказала Аеніль. — Але мої батьки навряд чи будуть.

Хвилювалася вона не через те, як зіграє, а через відсутність надії, що її батьки прийдуть, і через те, як вона виглядатиме на концерті, коли до всіх виступаючих прийдуть.

— Чому? — здивувалася Нітетіс. — Це ж так рідко буває. Батько казав, що такий концерт відбувається лише раз у семестр.

— Вони зараз дуже зайняті, — неохоче відповіла Аеніль. — У них там якісь важливі переговори.

— Зрозуміло. Шкода. Я тебе розумію: до нас з Леонтом батько якось запізнився на день народження. Було невесело.

Аеніль хотіла сказати, що запізнитися і не прийти — це різні речі, але стрималася. Нітетіс відчувала, що для подруги ця розмова неприємна, тому не стала більше говорити.

Вони так і просиділи у тиші до появи решти учнів. Але Аеніль зараз не хотіла бачити ні Емблу, ні інших, тому відразу полишила вітальню.

Дівчина піднялася на одну з веж, куди дозволялося ходити учням, і, щільніше загорнувшись у мантію, стала дивитися на гори на горизонті. Вона дуже швидко промерзла до кісток, але спускатися не хотіла.

На сходах почулися кроки. Аеніль повернулася і побачила Нітетіс.

— Ось ти де, — сказала та. — Я тебе всюди шукала.

— А що? — несподівано для самої себе різко відповіла Аеніль.

— Та ні, нічого, — знітилася Нітетіс. — Я тобі не завадила?

— Ні, ні, — поспішила виправитися Аеніль.

— Просто там дуже шумно. Всі набридають з питаннями. А я й так як на голках, хочеться спокою, — виправдувальним тоном проказала Нітетіс.

— Так, це заважає.

Дівчатка трохи постояли, а потім стали походжати вздовж огорожі, щоб зігрітися. Коли вони підійшли до сходів униз з іншого боку круглого майданчика, то побачили дівчину, що сиділа там спиною до них. Аеніль спробувала втримати Нітетіс, щоб та не підходила, але Нітетіс прошепотіла:

— Це ж Еліна!

І, перш ніж Аеніль змогла завадити, пустотливо пішла до одногрупниці. Аеніль залишилася стояти і сердитися на себе. Їй зовсім не хотілося, щоб Нітетіс так різко втручалася в Елінину самоту. Аеніль так і не зрозуміла, чому Еліна плакала попереднього разу.

— Привіт! — голосно і радісно сказала Нітетіс і обійняла за плечі Еліну.

Та від несподіванки підскочила і відштовхнула Нітетіс, але, коли побачила, хто це, то сердитий вираз обличчя змінився на вимушену усмішку. Аеніль з полегшенням помітила, що Еліна цього разу не плакала. Отже, не так страшно, що Нітетіс її перервала.

— Це ти… — промовила Еліна. — Тільки не роби так більше.

— Добре, — усміхнулася Нітетіс. — А що ти тут робиш?

— Е… — Еліна ледь помітно почервоніла.

Аеніль бачила, що Еліна тримає за спиною шматок полотна і пензель. А на сходах, де вона сиділа, лежали розкидані масляні фарби та інші малярські причандалля. Еліна побачила, що Аеніль на неї дивиться, й кинула у відповідь ворожий погляд. Аеніль підозрювала, що тепер Еліна вважатиме її винною у тому, що вони з Нітетіс завадили малюванню.

— Малюю, — нарешті видушила з себе Еліна.

Вона зрозуміла, що приховати це неможливо і дівчата вже все побачили. Достатньо було й одного різкого запаху фарб.

— А що саме? Можна глянути? — не вгавала Нітетіс.

Обличчя Еліни враз спохмурніло і вона холодно відказала:

— Ні. — Проте, коли побачила здивування в обличчі Нітетіс, швидко додала вже більш м'яким тоном: — Незавершені картини не можна показувати, це поганий знак.

Як не як, а Нітетіс була найближчою подругою Еліни, тому остання не могла дозволити собі поводитися з нею грубо.

— А, зрозуміло. Ну добре, ми не будемо тобі заважати.

— Та ні, можете тут залишатися, я вже йду, — сказала Еліна і швидко зібрала свої речі.

Вона пішла до виходу з іншої сторони вежі і, коли проходила повз Аеніль, то злісно прошепотіла:

— Ти заплатиш за це.

Аеніль спершу здалося, що вона не розчула, і на обличчі з'явився вираз здивування. Але потім дівчинка зрозуміла, що навіть якщо слова не такі, то інтонація сумнівів не залишала. У неї похололо на серці, а в шлунку з'явилося неприємне відчуття. Еліна вже зникла на сходах, а Аеніль все вагалася між бажанням наздогнати її, попросити вибачення, якщо потрібно, та образою за несправедливе звинувачення і погрозу. Однак так нічого й не зробила.

Аеніль йшла поряд з Нітетіс немов у напівсні. Обхідними дорогами вони неспішно брели до зали, де мав відбутися концерт. Це було у викладацькій частині замку, потрапити туди можна було з внутрішнього двору.

Нітетіс помітила, що Аеніль не до розмов, і не стала їй надокучати. Іноді вона досить уважно слідкувала за настроєм інших, хоч і не завжди.

В одному з проходів Аеніль, що дивилася собі під ноги, пішла прямо, замість того, щоб повернути. Лише за кілька хвилин дівчина помітила, що Нітетіс поруч немає. Стурбована, вона зупинилася й оглянула незнайомий коридор. Тривога зросла, коли Аеніль відчула, що це таємний хід — чарівний, а не реальний простір. Вона швидко побігла назад і їй пощастило знайти вихід. Коли дівчинка опинилася у нормальному коридорі, її чоло було вкрите потом, а руки тремтіли. Боялася вона не через страх перед чарівними просторами (вони вже знайомилися з основами орієнтування у них на заняттях), значно більше вона боялася заблукати й запізнитися на концерт. Аеніль витерла чоло і оглянулася. Вихід з ходу був трохи в іншому місці, ніж вхід, але вона знала, де знаходиться. Тому пішла в напрямку сходів, що вели на другий поверх до концертної зали.

Це була викладацька частина замку. По обидва боки коридору знаходилися двері до кімнат викладачів. Несподівано одні з них заскрипіти й відчинилися. Аеніль відсахнулася, утім звідти ніхто не вийшов. Вона підійшла ближче і зазирнула всередину. У кімнаті нікого не було. З вікна дув сильний протяг, що розвіював навіть важелезні гардини.

Кімната була дуже маленькою і вщерть заставленою різним мотлохом, коробочками, пляшечками, стосами пергаменту й книгами. Мабуть, усі покої викладачів такі захаращені. Проте щось у цій кімнаті надавало їй затишності і привабливості. Аеніль

не хотілося звідти йти.

Різкий порив вітру відкрив двері шафи й скуйовдив стос пергаменту, що там лежав. Один з листів випав і плавно опустився біля ніг Аеніль. Вона його підняла і збиралася покласти на місце, але в коридорі почувся якийсь шум, і дівчина швидко вибігла з кімнати, сховавши пергамент у кишеню мантії.

Кілька хвилин Аеніль простояла у порожньому коридорі, але в кімнату повернутися не наважилася. Тому причинила двері, відкриті протягом, і попрямувала до сходів.

На концерт вона мало не запізнилася, прийшла перед самим початком. Викладачка музики зустріла її біля входу до зали і сердито провела до кімнати, де очікували свого виступу учні.

— Я й не помітила, куди ти зникла, — стривожено прошепотіла Нітетіс. — Я дуже переживала, як би ти не заблукала, але майстриня заборонила мені йти тебе шукати.

— Та нічого, я просто не туди звернула, — виправдувалася Аеніль.

— Тихо! — гаркнула викладачка і вийшла на сцену оголошувати першого учасника.

Аеніль підійшла до завіси, що відгороджувала бічну кімнату з учнями від сцени, і зазирнула у щілинку. Вона все ще не втрачала надію, що її батьки прийдуть. Однак, швидко оглянувши напівпорожню залу, зі смутком опустила очі. Там було немало знайомих їй викладачів і службовців. Але батьків вона не побачила. Був там і батько Нітетіс, лисуватий викладач історії Ери, і такий же лисуватий її старший брат Зенон, що навчався в магістратурі. Ще кількох викладачів вона знала в обличчя, а кількох службовців, мабуть, послів, бачила у батьків. Її дуже здивувала присутність у найдальшому кутку майстра Евагора Елітіса. Дівчинка й не знала, що в нього є якісь родичі серед учнів.

Аеніль відійшла углиб кімнати, коли Нітетіс, що виступала першою, вийшла на сцену із червоними від хвилювання щоками.

Аеніль сіла в найдальшому кутку кімнати і спробувала пригадати свою композицію. Вона мала виступати однією з останніх, тому треба було чимось зайняти час, аби дарма не хвилюватися.

— Нітетіс Зевксідем, учениця першої групи першого курсу відділення алхімії. Виконає фрагмент «Місячне сяйво» з опери «Ліміада» Арта Герцога, — прозвучав гучний голос майстрині Іветт.

Коли залунала приємна мелодія фортепіано, Аеніль розслабилася і заплющила очі. Дівчина сперлася об стіну, але щось врізалося їй у бік, і вона згадала про пергамент, що

підібрала у тій кімнаті.

Аеніль переконалася, що ніхто з учнів не звертає на неї увагу — всі зосереджено поглядають на сцену — і обережно витягла пергамент з кишені. Хоч куточок, де сиділа дівчина, був темний, світло від факела достатньо освітлювало лист. Схоже, це був запис зі щоденника:

«72 дня осені, п'ятниця, П. Е. року 1587.

Академія

Не знаю, що робити далі, і чи робити щось взагалі.

Прагну зрозуміти її, але це так складно… Майже неможливо.

Щотижня я бачу її, розмовляю з нею, але все залишається незмінним. Я не можу зазирнути всередину. А зовнішність звичайна, нічого особливого. Та щось же притягує мене? Тільки я не можу заглянути у неї так глибоко, як мені необхідно. Буває, здається, що вдалось — я чую окремі фрази, помічаю вираз обличчя… Але чи насправді це так?

Іноді з'являється жахлива думка, що я нічого не бачу, бо там нічого немає. Від цього стає холодно і сумно на душі… Я знаю, що такого не може бути. Однак тоді закрадається інша думка — раптом там є те, чого мені краще не знати…

Нечасто вдається поговорити з нею. Навіть кількома словами обмінятись. Але й це коштує дуже дорого. Бо потім доводиться страждати — чи цікаві ці розмови для неї? І напрошується відповідь, що швидше «ні», ніж «так».

У неї зовсім немає серця. Як і у більшості тут. Деякі її слова по-справжньому лякають мене. Я в цьому майже нічого не розумію, але її захоплення і мрії такі дивні. І моторошні.

Я намагаюсь знайти якийсь шлях до неї. От тільки з кожною спробою надія тільки слабшає.

Цього тижня мені не вдалось навіть побачити її. І я розумію, що нині моє життя без неї втрачає сенс. Хочеться з кимось поділитись цим. Але я не можу розповісти все навіть тим, кому повністю довіряю. Не тому, що боюся втратити свої таємниці. Все, що стосується її, — безцінне, і я не хочу ділитись цим. Не хочу, щоб між нами, чи навіть поряд, ставав ще хтось. Знав про це. Але самому не вдається розібратись, попри всі знання і роздуми.

Я берусь за сотні справ, але все валиться з рук і

нічого не виходить. Потрібно готувати препарати для іспитів з алхімії. І треба виконувати обіцяне Ордену — підготувати кімнати для його перебування.

Учні й учениці не дають спокою. Тим більше інші викладачі. Академія схожа на якийсь бридкий вулик, сповнений набридливих істот. Так хочеться вирватись звідси, покинути це все, виїхати назавжди. Кудись подалі від людей, але щоб залишилася можливість бачитися з нею. Але я боюсь. Боюсь, що вона не та…».

— Аеніль! — вигук над самим вухом повернув дівчинку до тями саме тоді, коли вона завершила читати пергамент. З сердитим виглядом перед нею стояла майстриня Іветт.

— Твоя черга! Бігом на сцену!

Аеніль швиденько сховала пергамент у кишеню і вибігла до фортепіано. Добре, що в цей момент у кімнаті очікування залишилося лише троє незнайомих їй учнів, що виступатимуть після неї. Решта вже сиділи поряд з батьками.

Дівчинка сіла і спробувала заспокоїтися.

— Аеніль дель Уберті виконає сьому елегію з опери Ейвінда фон Ґутенштайна «Далека земля», — у голосі викладачки все ще чулося роздратування. «Мабуть, залі довелося почекати мого виступу», — подумала Аеніль.

І раптом вона збагнула, що початок мелодії вилетів із голови. Дівчина не пам'ятала звідти жодної ноти. Пальці були готові грати, але якусь іншу частину. У животі з'явився неприємний холодок. Вона відчула, що ось-ось накотиться хвиля страху. Дівчинка почервоніла, її руки затремтіли. «Якби не цей пергамент…» — подумала вона. І раптом згадала… Пісню, яку грала колись у дитинстві, яку так любила Іно… Цілком іншу пісню. Таких вони ніколи не вчили в Академії. І вона почала грати.

Тиха мелодія полинула безмовною залою. Аеніль грала бездоганно, це зрозуміли навіть ті, що й не підозрювали про зміну репертуару. Головна тема піднімалася вгору, потім змовкала і виринала інша — більш сумна. І головна тема знову нерішуче поверталася у мелодію. І хоч пісня була велика, дівчині не хотілося її завершувати. Тому перед фінальним фрагментом вона стала імпровізувати, включати повтори та варіації, розгортаючи елегію у велике музичне полотно. Виступ Аеніль зайняв майже годину.

Коли вона завершила, якийсь час панувала повна тиша. А потім залунали гучні оплески. Дехто навіть вставав. Аеніль почувалася ніяково. Вона навіть не піднімалася зі стільчика,

втупивши погляд у свої побілілі від напруги пальці.

Шум стих і майстриня Іветт ледь чутно промовила:

— Це була елегія «До Маріамни»… ммм… одного аренардського композитора.

Викладачка була вражена ще більше, ніж інші. Аеніль сприйняла ці слова як ознаку закінчення свого виступу і швидко спустилася у залу. Вона не піднімала голови. Всі дивилися на неї, а її щоки палали від сорому. Саме зараз дівчині не хотілося привертати до себе зайву увагу. На відміну від усіх інших дітей, що грали на концерті, їй доведеться сидіти самій, бо послухати її виступ ніхто не прийшов.

Дівчинка сіла у задньому ряді й сховала голову за бильця попередніх сидінь. Проте довго бути самій їй не довелося. До неї підсіла Нітетіс, котра покинула своїх братів і батька:

— Супер! Я й не знала, що ти вмієш *так* грати! — захоплено зашепотіла та. — Хто б подумав! Так круто поставити Іветт на місце! Буде знати, як на тебе кричати і називати нездарою!

— Та я не хотіла, я просто забула… Вона називала мене *нездарою*?

— Ой… Вибач, я не мала цього говорити, — Нітетіс почервоніла і відвернулася. — Тільки не видавай мене. Я думаю, що вона говорила несерйозно. Просто вихваляла мене перед батьком, а я підслухала.

Аеніль не знала, як реагувати. Майстриня Іветт була її найулюбленішою викладачкою. А музика — найулюбленішим предметом. На очах виступили сльози, які вона ледь змогла приховати.

— Мілон Діакторід з другої групи першого курсу відділення алхімії виконає «Різдвяну ніч» Калліста Рутенського.

Чорнявий стрункий хлопець, очевидно, що ронеєць, впевнено зайняв місце за фортепіано і почав грати.

— Багато щось ронейців тут, — Аеніль спробувала заговорити на іншу тему, щоб позбутися гіркоти на душі. — Таке враження, що у всіх ронейців батьки працюють в Академії. Дивно, у вас же невеличка країна?

— Так… — Голос Нітетіс прозвучав дивно. Аеніль повернулася і побачила, що подруга ховає погляд.

— Що?

— Та ні, нічого. Гарна пісня, правда?

Аеніль зрозуміла, що зачепила щось неприємне для Нітетіс. Вона кивнула на запитання подруги, але на пісню не звертала уваги: намагалася зрозуміти, що значив непевний, трохи сумний вираз Нітетіс.

Несподівано подруга тихо заговорила, не підіймаючи

погляду:

— Навряд чи ти зрозумієш… Багато чого я взагалі не можу сказати… Але ронейці тут… Вони особливі, алхімія — це *ронейське* відділення, якщо хочеш знати. Але… краще б я була неронейкою…

— Чому?

— Хіба не зрозуміло? Мої батьки звичайні ремісники, яких привіз сюди один маг, вони були його слугами, працювали в нижньому замку… Але у батька були здібності… він закінчив Академію і став викладачем. Ронейці багато значать тут, але від них і вимагається багато. А вся наша багаточисленна родина — це брудна пляма серед дворянських ронейських родів Академії, які тут… Я й так забагато сказала.

— Я не знала… Я не думала, що це має тут значення.

— Має. І дуже велике, — сумно промовила Нітетіс. Аеніль побачила сльози в її очах.

Мілон завершив грати і спустився до свого батька, який сидів у одному з перших рядів. Аеніль якось бачила Діакторіда-старшого у своїх батьків. Мабуть, той був послом абощо.

— Анімаїса Каро з другого курсу другої групи відділення чародійства. Виконає «Весняний танець» — народну хантійську пісню.

Повненька дівчина почала грати веселу мелодію. Це трохи підняло настрій обом подругам. Нітетіс кивнула в бік майстра Евагора Елітіса, що сидів у тому ж останньому ряду, що й дівчата, але в іншому кутку.

— Він єдиний не аплодував тобі і не підвівся, коли ти закінчила грати.

— Мабуть, не сподобалось, — байдуже сказала Аеніль, хоч нотки образи в її тоні відчувалися.

— Така гра, яка була в тебе, не може не сподобатися. Він просто надто самовпевнений і зневажливий до інших. Як і всі вони, — вже тихіше додала Нітетіс.

— Цікаво, а до кого він прийшов?

— Не знаю. Може, до цієї, що грає?

— Ні, он її мати сидить у третьому ряду. Вона якусь мову викладає. Гм… — Нітетіс дістала програму вечора зі своєї кишені. — Це передостання… Ще виступатиме Марія Ямчі, але до неї він не міг прийти…

— Чому?

— Її батько, посол Трот Рону, терміново від'їхав з Академії.

— Мої, мабуть, теж зайняті, — нерішуче промовила Аеніль. — А звідки ти знаєш, що він посол?

Аеніль звикла, що тільки вона знає послів та інших

службовців, що працюють в Академії.

Нітетіс здивовано глянула на неї.

— А ти не… — Потім загадково усміхнулася. — Через кілька хвилин усе зрозумієш.

Нітетіс знову зазирнула у програму.

— Дивно. Марія остання. Після неї ще мала виступати Оріона з нашого відділення, але вона чомусь викреслена. Це її я не змогла знайти, щоб віддати запрошення.

Коли це ім'я прозвучало, Аеніль зблідла і ще раз глянула на майстра. Він перехопив її погляд, і це налякало її ще більше. А раптом чоловік дізнався, що вона бачила ту ученицю в лікарні? По її шкірі пробігли мурашки.

Повна дівчинка сіла в зал до своєї, такої ж повненької, матері. Вони відразу почали про щось шепотітися, а вже втомлена майстриня Іветт оголосила:

— Марія Ямчі, третій курс перша група відділення алхімії. Виконає фрагмент «Альбіона» з опери «Ельда ді Ріа» Барнабаса Брайна ді Торо.

На сцену вийшла стрункa дівчина з кучерявим русявим волоссям. Вона осяйно усміхнулася і махнула рукою спершу в протилежний дівчатам куточок зали, а потім і їм.

Аеніль все зрозуміла. Вона не знала імені цієї дівчини, але часто бачила її з Нітетіс, і ще частіше з Еліною.

— Марія — подруга Еліни, я з нею теж товаришую. Це вона мені про своїх батьків розповіла.

— Еліни? — нерішуче почала Аеніль.

— Ага. Он вона сидить, прийшла до Марії замість її батька.

Аеніль тільки зараз помітила руде волосся Еліни в іншому кутку зали. Їй стало ще сумніше. Спершу дівчинка подумала, що оскільки до Марії ніхто не прийшов, то не вона одна буде тут без батьків. Однак до Марії прийшла її краща подруга. Аеніль же грала, можливо, найкраще у своєму житті, невідомо для кого. Звичайно, з нею була Нітетіс, але це інше. Вона швидше знайома, ніж справжня подруга.

— Я не бачила Еліну, коли дивилась, хто є…

— Вона запізнилася. Прийшла десь під час третього виступу.

— А їй сподобалось, як я грала? — нерішуче спитала Аеніль.

— Здається, вона теж підводилася й аплодувала. Хоча точно не знаю, не звернула уваги, якщо чесно.

Аеніль дуже хотілося помиритися з Еліною, але вона не знала, як це зробити. Зрештою, цьому дуже заважала і її власна образа.

Після закінчення концерту Еліна повністю ігнорувала присутність Аеніль. Вона про щось тихо розмовляла з Марією.

Нітетіс пішла до своїх батьків, і Аеніль знову залишилася сама. Вже був пізній вечір, і вона побоювалася йти до кімнат сама. Нещодавно в школі зникла одна учениця, а незадовго до того сталося ще щось — якийсь час на заняття і з занять їх супроводжували викладачі й служники.

Аеніль не хотіла залишатися на святкову вечерю, яка мала невдовзі розпочатися, вона почувалася тут зайвою і самотньою.

Дівчина не знала, що робити, тому сиділа і чекала. Дивилася на Нітетіс, котра про щось весело сперечалася з Еліною (у останньої при цьому був доволі похмурий вираз). Потім ронейка пішла до батька з братами і про щось поговорила з ними. Ця розмова звела нанівець її радість. Такого хмурого вигляду у Нітетіс Аеніль ще не бачила. Дівчина трохи мовчки постояла біля батька, а потім нерішуче пішла до виходу з зали.

Там стояв майстер Евагор Елітіс. Нітетіс зупинилася біля нього і щось пробурмотіла. Аеніль не відривала від неї погляд, вона не розуміла, що відбувається. Ніхто з присутніх у залі не звертав уваги на розмову Нітетіс з майстром. Елітіс щось їй сказав і знову сів у своє крісло. Нітетіс вийшла з зали.

Минуло чимало часу, всі почали виходити на вечерю, а Нітетіс не поверталася. Зрештою, зала спустіла і в ній залишилися лише Аеніль і майстер Елітіс. Дівчина не знала, що робити — чи йти з усіма, чи ні. Зрештою, турбота про подругу подолала сумніви і вона рішуче підійшла до майстра.

Що ж це таке, що навіть батько Нітетіс не поцікавився, куди вона подалася, а спокійно пішов з усіма на вечерю.

— Де Нітетіс? — наполегливо запитала Аеніль.

Майстер не відповів. Натомість він повільно підвівся й уважно подивився на Аеніль.

— Де вона?! — наполягала Аеніль, хоч від погляду майстра їй було не по собі.

— Ходімо, — спокійно мовив той і повернувся до виходу.

— Куди? — з похололим від страху серцем тихо перепитала Аеніль.

Вона багато чула про всілякі темні клани і організації, що існують в Академії і до яких входять мало не всі викладачі.

— Ти ж збираєшся у свою кімнату? Я тебе проведу. Чи, може, хочеш таки на вечерю? Тоді поспішай, бо спізнишся.

— Е… ні… — Аеніль відлягло від серця. — А ви туди йдете? До наших кімнат?

— Так. Мені потрібно в учительську.

— А…

І Аеніль пішла за майстром. Хоч вона і побоювалася його трохи, але все ж таки краще йти з ним, аніж самій.

Деякий час вони йшли мовчки, потім Аеніль набралася сміливості і повторила своє питання:

— То куди ви відправили Нітетіс?

Майстер зупинився, знову уважно глянув на дівчинку. Потім озирнувся пустими коридорами, де вони стояли, поклав руку на її плече, схилився і тихим, стомленим голосом промовив:

— У мене до тебе є одне прохання, Аеніль.

Дівчинка рішуче звільнилася від руки чоловіка і тихо перепитала:

— Яке? — Її дратувало, що їй не відповідають на питання, але тон майстра заінтригував.

— Ніколи, чуєш, *ніколи* не задавай подібних питань Нітетіс. Не запитуй у неї, куди вона ходить і що робить. Не питай про ронейців і все інше, ти сама знаєш про що. Не треба ятрити її рани, вони у неї й так заглибокі.

Аеніль не знайшла, що сказати, але опустила погляд. Вона почувала себе винною. Можливо, через нещодавнє розпитування Нітетіс, можливо, через щось інше.

— І мене теж можеш не питати, бо я не відповім. Є речі, які тобі краще не знати.

Майстер повернувся і пішов далі. Аеніль побрела за ним.

Біля входу до кімнат учениць відділення алхімії майстер попрощався з нею і пішов до сходів. Аеніль зайшла у вітальню. Було пізно і тут майже нікого не було. Лише двоє старшокурсниць про щось перешіптувалися у куточку. Вони зміряли Аеніль зневажливим поглядом і продовжили розмову.

На виході з вітальні до коридору з кімнатами Аеніль вклякла. До неї долинула тиха мелодія, така чарівна і знайома. Зі зляканим й одночасно радісним виглядом вона побігла до своєї кімнати. Там справді була Іно. Сиділа на підлозі біля дверей із Сяйвом у руках. Її очі повернулися у бік Аеніль, і та побачила, що дівчинка плаче, до того ж уже давно.

— Хто це? — пролунав тремтливий голос.

— Це я, — не менш тремтячим від хвилювання голосом відповіла Аеніль й обійняла сестру. Вона теж заплакала.

Аеніль сиділа б з сестричкою тут до ранку, але побоювалася уваги сусідок, тому швиденько завела Іно до своєї кімнати.

— Чому ти тут?

— Мене привів служник. Мама і тато поїхали. Я житиму з тобою.

Розділ 6
МІСТЕРІЯ ПІДЗЕМЕЛЛЯ

Аеніль хотіла прокинутися раніше, аби взяти щось перекусити на кухні для Іно, доки та спить. Проте, дівчина, як завжди, проспала.

Промінчик з отвору під стелею кімнати опустився на обличчя Аеніль, вона звично скривилася і розплющила очі. Їй знадобилося кілька секунд, щоб згадати про Іно. Вона радісно повернулася на бік, але Іно на виділеному для неї місці великого ліжка не було.

Посмішка зникла з обличчя разом з рештками сну. Аеніль сіла і одразу заспокоїлася. Іно була тут. Вона стояла біля шафки з книжками і беззвучно обмацувала палітурки.

Мала дівчинка відчула рух на ліжку, застигла, а потім повільно повернула голову у бік сестри:

— Прокинулась? — тихо спитала вона.

— Так… Думала встати раніше, але проспала, — винувато сказала Аеніль.

Іно не відповіла. Вона навпомацки повернулася у ліжко.

— Як ти тут спиш? Тут страшно, — дівчинка говорила спокійно і байдуже, але Аеніль стривожилася.

— Що страшного? Тут цілком безпечно, ця кімната…

— Це погана кімната, — категорично відказала Іно, та потім м'якше додала: — Але мені тут подобається, бо тут є ти.

— Не розумію… Ця кімната захищена чарами від усього, боятись нічого.

— Ні. От у моїй кімнаті було не страшно.

— Може, ти просто не звикла?

— Не знаю. Я хочу їсти, — Іно втомилася пояснювати.

— Добре. Зачекай, я зараз збігаю на кухню і візьму щось…

— Я з тобою, — безапеляційно заявила Іно.

— Ні, зачекаєш тут. — Аеніль аж здригнулася від думки, що одногрупники побачать її з сестрою.

Іно підсунулася ближче і знову сказала:

— Я не залишусь тут сама.

Щось у її голосі стривожило і переконало Аеніль.

— Добре, — тільки й змогла відповісти старша сестра.

У будь-якому разі Іно від усіх не сховаєш. І Аеніль не хотіла бути схожою у цьому на батьків.

Вже у вітальні вона зрозуміла, що сьогоднішній день буде не найлегшим у її житті. Перешіптування дівчат-старшокурсниць за спиною, приглушений сміх — все це Аеніль сприйняла на свою

адресу. Точніше на адресу сестрички, що безтурботно йшла поруч, щось мугикаючи собі під ніс. Аеніль почервоніла, опустила голову і міцніше притисла до себе Іно. Та чудом уникала зіткнення з меблями й окремими ученицями, які бігали туди-сюди дівчачою вітальнею алхіміків.

Через повільне дріботіння Іно вони запізнилися на сніданок і знову привернули увагу, якої так не хотілося Аеніль. Вона ще сильніше схилила голову і повела сестричку до свого місця за столами.

— Що, найнялась провідницею для якоїсь каліки? — пролунав за спиною глузливий голос Савлія, підтриманий нерідким сміхом. — Невже так сутужно з фінансами? Я думав, що чистку туалетів краще оплачують.

Аеніль старалася його не слухати, але Іно вуха не заткнеш. Маленька перестала мугикати і її вираз спохмурнів. Вона відразу відчувала, коли розмова заходила про неї. Навіть якщо й не розуміла змісту, за інтонацією вловлювала все.

Тільки коли сіла поруч з Емблою, Аеніль змогла трохи розслабитися і заспокоїти бурю всередині. Вона готова була терпіти чимало образ на свою адресу, але за одне слово Савлія про Іно ладна була його вбити.

— Хто це? — запитала Ембла.

Ці байдужі слова ще дужче зіпсували настрій Аеніль. Вона так чекала підтримки і співчуття з боку подруги.

— Моя сестра, — холодно відповіла Аеніль.

— Вона що…

— Сліпа.

— А… Гм… Чому я не бачила її раніше? Я взагалі не знала, що в тебе є сестра, — Ембла зовсім не реагувала на крижаний тон Аеніль, настільки була заглиблена у якісь власні думки.

— Вона жила з батьками. Вони поїхали, і тепер сестра житиме зі мною.

— Зрозуміло. Слухай, я хотіла тебе спитати щодо тої, — Ембла притишила голос, — синьошкірої. Ти що, справді з нею дружиш?

— Так. А що? — Аеніль готова була от-от зірватися. Іно це відчувала, тому поспішала наїстися, а от Ембла і вухом не вела. Такий вже в неї характер, коли думає про щось своє, на інших взагалі не зважає.

— Ну… Ти хіба не чула, що про них розповідають? То дуже небезпечні істоти зі Східної Ери…

— Сама ти «істота»! — огризнулася Аеніль, схопила Іно і вибігла з залу зі сльозами на очах.

Ембла здивовано дивилася їй услід. Вона зовсім нічого не

зрозуміла і за кілька хвилин, стенувши плечима, продовжила снідати. Тільки Нітетіс, яка спостерігала за всім з сусіднього столу, стривожено підвелася і вийшла одразу за Аеніль.

* * *

Перші дні з Іно пройшли жахливо. Хоча, крім вранішньої фрази Савлія у понеділок, більше образ Аеніль не чула, вона не розуміла, як їй вдавалося втриматися від сліз при сторонніх протягом цього тижня. Мабуть, лише завдяки підтримці Нітетіс, а трохи згодом і Ембли, до якої нарешті дійшло, як переживає її подруга. Все одно майже половину часу Аеніль проплакала. Не вдавалося їй і нормально спати вночі — заважав страх перед наступним днем.

І хоч завтра була субота, цієї ночі Аеніль теж майже не спала. Вранці, ще на зорі, вона піднялася й одягнулася. Від безсоння була принаймні одна користь — Аеніль встигала вранці сходити на кухню і взяти сніданок дія Іно. З цією метою дівчинка й сьогодні вийшла з кімнати.

По дорозі на кухню Аеніль зайшла у жіночу вбиральню, що була біля навчальних класів. Це тут вони з Емблою знайшли колись таємний хід. Останнім часом вона геть забула про це.

Аеніль стала вмиватися біля дзеркала. Вигляд у неї був не найкращий — темні нездорові кола під червоними від безсоння очима, тремтячі руки і міцно стиснуті губи. Їй не хотілося дивитися на своє відображення.

Коли вона зайшла до кабінки, то почула якийсь шум і скрип. Дівчинка піднялася і визирнула у щілинку дверцят. Цей шум вже був для неї знайомий — умивальник з дзеркалом від'їхав і відкрив прохід у якесь темне підземелля. Серце Аеніль завмерло і вона затамувала подих, вмить забувши про проблеми, що мучили її кілька секунд тому. З темного проходу з'явилася постать. Це була жінка у запиленому і брудному плащі. Аеніль мало не скрикнула, коли впізнала її — магістерка Ірене Урегус, що читала у них спецкурс «Чарівництво і чародійство в алхімії». Жінка обтрусилася, як могла, перед дзеркалом і вмилася, бо обличчя теж було брудне. Аеніль помітила, якою стомленою і стривоженою, навіть наляканою виглядала викладачка. Вона зачинила прохід, оглянулася, чи ніде не видно зайвих слідів, і швидко вийшла з вбиральні.

Аеніль трохи почекала, а потім побігла до вітальні, на мить забувши про основну потребу, що привела її сюди. Через це довелося повертатися.

Коли вона нарешті дісталася вітальні, їй вдалося спіймати ще сонну Емблу і все розповісти.

— Магістерка Урегус? Ти впевнена? — Ембла була здивована і трохи налякана.

— Так. Я думаю, нам необхідно відвідати той таємний хід і дізнатись, що там.

— Може, краще розповісти комусь з викладачів?

— Що розповісти? Може, то простий таємний хід, яким користуються усі. Треба спершу глянути, що там, — Аеніль не знала, звідки в неї знову з'явилася така цікавість до того ходу.

— Не знаю…

— Давай. Ти ж хочеш знати? Ходімо, сьогодні субота, маємо вільний день.

— Ну добре, — здалася Ембла, — тільки після сніданку.

Аеніль довелося погодитися.

Після сніданку Аеніль домовилася з Нітетіс, що та догляне за Іно, взяла кілька бутербродів і пляшку з водою на дорогу і потягла Емблу за собою. Настрій у останньої був не найкращий.

Коли ж вони зайшли у вбиральню і Аеніль почала нащупувати те місце, що дозволяло відкрити таємний хід, Ембла, зовсім несподівано дія подруги, різко сказала:

— Ні. Я не піду туди, — і вибігла з кімнати.

Аеніль завмерла, розгублена. Мабуть, вона недооцінила страх Емблі перед цим ходом. Але комусь все одно потрібно його перевірити. І більше може не випасти вільного дня як сьогодні. Проте сама Аеніль не наважувалася туди йти.

Дівчина вийшла і побрела напівпорожніми коридорами, де були навчальні класи. І, немов на її прохання, невдовзі зіткнулася з Гелео, котра читала якусь книгу на потертому кріслі в кутку коридору.

За кілька хвилин вони вже стояли перед відкритим проходом у підземелля. Гелео вмовляти не довелося, вона погодилася піти з Аеніль без вагань.

— Страшнувато трохи, — пробурмотіла Аеніль і освітила перші грубі сходи вниз смолоскипом, який «позичила» в одному з коридорів.

— Так. А що ти хочеш там знайти? — запитала Гелео.

— Навіть не знаю. Але відчуваю, що там є щось важливе. Ембла говорила, що їй снився цей хід. Думаю, це не просто так.

Дівчата почали обережно спускатися вниз. Сходи були високі й круті, із грубо обтесаного каміння, як і стіни склепіння. Прохід тонув у темряві внизу, звертаючи кудись убік. На стінах були держаки від факелів, укриті пилом і павутинням, що свідчило про рідкісну появу тут світла.

Учениці встигли подолати лише кілька сходинок, коли двері за ними зачинилися й ув'язнили дівчат у темряві. Це їх не надто стурбувало — Аеніль вже знала, що двері зачиняються самі по собі. А от те, що від пориву вітру їхній смолоскип мало не погас, справді налякало подруг.

Спуск тривав довго, але зрештою вони опинилися у вузькому і холодному підземному переході. Стіни були вогкі, десь капала вода. Не особливо приємно. Дівчата повільно рушили вперед.

— Надіюсь, що тут не все таке, — пробурмотіла Аеніль.

Гелео промовчала. Вона була заглиблена у якісь думки.

— Тобі не страшно? — знову порушила тишу Аеніль.

— Ні, — тихо відказала Гелео.

— Дивно. Мені трохи моторошно. Не знаю, чого мене сюди потягло. А чому ти так одразу згодилась піти зі мною?

— Чому? Ну… Я бачила, що тобі це потрібно. І я хотіла порадитися з тобою. Ще минулого тижня, але постійно щось заважало.

Аеніль згадала, як Гелео кілька разів чекала її після занять, але поряд завжди була Ембла або Нітетіс.

— Про що порадитись?

— Мій керівник, викладач чародійства, майстер Мейсон каже, що не допустить мене до іспитів… У мене серйозні проблеми з цим предметом. Не знаю, чому мене направили на це відділення, у мене ж немає ніяких здібностей до чародійства.

Дівчата проминули кілька темних розвилок, але, зрештою, прохід вивів їх у ширший і сухіший коридор, у якому навіть горіли невеликі тьмяні факели, щоправда на великій відстані один від одного. Через це там було все одно темно.

— Навіть якщо мені й вдасться здати іспит, то курсову роботу з чародійства я точно не напишу. Потрібно знайти іншого наукового керівника, поки ще є можливість. Я постійно думаю над цим, але не знаю, кого можна попросити… Сумніваюсь, що хоч хтось з викладачів ставитиметься до мене нормально.

— Не сумнівайся! У нас є хороші викладачі, — Аеніль на мить згадала майстриню Іветт, і від цього ентузіазм у її голосі згас, але вона повторила: — Є хороші викладачі, — більше, щоб переконати себе саму, аніж Гелео.

— Я не знаю таких… Тому я й хотіла спитати тебе. Може ти когось знаєш? З якогось предмету, де не потрібні були б практичні вміння з чародійства, але щоб це було якось з ним пов'язане.

— Важко сказати… У нас є спецкурс «Чарівництво і чародійство в алхімії», там нічого «практичного» ми не вивчаємо, лише теорію. Викладачка молода і начебто непогана. Магістерка

Ірене Урегус. Але… Не знаю, може це випадковість, та саме сьогодні вранці я бачила, як вона виходила з цього таємного ходу.

— Виходила звідси? Дивно. Хоча у викладачів бувають різні справи…

— З інших викладачів ще непоганий майстер Евагор Елітіс, часом він жорсткий і поводиться підозріло, але дуже розумний. Тільки він алхімію викладає, тому тобі, мабуть, краще спробувати з магістеркою Урегус.

Коридор став не таким брудним і темним, як раніше. Стіни вже були не з грубого каміння, а з рівно обтесаних блоків, подекуди навіть залишалися сліди якихось древніх орнаментів. Проте в цьому коридорі щось лякало ще більше, ніж у попередніх. Якась неприродна цілковита тиша, що переривалася лише приглушеними кроками учениць по підлозі.

Несподівано у проході здійнявся протяг, що загасив усі факели на стінах, окрім смолоскипа Аеніль, який вона вчасно прикрила.

Стривожені дівчата зупинилися і прислухалися. Спершу вони нічого не почули, але страх продовжував зростати. Потім їм здалося, що темрява у коридорі поглиблюється, стає все чорнішою, і їхній смолоскип вже ледь освітлює руки та обличчя, хоча раніше його світла вистачало на кілька десятків футів.

Подруги відступили. Аеніль раптом збагнула, що вони минули таку кількість дверей і проходів, що навряд чи знайдуть дорогу назад, та ще й у такій темряві.

Несподівано почувся шум і задрижали стіни. Рухалося щось велетенське. Аеніль ледь стримала крик і не випустила смолоскип. Шум наближався. Зі стелі почав сипатися пил та дрібні уламки каміння. Аеніль стояла, скута жахом, не в змозі поворухнутися. Але Гелео зреагувала швидко — вона схопила подругу і побігла до найближчих дверей. Це були зовсім маленькі дверцята, у половину зросту дівчат. На щастя, вони відчинилися. За ними була малесенька комірка, куди обидві перелякані учениці ледве втиснулися.

Вони сіли, зігнувшись у три погибелі, підперли ногами дверцята (ноги більше не було куди діти) і затамували подих. Гелео загасила смолоскип, але комірка, на диво, виявилася не абсолютно темною — під стелею був маленьких отвір, з якого долинало ледь помітне, тьмяне, синювате світло.

Це світло й освітлювало два бліді, як полотно, обличчя. У цей момент ніхто б не розрізнив, що у дівчат різний колір шкіри, що належать вони до різних рас.

Шум наближався. Стіни дрижали, немов під час землетрусу, але дівчата не боялися бути похованими під грудами каміння.

Вони боялися іншого — того, що там рухалося. А воно вже було біля їхніх дверей. Почувся новий моторошний звук, схожий на посвистування чи звук вітру. Аеніль збагнула, що воно *принюхується*, від чого мало не зомліла. Гелео закрила руками вуста подруги, але не для того, щоб та задихнулася. Вона просто хотіла сховати хрипке дихання Аеніль. Та потреби в цьому не було, бо дівчинка намагалася не дихати взагалі.

Час тягнувся надзвичайно довго. Минуло лише кілька секунд, а дівчатам здалося, що кілька годин. Шум руху відновився і почав поступово віддалятися.

Не менше години вони просиділи без поруху після того, як зі стелі впала остання порошинка і вдалині коридору затих останній звук.

Першою поворухнулася Гелео. Вона відчинила дверцята і виглянула у коридор. Потім вибралася з комірки і допомогла у цьому Аеніль. Це було непросто, оскільки за годинне сидіння у незручній позі усі частини тіла заніміли.

— Здається, все нормально, — тихо прошепотіла Гелео.

У коридорі немов нічого не змінилося, відколи вони тут були. Факели знову тьмяно горіли, всюди була тиша. Лише шар пилу, дрібні уламки каміння на підлозі, глибші тріщини у стінах нагадували, що тут щось трапилося.

— Потрібно повертатись, — тремтячим голосом прошепотіла Аеніль.

— Гм… Боюсь, що ми не знайдемо дорогу назад, — Гелео із сумнівом оглянула ту частину коридору, з якої вони прийшли. — Надто багато ходів ми минули. Крім того, *воно* пішло туди… Мені здається, що краще йти вперед. З усіх ходів має бути кілька виходів.

Аеніль не знайшла, що заперечити, і пішла за Гелео. Вона знову запалила свій смолоскип від одного з настінних.

Гелео йшла за власним чуттям, постійно звертаючи у якісь ходи, періодично зупинялася і прислухалася. Аеніль всі ці коридори здавалися однаковими. Зрештою, вони зайшли в кінець одного коридорчика, який завершувався масивними дверима. Вони не були великими — цього не дозволяли розміри стіни, — але вкрай важкими, з товстого дерева, окутого залізом.

— Мені здається, що нам сюди, — нерішуче сказала Гелео.

— Ти впевнена?

— Я відчуваю, що вихід на другий рівень підземелля десь там. А може, й відразу на перший, де наше відділення. Бо ми зараз на третьому рівні.

Дівчата підійшли до дверей. Вони були незамкнені, але ученицям довелося докласти чимало зусиль, аби їх хоч трохи

відтягнути, щоб був достатній отвір, у який вони змогли б протиснутися.

— Дивно, — пробурмотіла Аеніль, коли вони опинилися у кімнаті за дверима.

І справді, кімната була незвична. У центрі стояло вісім постаментів зі смолоскипами, що горіли яскравим *зеленим* полум'ям. Всі стіни були в якихось кам'яних барельєфах, освітлених химерними відблисками вогню. Аеніль хотіла підійти, щоб розглянути факели ближче, але Гелео її зупинила:

— Не підходь краще, ми не знаємо, що то. Зелений колір використовують деякі темні клани, я чула, як про це говорили одногрупниці. Він означає чистоту крові.

— Зелений? Я думала, що дворянські клани використовують синій.

— Дворянські — так. Але є клани, для яких важлива не чистота крові у розумінні дворянства, чистоти крові якогось роду, а чистота крові у розумінні народу. Вони ще більш небезпечні… Мені довелося з такими стикатися, — Гелео приховала сумний погляд.

Окрім дверей, через які зайшли Аеніль та Гелео, у кімнаті були ще одні такі ж навпроти, а також трохи більші на підвищенні ліворуч.

Дівчата підійшли до протилежних дверей. За ними виявилася велика кімната з чималим каміном, де горів вогонь. Попід стінами стояли засклені шафи з книгами, біля каміна — крісла та диван, у центрі — стіл зі стільцями витонченої роботи. Всюди було чисто й охайно. Навіть дивно бачити таке приміщення так глибоко у підземеллі.

— Давай трохи відпочинемо тут, — запропонувала Гелео.

Аеніль погодилася, бо й сама відчувала втому від усього пережитого зранку. Дівчата сіли біля каміна, і Аеніль дістала бутерброди, які захопила вранці.

— Ти їси таке? — невпевнено запитала вона у Гелео.

— Аякже. Я мало чим відрізняюсь від тебе, — сказала вона іронічно, а потім вже більш похмуро додала: — Але більшість і поняття не мають про мій народ, вигадують різну маячню. У тому числі й про їжу.

Аеніль почервоніла. Вона згадала, як Ембла якось розповіла їй, що лебенії харчуються живими комахами. Мовляв, так написано в якійсь енциклопедії.

— Я починаю жалкувати, що поступила в Академію, — продовжила Гелео.

Її голос змінився, Аеніль це відчула. Вона говорила тихіше, шипіння майже не відчувалося.

— Чому?

— Я чекала від неї більшого… А тепер мені здається, що втрачу забагато, і вона того не варта. Бо нічого взамін я тут не отримаю. Я абсолютно нездатна до чародійства.

— Що ти втратиш?

Лебенійка відповіла не одразу. Вона повернула голову до Аеніль і кинула на неї погляд своїми пронизливими яскраво-синіми очима.

— Життя своє втрачу. Принаймні його частину.

— Як це? — здивувалася Аеніть.

— Мені дуже важко тут, так далеко від Лебеній… Усе пояснити дуже складно, але нам дуже непросто жити за межами нашої країни довгий час. З'являється туга і відчай… Навряд чи ти це зрозумієш… Мені так потрібно там побувати.

— Якщо це так важливо, то чому не побуваєш? Завершиш навчання в якійсь іншій Академії, де не такі суворі правила, як у нас.

— Я не можу покинути нашу Академію. Мене направила сюди Верховна правителька Лебеній. Я повинна вивчити тут усі науки і тільки потім повернутися додому. Якщо я залишу навчання, мене не підпустять і до кордону з Лебеніями. А за межами батьківщини, без дозволу Верховної лебенії взагалі довго не живуть.

— А… Тоді тобі справді не позаздриш. Але повинен бути якийсь вихід. Може, в особливих випадках і дозволено покидати Академію.

— Може й дозволено, але на короткий термін. А я добиралася сюди півтора року. Тобто треба три роки, тільки щоб побувати вдома і повернутися. На такий час не відпустять…

— Ну, я не знаю… Але ти не здавайся, все якось вирішиться, — пробувала підбадьорити подругу Аеніль, бо та схилила голову і закрила обличчя руками.

Дівчинці здалося, що Гелео плаче. Так минуло чимало часу у повній тиші, яку Аеніль побоювалася порушувати. Нарешті Гелео піднялася, стала походжати кімнатою і розглядати її. Біля одного кутка вона зупинилася і здивовано промовила:

— Що це?

Аеніль підійшла, і її очі розширилися від страху. Вона відтягнула Гелео від кутка зі словами:

— Не підходь туди!

— А що то? — Гелео повторила питання вже більш стривоженим голосом.

— Не знаю, але щось дуже погане…

У кутку клубочилися змієподібні шматки темного туману,

точнісінько такі, які Аеніль бачила у лікарні, у палаті з Оріоною. Дівчинка не довго вагалася і розповіла все Гелео.

— Так… Це справді щось жахливе, — промовила та по закінченню розповіді. — Може, це відбулося десь тут?

— Не знаю, мені здасться, що краще звідси піти.

— Я не думаю, що тут *існує* велика загроза. Ці шматки туману потрапили сюди через щілини v стінах чи підлозі. Це приміщення відносно безпечне. Але нам справді пора йти.

Гелео повернулася до столика, за яким вони сиділи, і допомогла Аеніль прибрати рештки їхнього обіду. Однак коли вона згрібала крихти з інкрустованої кольоровим камінням поверхні стола, то щось клацнуло, і дівчата побачили, як камін від'їхав убік і відкрив за собою прохід у світлий коридор. Поверхня на вході ледь помітно коливалася. Це могло означати, що хід веде у чарівний простір.

Аеніль підозріло глянула на хід і сказала:

— Мабуть, краще звідси швидше забиратися.

— Зачекай, це може бути вихід з підземелля, — заперечила Гелео.

— Ти впевнена? То ж чарівний простір, він не відомо куди нас заведе.

— Ні. Простір реальний. То просто якісь захисні чари. Мені здасться, якщо ми зможемо їх проминути, то десь там буде вихід.

Дівчатам вдалося пройти прозору завісу. Це було схоже на душ з прохолодної води. Тільки не мокрої. Коридори тут були світлі і чисті, одразу помітно, що за ними доглядають. Простір справді був реальний, Гелео не помилилася. Чарівний Аеніль відчула б одразу.

Вони проминули кілька кімнат, одну невелику залу, але виходу нагору ніде не було видно. Дівчата вже почали сумніватися, чи варто було сюди йти. Несподівано у тиші коридорів вони розчули віддалені голоси. Спершу думали тікати — хто знає, хто може там бути, вони ж і поняття не мали про це місце. Але голоси здавалися звичайними і ніякої загрози не відчувалося, тому учениці підійшли ближче.

Невдовзі вони вже чули їх добре. Аеніль наблизилася до повороту й обережно визирнула у невелику залу на перетині двох коридорів. Вона здивувалася, коли побачила там Сабіллу, що діловито колупалася в носі. І зраділа, що це знайома людина, нехай і така специфічна, але ж не невідомо що. Проте, з ким розмовляла Сабілла, Аеніль не бачила, а визирнути більше не наважувалася.

— Зрозуміла? — пролунав жорсткий жіночий голос.

Сабілла видала якийсь нерозбірливий звук. Це мала бути

згода.

— З *Містерією* жарти погані. Якщо не зробиш, що я наказала, то начувайся, бо жалкуватимеш, що народилася!

Голос жінки звучав загрозливо, але Сабілла й вухом не вела. Вигляд в учениці був ще зухваліший, ніж зазвичай. Видно, що вона ледь стримувалася, аби не огризнутися. Дівчина зосереджено стала виколупувати бруд з-під нігтів.

— Зустрінемося через тиждень, — гаркнула жінка.

Почувся звук кроків, що віддалялися. Схоже, що Сабілла чимось роздратувала ту особу. Учениця показала язик услід жінці, потім розвернулася і пішла в інший бік. Аеніль і Гелео ледь сховалися за поворотом, коли Сабілла пройшла повз них, тихо лаючись.

Коли всі кроки стихли, Гелео сказала:

— Думаю, що треба йти в той бік, що дівчина. Вихід має бути десь там.

Аеніль з нею згодилася, і вони обережно пішли проходом, у якому зникла їхня однокурсниця. Проте цей коридор мав кілька бічних, тому важко було напевно сказати, чи в правильному напрямку вони йдуть. Тут було також чимало дверей, у які подруги не зазирали. Але одні з них їм трапилися відкритими. Аеніль з цікавістю зазирнула туди і відкрила рота від подиву.

Це була повністю кругла невелика кімната без вікон і яких-небудь меблів. У повітрі плавали тьмяні кола, деякі з яких були не темні — у них були зображення. Щось схоже на чарівні кришталеві кулі чи подібні чари. Вони показували окремі місця в Академії — вестибюль, учительську алхіміків, якісь коридори і кімнати.

— Нічого собі, — здивувалася і Гелео, коли зайшла до кімнати слідом за Аеніль. — Це, здається, виднокола.

Увагу Аеніль привернуло одне коло з зображенням. Там була показана маленька кімната у підземеллі з високим віконцем, вкритим товстими гратами. Судячи з вигляду каміння на підлозі і стінах, це було десь неподалік. У кутку кімнати, поклавши голову з довгим темним волоссям на коліна, сиділа дівчинка. На руках у неї були ланцюги.

— Ув'язнена? — тихо спитала Гелео.

— Так… Мені здається, це та, що зникла кілька тижнів тому.

— Треба швидше забиратися звідси.

— А може… Може, спробуємо її звільнити? — в Аеніль прокинулося героїчне поривання.

— По-моєму, краще повідомити викладачів.

— Але ж це десь зовсім поруч…

— Ну… давай спробуємо.

Дівчата вийшли з кімнати і пішли далі вузеньким коридором. Вони уважно приглядалися до дверей. У видноколі було помітно частину дверей — повністю з заліза, не переплутаєш. Учениці пройшли до кінця коридору, але таких дверей не було. Дівчата вже збиралися повертатися, коли Аеніль згадала про бічний прохід, який вони бачили перед кімнатою з видноколами. У кінці цього темного і вузького коридорчика подруги й справді знайшли повністю залізні двері.

Ці двері не були замкнені на якісь замки чи чарівні закляття. Лише важкий металевий засув заважав їх відчинити.

Дівчата ледь відсунули засув і зі ще більшими труднощами та скрипом відчинили важелезні двері. За ними виявилися ще одні, у вигляді міцної залізної решітки. От ці вже були замкнені. Гелео стала розглядати замок, а її подруга спробувала привернути увагу дівчини, що непорушно сиділа в кутку та ніяк не реагувала. Аеніль тихо сказала:

— Агов!

Дівчина повільно підняла голову і глянула вбік дівчат крізь своє волосся, яке вона і не намагалася прибрати з обличчя. Розібрати, що виражав той погляд, було неможливо. Але те, що через кілька хвилин вона повернулася у попередню позу, свідчило, що дівчина не звернула особливої уваги на подруг.

Щось у рухах дівчини змусило Аеніль засумніватися у своєму рішенні її звільнити. Хтозна, навіщо її тримають тут під замком. Може, й не через те, що її ув'язнили…

У цей час щось клацнуло — Гелео змогла відчинити замок.

Перш ніж Аеніль встигла її зупинити, лебенійка відсунула двері і зайшла у кімнату. На щастя, нічого страшного не сталося. Ув'язнена дівчина не кинулася на Гелео, щоб загнати ікла і пазурі їй у шию (як на мить уявила собі Аеніль). Аеніль почекала кілька хвилин і теж зайшла усередину.

Гелео розглядала дівчину з певної відстані, але нічого не говорила.

— Що ти тут робиш? — спитала Аеніль.

— Арбітр мовчить, отже, можна діяти, — несподівано сказала дівчина. Голос у неї був глухий і безбарвний, з якимось потойбічним відтінком.

— Що? — не зрозуміла Аеніль.

— Але він завжди мовчить, бо Безмовний. Отже, діяти можна завжди?

— Е… — Аеніль не розуміла, про що говорить дівчина, і спробувала привернути її увагу до себе.

— Ні, не завжди. Чомусь не завжди. А карає він жорстоко.

Аеніль та Гелео здивовано переглянулися.

— Ти про Гру? — спробувала знову запитати у неї Аеніль.

— Гра — це наша реальність. Однак гравці — втрачені люди. Не можна грати, якщо хочеш жити. Не грайте. Втім, гра — це теж життя. Вибір за вами.

— По-моєму, вона повторює почуті від когось фрази, — тихо звернулася до Аеніль Гелео. — Може, вона в шоковому стані абощо.

— Не грайся зі мною, — голос дівчини став похмурішим і погрозливішим. — Невже ви думаєте, що я залишу вас живими після того, що сталося з моєю онукою? На що ви сподівалися? Та якби хоч волосина упала з її голови… — Дівчина змовкла, а потім продовжила більш спокійним голосом: — Сонце сходить і вона ховається, але й із заходом сонця її муки не припиняються. Навіщо вона обрала цей шлях? Заради кого? Це не міг бути простий вибір світла. Серед її роду такого спокон віків не траплялося. Дім Тіамах завжди вважався найбільш вірним. Для цього їй був потрібен якийсь поштовх. Дні й ночі вона проводить у ліжку, не в змозі поворухнутися, у постійних стражданнях і повній самотності. Від неї зреклися всі — і її рід, і всі з того боку, а інший бік не готовий прийняти її. Він її боїться. І навіть ті кілька учнів і викладачів, з якими вона зрідка розмовляє, і приблизно не знають заради чого чи заради кого вона так вчинила.

— Навіщо ти це розповідаєш?

— І вона… Вона теж замішана у цьому. Вона теж є якоюсь частиною… Можливо, навіть одним із ключів.

— Що це все значить? — спантеличено прошепотіла Аеніль. — Мабуть, краще йти звідси.

— Тихіше, давай послухаємо, — несподівано сказала Гелео. Вона із зосередженим виразом обличчя спостерігала за дівчинкою в кутку.

— Ми не можемо контролювати його, навіть бачити… Щось тримає його серце. Що? Цього не буває, не повинно бути в Академії. А Стесагор ще й обрав його… Це все ускладнює… — Потім дівчинка додала іншим тоном: —Таке все ж таки трапляється тут, хоч і дуже рідко. Хтось має велику чарівну силу, а хтось має серце… І цьому ніякі чари, навіть наймогутніші, не стануть на перешкоді…

Дівчинка змовкла і відвернулася до стіни. Учениці трохи постояли в очікуванні, але більше нічого не почули. Гелео кивнула на вихід, і дівчата вийшли з кімнати. Коли Гелео намагалася зачинити замок, щоб ніхто не здогадався, що вони тут були, дівчина у кутку знову повернулася у їхній бік.

Несподівано вона піднялася і рушила до дверей. Дівчина

йшла, хитаючись, ледь трималася на ногах. Гелео поспішила зачинити замок, і вони відскочили від грат, налякані. Але дівчина не чинила нічого страшного. Вона просто підійшла до решітчастих дверей, взялася за грати і ледь чутно промовила:

— Містерії розпочинаються… Знайдіть їх, поєднайте їх і змініть їх. Ключі до Містерій… Їх три. Справжніх. Все вирішується в Містеріях.

Розділ 7
ПОЄДИНОК

Дощ торохкотів по вікні. Ще темне вранішнє небо періодично осяювала блискавка та гуркотів грім. Аеніль сиділа зіщулена в кріслі й дивилася кудись у темінь за склом. Дівчина знаходилася у невеликій кімнатці наприкінці одного з коридорів. Раніше тут чомусь було зачинено, але нещодавно двері забрали й відремонтували прохід. Мабуть, це пов'язано з реконструкцією, яку ведуть біля хлопчачої вітальні чарівників на третьому поверсі. Похмурі темно-сині тони, холодна мармурова підлога, але тепле м'яке крісло.

До світанку залишалося небагато. Аеніль уже давно прокидається у цей час. І заснути більше не може. Вона боялася, що грім розбудить і налякає Іно, але цього не сталося. Тому й вирішила піти до цієї кімнати, коли гроза віддалилася від Академії. Сюди вели сходи, що починалися відразу біля дівчачої вітальні алхіміків у підвалі.

Захопливі, але й небезпечні вихідні минули, і сьогодні доведеться йти на заняття. І знову брати з собою Іно. Від згадки про це Аеніль ставало недобре, у неї навіть почала з'являтися думка покинути Академію. Все одно хорошого алхіміка з неї не вийде.

Темним коридором почулися кроки. Аеніль це стривожило, хоч за себе вона віднедавна перестала боятися. До кімнатки зайшов чоловік. Він підійшов до відремонтованої стіни, але помітив Аеніль і зупинився. Дівчинка обернулася і здивувалася. Вона встала з крісла, ввічливо вклонилася і привіталася:

— Добрий день., е… ніч… Ну, тобто ранок.

— Що ти тут робиш, Аеніль? — тихо спитав майстер Евагор Елітіс. Його голос був стомлений, схоже, він не спав цієї ночі.

Він уважно дивився на дівчинку. Аеніль стало не по собі від його погляду. Раніше майстер не звертав на учениці уваги. І вона не хотіла, щоб звертав саме зараз. Не вистачало ще втручання викладачів у її проблеми.

— Нічого. Чекаю світанку, — байдуже відповіла Аеніль і повернулася до вікна.

— У тебе все гаразд? — знову запитав майстер.

У його голосі відчувалася стурбованість, що знову не сподобалося Аеніль. Вона звикла до його різкої і холодної манери говорити.

— Так, — відказала вона і вийшла з кімнатки.

Коли дівчинка повернулася до свого ліжка, де розляглася Іно, то подумала, що, може, й варто було попросити про допомогу. Може б, майстер посприяв, і їй би виділили якогось служника, який би дивився за Іно під час занять.

Вже перед першим заняттям Аеніль зрозуміла, що буде несолодко. Савлій був через щось страшенно злий. Він штурхонув Еліну, коли заходив у клас, а згодом сплутав їй волосся якимось закляттям. Поставив підніжку Емблі, коли та проходила повз нього. Аеніль сіла в іншому кутку класу, за передостаннім столиком.

Похмурі погляди Савлія не давали їй спокою. Вона зрозуміла, що по-справжньому він зжене свою злість на ній. Або на Іно, що сиділа на останній парті за сестрою. Таким вона хлопця ще не бачила, він завжди був веселим, хоч то і була зловіща веселість.

Першим уроком була арніонська мова. З нею у Аеніль були проблеми, хоч вона й намагалася її вчити. Ця офіційна мова майже усієї Ери не була рідною для дівчини. На сьогоднішньому уроці вона взагалі не могла зосередитися. Роздумувала над тим, як безпечно перейти з Іно до наступного класу, щоб Савлій ніде їх не перестрів.

— Аеніль нам повторить закінчення дієслів минулого часу, — перервала роздуми дівчини молода викладачка, магістерка Кей Роу.

Аеніль піднялася. Якби не хвилювання, вона, може б, щось і згадала. Через жорсткий очікувальний погляд магістерки, неприємний сміх Савлія з Тімом вона остаточно розгубилася. Схоже, викладачка навмисне її спитала, коли помітила, що Аеніль не слухає. Спроби Емблі щось підказати з передньої парти тільки більше заплутали дівчину.

— Чим ти займаєшся на моєму уроці? — сердито промовила магістерка Роу, коли не дочекалася відповіді.

— Нічим, — тихо відповіла Аеніль.

Класом прокотився регіт. Аеніль почервоніла, збагнувши, що вона ляпнула.

— То забирайся геть з класу, і до наступного заняття напишеш реферат на тридцять аркушів про розвиток і становлення сучасної системи дієвідмінювання в арніонській мові, — остаточно розлютилася викладачка.

Аеніль нічого не залишалося, як вийти з класу разом з Іно. На її очах з'явилися сльози. Це вперше її вигнали з уроку. Іно, здавалося, теж ось-ось заплаче. Тільки через неї Аеніль намагалася стриматися.

До кінця уроку залишалося ще багато часу, і Аеніль вирішила піти в бібліотеку, щоб почати працювати над заданим рефератом,

сама назва якого звучала страшнувато. Якби вона її не записала, то точно б забула.

Бібліотекарка підозріло оглянула дівчат, особливо Іно, але в читальний зал їх пропустила. Тут, серед тиші і книг, Аеніль трохи заспокоїлася. Їй вдалося знайти потрібні рукописи і вона почала працювати. Але спокій Аеніль та безтурботність Іно, що гралася своєю кулькою, щось мугикаючи собі під ніс, невдовзі було перервано.

До читального залу зайшов Савлій. Коли Аеніль його побачила, у неї завмерло серце. На обличчі хлопця не було навіть звичної саркастичної посмішки, що попереджала про чергові образи.

Савлій йшов безшумно, але Іно почула його і перестала гратися. Її стривожене личко повернулося до сестри. Незважаючи на панічний страх, який відчувала Аеніль, вона скочила на ноги і стала між Савлієм і Іно. Дівчина бачила, що Савлій прямував саме до її меншої сестри.

— Відійди, слабачко, — буркнув Савлій, і якесь виконане ним закляття знесло Аеніль з ніг. Він якось вдало вибирав моменти для нападу, коли вона саме збиралася кинутися на нього, коли остаточно зникав її і так слабкий чарівний захист.

Аеніль відлетіла на велику відстань і сильно вдарилася головою об стінку шафи. Вона спробувала піднятися, але від удару в неї затьмарилося в голові.

Савлій підійшов до Іно, яка перелякано зіщулилася на стільчику. Дівчинка навіть не повертала голови, хоч з її вигляду було зрозуміло — вона знає, що позаду неї хтось нехороший. Він не вагався з закляттям, схоже давно його приготував. Звів руки над головою Іно і щось тихо промовив. Одночасно з його шепотінням Аеніль закричала з усієї сили:

— Не чіпай її!!!

Це не завадило Савлію виконати закляття — на Іно згори полилося відро з помиями. Один з улюблених жартів Савлія, відколи Анахарсій навчив його деяких серйозних чар. Коли Аеніль це зрозуміла, то їй полегшало, вона очікувала чогось іншого, більш страшного — так налякав її вигляд Савлія.

Проте і Савлій, і Аеніль забули, що в Іно зовсім не такий чарівний захист, як у старшої сестри. Більше того, хоч вона була зовсім маленька, але певні правила посилення захисту вже знала. У результаті, всі помиї полетіли на Савлія з такою силою, що збили його з ніг. Розлючений, він стрімко піднявся зі смердючої калюжі й спрямував усю лють, що тепер палала в його очах, на Аеніль. Йому не завадила навіть присутність одного здивованого старшокласника, що вийшов на крик Аеніль з-за дальніх шаф.

На Аеніль одна за одною посипалися вогняні кулі, якісь удари, свист вітру, вона навіть не розуміла, що відбувалося. Намагалася якось відповідати, але відчувала тільки біль і дуже сумнівалася, що хоч одне з її заклять чи ударів руками влучили в ціль.

— Гей, зупиніться! — крикнув старшокласник.

Це стримало Савлія, і він люто глянув на хлопця.

Здавалося, ще хвилина — і він кинеться й на нього. Аеніль теж палала злістю від образи і болю, але навіть тепер її дивувала така лють Савлія. Не лише по відношенню до неї, а й до всіх.

Старшокласник байдуже глянув на Савлія і лише миролюбно сказав:

— Такі питання вирішуються не тут. Ви хочете, щоб вас обох покарали викладачі? Зараз їх тут купа буде. Є ж Поєдинок.

Це трохи заспокоїло Савлія. Він знову повернувся до Аеніль і люто гаркнув:

— Одразу після третього уроку, — і вийшов з читального залу.

Старшокурсник провів його спокійним поглядом і потім мовив до Аеніль:

— У тебе є друг, який би за тебе бився?

— Що? Нема. Я сама битимусь.

— Дурна, ти не зможеш.

— Яке тобі діло, — слова хлопця її роздратували.

Він реготнув, а потім сказав:

— Кімната Поєдинків має певні особливості, ти хіба не знаєш?

— Мені начхати!

— Ну, як хочеш. Я прийду подивлюсь, таке нечасто буває, — енергійно промовив хлопець, а потім стурбовано додав, — надіюсь, що встигну виконати завдання майстрині Бйодвільд у скрипторії…

Він швидко вийшов з читальної зали. Аеніль забрала Іно і теж вийшла. Їй не хотілося, щоб її застукали тут, посеред цього бруду і смороду. Бібліотекарки чомусь не було на місці. Мабуть, Савлій знайшов спосіб кудись її відправити.

Перший урок уже закінчився. Однак Аеніль не збиралася йти на другий. Тепер їй було вже на все начхати. Вона повернула у коридор до внутрішнього парку, що був на другому поверсі. Коли проходила повз вітальню чародіїв, то зіткнулася з Гелео. Та немов відчувала, коли потрібна подрузі.

— Що з тобою? — тихо прошепотіла лебенійка під каптуром.

Аеніль невиразно стенула плечима. На її очах заблистіли сльози. Дівчинка не стрималася і заплакала. Хтозна, чому вона

надумалася плакати саме зараз, коли біль від опіків та ударів Савлія вже притих. Мабуть, Гелео пробудила в ній жаль до самої себе та до сестрички, яка нічого не розуміла і боялася питати.

Лебенійка обійняла її і тихо промовила:

— Ти не йтимеш на урок?

Аеніль енергійно похитала головою.

— Пішли в парк.

Аеніль кивнула, і троє таких різних дівчат вийшли з Академії і попрямували до великого парку у внутрішньому дворі замку. Осіння холодна погода, пронизливий вітер, невеличкий дощик — все це не відвернуло дівчат від бажання потрапити туди. Там їм вдалося знайти серед алейок більш-менш затишне місце під великим дубом, де вони сіли на лавку. Гуляти стежками парку чи лісу, у який він плавно переходив, за такої погоди було не дуже приємно.

Тільки тут лебенійка зняла свій каптур. Вона сумно дивилася на Аеніль, що міцно обійняла Іно. Здавалося, синюване і холодне обличчя лебенійки створене тільки для суму і скорботи.

— У житті так мало радості, і так багато суму, — промовила Гелео. — Але воно все одно прекрасне.

Аеніль кивнула.

— Коли тобі погано, подумай про тих, кому гірше, і допоможи їм.

— Я не знаю нікого, кому гірше, — пробурмотіла Аеніль, ледь стримуючи сльози.

— Це я не тобі. Ці слова сказала мені одна мудра людина. Тільки я не знаю, як допомогти тобі.

— Тобі теж погано? — Аеніль здивовано глянула на подругу. — У чому справа?

— Я розповідала тобі…

— Хочеш повернутись додому?

— Не знаю… Це все так складно, так міцно сплетено і переплутано… Але, швидше, хочу.

Лебенійка змовкла і схилила голову.

— Такий дивний цей парк, — задумливо промовила Аеніль, роззираючись навкруги. — Такий велетенський, хоч внутрішній двір начебто й невеликий. А ще ж ліс, що розпочинається за ним… Кажуть, що там багато людей заблукало.

— Так і є. Мабуть, там використовується магічний простір чи якісь інші чари.

— Та все одно тут затишно і приємно. Попри всі ті небезпеки, якими нас страхають.

— Так, — ледь помітно усміхнулася Гелео. — Так всюди в Академії. Вона подобається всім учням, не зважаючи на всі ті

страшні речі, що тут так часто відбуваються.

Дівчата змовкли і якийсь час провели у мовчанні. Слухали тихий шум дощу по листю дерев, шелестіння вітру у кронах, тихий спів якоїсь самотньої пташки. Мовчанку перервала Іно, чи не вперше за сьогодні вона промовила ледь чутним голосом:

— Тут гарно.

Аеніль обійняла її зі щасливим виразом обличчя.

Дівчата ще трохи посиділи, а потім Гелео стурбовано озирнулася і перепитала:

— Ти на третій урок таки не підеш?

— Ні. Але вже холодно, треба повертатися в замок.

— Так.

Дівчата піднялися, утім пішли не назад, а вперед алеєю, щоб вийти біля лікарні і потім вже повертатися в замок, бо під час заняття там краще не ходити.

— То невже все так складно? — запитала Аеніль зі щирим співчуттям. За свої проблеми вона вже забула. — І чому в цьому житті все так жахливо?

— Це не так… Ми просто не знаємо життя.

— Але ж тобі так складно! У тебе ж немає виходу!

— Вихід є… Просто він надто тяжкий…

— Який це вихід? — здивувалася Аеніль.

— Складно пояснити… О! Дивись, то не твій викладач йде?

З-за кута лікарні, до якої вони вже наблизилися, вийшов майстер Елітіс. У нього був вкрай похмурий вигляд. Дівчатам нікуди було подітися, бо він їх одразу побачив. Коли наблизився, то зупинився, зміряв їх лютим і зневажливим поглядом і сказав:

— Прогулюєте уроки, панно Убертi?

— Е… я в лікарню… — Аеніль ще не бачила його таким роздратованим і не знала, що сказати.

— Невже? Захворіли усі троє одночасно? — Але його голос трохи пом'якшав і він пильніше глянув на Аеніль та Іно. Гелео знову була під каптуром. — Дивіться, щоб по-справжньому не потрапили до лікарні, коли відбудеться покарання за прогули.

І рішуче пішов далі. Зник у галереї так швидко, як і з'явився.

— Він же і сам не на уроці! — сказала Гелео.

Аеніль знову спохмурніла і не відповіла їй. Скільки нещасть за один день. Вона глянула на Іно, що тихенько дріботіла поряд, притиснувшись до сестри. Маленька весь час мовчала. Відчувала, що навколо не все гаразд. Аеніль боялася спробувати її розвеселити, бо ці спроби чомусь завжди викликали сльози у меншої сестрички.

У галереї дівчата зіткнулися ще з двома викладачами. Це були дві молоді жінки з відділення алхімії. Аеніль їх уже бачила:

одна, магістерка Урегус, викладала в неї практичні, ім'я іншої вона не знала. Викладачки не звернули уваги на дівчат, що явно прогулювали уроки, на відміну від майстра Елітіса-молодшого. Лише Ірене зиркнула на Гелео. Жінки швидко перемовлялися, і дівчата розчули слова:

— …до цього йшло, майстер Стесагор вже був однією ногою в могилі.

— Так, Агарісто, але чому ми маємо збиратися у шпиталі?

— Він заповів, щоб вибори нового голови пройшли там, біля…

Далі вже Аеніль не почула. Дівчата звернули у коридор школи. Вдарив дзвін на вежі, що означав кінець уроку. Аеніль згадала про Поєдинок.

— Мені потрібно побувати в одному місці… Ти не можеш побути з Іно?

Гелео пильно подивилася на Аеніль, але не стала розпитувати. Лише сказала тихо і стривожено:

— Добре.

— Я розповім потім… — спробувала виправдатися Аеніль. Вона боялася, що Гелео кинеться за нею, якщо дізнається. А їй хотілося, щоб Іно була десь подалі, в безпеці.

— Я розумію, роби, як тобі краще. — Гелео взяла Іно за руку. — Побудеш зі мною? — лагідно спитала маленьку.

Іно повернула стривожений погляд на Аеніль.

— Це моя краща подруга, Іно, погуляй з нею, я скоро прийду. Добре?

— Добре, — тихенько проказала Іно, хоча в її голосі бриніли сльози.

Аеніль швиденько відвернулася і побігла до сходів. Не хотіла, щоб Іно бачила її плач. Ні вона, ні Іно не помітили сльози на обличчі під каптуром. Прозорі і легкі, мов туман, сині і глибокі, як океан, вони розтавали в повітрі, не долітаючи до підлоги.

Аеніль не знала, де знаходиться Кімната Поєдинків, але думала, що побачить когось з майбутніх глядачів бійки. Так і сталося, на сходах вона зустріла Еліну.

— Ти знаєш, де Кімната Поєдинків? — наздогнала її і запитала Аеніль, що встигла заспокоїтися.

Еліна якось похмуро глянула на неї і відвернулася. Аеніль вже подумала, що одногрупниця не відповість. Але після довгої паузи Еліна буркнула:

— Навпроти кімнат чарівників за великою статуєю у латах.

— Дякую, — сказала Аеніль і побігла далі.

І справді, біля вказаної статуї стовбичило кілька учнів. Вони не знали, як відкривається хід. Аеніль нерішуче підійшла. На неї

ніхто не звернув уваги. Схоже, ніхто не знав, що саме вона буде брати участь у Поєдинку. Знайомих їй облич тут не було. Помітно, як швидко серед учнів поширюються подібні смажені чутки. На бійки, як і на Гру, всі полюбляють дивитися. Підійшов один зі старшокурсників, натиснув на пояс лицаря, щось сказав, і у лицаря опустився меч. Потім статуя повільно від'їхала вбік, відкриваючи прохід. Всі, хто були, зайшли. Останньою вскочила Еліна, після чого статуя повернулася на місце.

Кімната Поєдинків бума невеликою залою зі склепінчастою стелею та кількома колонами, що огороджували прямокутник по центру, навколо якого товпилося пару десятків учнів. Від першокурсників до магістрантів. По прямокутнику, викладеному світлішими плитами, у порівнянні з рештою кімнати, пихато походжав Савлій. Його вигляд показував повну впевненість у власних силах та бажання якнайшвидше задовольнити бажання помсти.

Він одразу помітив Аеніль і ще більше зрадів. Дівчині було нікуди подітися, їй вже стало байдуже, чим це закінчиться, аби швидше. Вона швидко попрямувала до прямокутника, який слугував ареною. Однак на його межі щось сталося, Аеніль вдарилася, немов об невидиму стіну, із тихим зойком впала на підлогу. У повітрі прокотилася зеленувата хвиля. Щось завадило дівчинці зайти усередину. Савлій спершу засміявся, але потім зрозумів, що Аеніль не просто спіткнулася. Розгублено він озирнувся.

— Бовдур, — гукнув один із старшокурсників, — ти що, збираєшся битися *з нею*?

Савлій нерішуче кивнув.

Хлопець засміявся:

— Невже в нашій школі ще залишились йолопи, які не знають навіть елементарних правил Кімнати Поєдинків?

По кімнаті прокотився сміх, але не надто голосний, що означало, що «йолопів» серед присутніх чимало.

— Хлопець не може битися з дівчиною. Тільки хлопець з хлопцем або дівчина з дівчиною. Це правило кодексу двоєборців, — сказав той старшокурсник, який був свідком ранішньої сутички Аеніль та Савлія.

Савлій розгублено почухав потилицю:

— То як же нам з'ясувати стосунки?

— За неї хтось має заступитися і битися з тобою. Так зазвичай робиться.

Савлій зблід. Перспектива битися з хлопцем, можливо й старшокурсником, йому була зовсім не до душі. Він з викликом оглянув присутніх. Тільки ніхто не поспішав заступатися за

дівчинку. Та її, схоже, це й не обходило. Вона дивилася собі під ноги, чекаючи, доки вирішиться доля Поєдинку. Навіть не намагалася знайти заступника. У глибині душі їй самій кортіло поквитатися з Савлієм.

— Ніхто не хоче за неї битись, — сказав задоволено Савлій після тривалої мовчанки в кімнаті.

— Ну, тоді доведеться скасувати Поєдинок.

Задоволеність Савлія як вітром здуло.

— Як це? Так несправедливо! Мають бути інші варіанти, може, є інша Кімната Поєдинків, з іншими правилами…

— Немає іншої. Чекай, якщо хочеш, то замінити можна не її. Замінити можна тебе, якщо якась дівчина погодиться на Поєдинок з цією…

— Аеніль, — саркастично вимовив Савлій.

— З Аеніль. Якщо якась дівчина погодиться битися з нею замість тебе. Є така?

Було помітно, що Савлія такий перебіг теж не надто влаштовував. Однак він був кращий за ніщо. Хлопець оглянув зал і, коли його погляд зупинився на Еліні, та одразу промовила:

— Я можу.

Вражена Аеніль підняла голову і подивилася на одногрупницю. Проте та відводила погляд і дивилася на Савлія. Він єхидно усміхнувся і сказав:

— Ну, якщо хочеш… Добре. — І вийшов з арени.

На його місце рішуче зайшла Еліна.

Аеніль так і не вдалося спіймати її погляд. Дівчині нічого не залишалося, як піти слідом. Вона була у відчаї. Їй доведеться битися з одногрупницею, яку вона б воліла мати за подругу, до якої вона так добре ставилася… А та чомусь вважає її ворогом. У Аеніль опустилися руки, тепер вона не мала ніякого стимулу до Поєдинку, адже перевести злість з Савлія на Еліну дівчина не зможе, та й не схоче.

Еліна розуміла, що Аеніль не буде чинити їй супротиву, і Поєдинку не буде, проте коли вона запустила в Аеніль сильною вогняною кулею, надіючись одразу з усім покінчити, та відбилася від захисту і Еліна ледь змогла відвернутися. Ще трішки і отримала б удар в саме обличчя, а так лише трохи обпалила волосся.

Аеніль була здивована, що її захист спрацював. І згадала те, що їй завжди говорила Ембла. Якби вона не гнівалася під час сварок, захист не зникав би. Він зникав тільки тоді, коли їй хотілося напасти. Не менш вона здивувалася і тим сильним чарам, які використовувала Еліна. Де дівчина могла їх навчитися? Нічого подібного Аеніль не знала…

За півгодини Еліна палала люттю, її обличчя було подряпане, одяг обпечений і забруднений, на руках синці. Вона вже не раз опинялася на підлозі, знесена силою власних потужних заклять. Савлій давно пішов, розчарований видовищем.

Після чергового падіння, один зі старшокурсників тихо сказав Еліні:

— Образь її.

Еліна вмить піднялася і вигукнула:

— А де це твоя каліка-сестра? Її вже відправили в притулок?

Аеніль, що хвилину тому відчувала жалість до Еліни, якій через неї так дісталося, люто кинулася на одногрупницю. Крізь зуби вона пробурмотіла:

— Іно здоровіша за вас усіх разом узятих…

Еліна скористалася нагодою і, зібравши рештки сил, завдала удару. Зі стелі на Аеніль посипалося каміння, кілька чималих камінців поцілили їй в голову, і дівчинка впала без свідомості.

Секундант, яким зголосився бути ранковий свідок, підійшов і схилився над Аеніль.

— Нічого страшного, — сказав він. — Зараз отямиться. Аеніль безперечно програла. — Він глянув у бік Еліни, що знесилено сіла на підлогу — останній удар відібрав у неї решту сил. — А я саме збирався оголошувати, що вона виграла. Та бувають і такі повороти у Поєдинках.

Хлопець вийшов з арени і попрямував до виходу. За ним потягнулися інші, вони вже втомилися від затяжного і доволі нудного Поєдинку. Поступово зала спорожніла, і в ній залишилися лише двоє — поборники.

Еліна ледь змогла піднятися. Вона зробила кілька кроків і, похитнувшись, сперлася об колону. Зі скроні у дівчини сочилася кров — один з камінців зі стелі влучив і в неї. Вона подивилася на Аеніль, що продовжувала лежати нерухомо. В її очах з'явилася тривога і страх. Похитуючись, вона підійшла до одногрупниці і сіла біля неї. Поплескала дівчинку кілька разів по щоках, і Аеніль заворушилася. Вона застогнала і відкрила очі. Побачивши Еліну, злякано відсахнулася і закрила обличчя руками.

Еліна, що миттю набрала ворожого виразу обличчя, не змогла втримати усмішку.

— Не бійся, вже все скінчилося. — Вона спробувала надати своєму голосу суворого і прохолодного тону, але в неї не вийшло. Через знесиленість Еліна промовила це слабко і хрипко. — Ти програла.

Аеніль сіла. Вона дивилася на Еліну вороже. Проте цівочка крові на обличчі одногрупниці стурбувала Аеніль. Хоч вона сама й втратила свідомість, але відбулася лише сильними синцями.

— У тебе кров.

Еліна торкнулася скроні рукою.

— Так… Дивна перемога… — Вона спробувала встати, але не втрималася, втратила рівновагу і впала.

Аеніль скочила на ноги і підбігла, щоб допомогти суперниці піднятися. Хоч і сама почувалася недобре, але не настільки, як Еліна. Дівчині довелося обпертися на одногрупницю, бо сама вона йти не могла. Так удвох вони й вийшли з кімнати.

— Тобі треба в шпиталь, — промовила Аеніль.

— Ні, ти що… Поєдинки заборонені, мене можуть вигнати… У жодному разі, — з жахом промовила Еліна. — Я піду до своєї кімнати.

— Ти на ногах не тримаєшся…

— Тримаюся.

Аеніль не стала сперечатися. Коридор був пустий, але Еліна стурбовано роззиралася навсібіч, чим утруднювала допомогу Аеніль.

— У чому справа?

— Не можна, щоб нас бачили разом, — пробурмотіла винувато Еліна.

— Яка різниця?

— Є різниця, — різко сказала Еліна і відсторонила руки Аеніль, намагаючись йти сама. Проте після двох кроків була змушена обпертися об стіну.

— Ну добре, коли підійдемо до вітальні, підеш уперед сама. Зараз уже пізно, тут ніде нас ніхто не побачить.

— Добре… Тільки зайдеш не одразу після мене, а пізніше. — Еліна дозволила Аеніль знову допомогти їй іти далі.

Вони, докладаючи неймовірних зусиль, спустилися по сходах, де й справді нікого не зустріли. Лише якийсь незнайомий учень пробіг у віддаленому коридорі. Навряд чи він їх побачив.

Неподалік від входу до вітальні Еліна відсторонила руки Аеніль і пішла далі сама. Їй доводилося обпиратися об стіну коридору, аби не впасти. Аеніль сіла на сходах, щоб почекати, як обіцяла. Вона почула, як відкрилися і закрилися двері дівчачої вітальні алхіміків.

Дівчинка сиділа і дивилася на порожні холодні сходи. Її погляд нічого не виражав. Надзвичайно багато сталося за цей день. Вона була надто стомленою, аби відчувати щось, крім фізичного болю від синців. Дівчині хотілося лягти прямо тут, на мармурових сходах, і заснути. І проспати увесь час навчання в Академії, прокинутися лише по її закінченню, щоби полишити ці жахливі стіни назавжди. Однак вона згадала про Іно, й одразу піднялася. Треба її знайти, щоб у лебенійки не було проблем,

адже вже дуже пізно, майже північ.

Аеніль підійшла до дверей вітальні і прислухалася. Там було тихо, значить, Еліна вже пішла до себе. Аеніль тихенько прочинила двері і зайшла досередини. У напівтемряві вітальні з крісел піднялися дві фігури. Аеніль спершу злякалася, але то були лише Ембла та Нітетіс.

— Ми так переживали за тебе! Чому ти нам не сказала? — схвильовано зашепотіла Нітетіс.

— Е…

— Нам все розповіли… Який жах. Тобі не треба було приймати виклик, треба було звернутися до котрогось майстра, тоді б Савлію влетіло по саму зав'язку. Поєдинки в Академії заборонені. А так він легко викрутився. Тобі не сильно дісталося? Хтось казав, що ти втратила свідомість…

— Та ні, все нормально. Лише кілька синців. А от Еліна…

— Я їй більше ніколи не дам списувати, — відрізала Ембла.

— Та ну, до чого це? Вона не винна…

— Як це не винна? Вона *побила* тебе, а ти кажеш не винна? — Ембла палала обуренням.

— Е… — Аеніль не знала, що сказати. Вона знала, що це аж ніяк не через ненависть до неї. Навпаки, Еліна нормально ставиться до неї, хоч цього і не видно. — Винен Савлій, — викрутилася нарешті дівчинка.

— А, ну він само собою. Та він уже трохи отримав сьогодні…

— Як отримав? — здивувалася Аеніль.

— Леонт йому добряче всипав, коли дізнався, що був Поєдинок, — сказала Нітетіс. — Правда, отримав за це серйозне покарання від майстра Елітіса.

Аеніль не знала, як реагувати, тому лише байдуже стенула плечима. Їй справді було байдуже, що робив Леонт. Його поведінка часто її дратувала, навіть коли він їй допомагав. Дівчина не хотіла бути йому зобов'язана. Аеніль помітила, що Нітетіс пильно стежить за її виразом. Мабуть, хвилюється через брата.

— Яке покарання?

— Сьогодні цілу ніч сортуватиме зілля у кабінеті майстра.

— Так, не найкраще заняття.

Дівчата переглянулися, і Ембла нерішуче сказала:

— Тебе теж чекає серйозне покарання.

— Яке?

— Від обох викладачів, у яких ти прогуляла уроки. Майстер Елітіс, напевне, теж задасть роботу на всю ніч. Жахливо, ти й так не висипаєшся, такі кола під очима маєш… — турбувалася Нітетіс. — Якби можна було мінятися…

— Ні. Я заслужила покарання, тому виконаю його, — сказала Аеніль. Зараз їй було не до слухання співчуттів, її значно більше турбувало інше питання.

— А де Іно, ви не бачили?

— Ні, — здивувалася Ембла, — ми думали, що вона з тобою.

— Ти що, здуріла?! Щоб я взяла її *туди*?

— То де ж вона? — схвильовано перепитала Нітетіс, випереджаючи ображену різким зверненням Емблу.

— Вона була з Гелео. Мабуть, вже у моїй кімнаті.

Аеніль пройшла до своєї кімнати, але та була порожня.

— Тоді, мабуть, вона й досі з Гелео…

— А ти довіряєш тій… — нерішуче проказала Ембла.

— Так! Довіряю більше, ніж будь-кому! — відказала Аеніль. Потім тихо додала: — Я піду переконаюсь, чи з Іно все гаразд. А ви йдіть спати, вже далеко за північ. Завтра ж на заняття.

— Не варто ходити самій так пізно Академією, — сказала Нітетіс. — Я можу піти з тобою.

— Та ні, не треба. Я швидко.

— Тільки я не ляжу, доки ти не повернешся.

— Ну, як хочеш.

— А я піду спати, — промовила Ембла.

Аеніль вийшла з вітальні. Нічна Академія справді була доволі похмурою і страшнуватою. Дівчина бігла пустими коридорами і сходами із завмиранням серця. Ще недавно учням категорично заборонялося ходити самим навіть удень, бо зникла якась учениця. Якщо викладачі помітять Аеніль, то вона отримає ще чималу порцію покарань. Дівчина боялася не викладачів, а того, через що викладачі забороняють учням ходити вночі самим. До чародійської вітальні Аеніль дісталася дуже швидко. І зупинилася перед дверима у роздумах. Вона не могла зайти туди, бо була з іншого відділення.

У тривозі Аеніль походжала біля входу. Один з факелів біля одвірків спалахнув ясніше, і дівчинка наблизилася до нього. Висічена з каменя фігурка пташки несподівано промовила, тихо і невиразно:

— Ви до кого?

— Гелео, — радісно промовила Аеніль. Вона згадала, що хоч зайти не можна, але можна викликати.

— Пізно щось ходите… — пробурмотіла пташка. — Але вона вас чекає.

І справді, за хвилину двері відчинилися, і в коридор вибігла Гелео у нічній сорочці.

— Ох, я так хвилювалася, — прошепотіла вона. — З Іно все гаразд. Вона спить у моїй кімнаті. Про Поєдинок я все знаю.

— Я думала забрати Іно…

— Розбудити її?

Аеніль завагалася.

— Не знаю… Мабуть, не треба. Нехай спить собі. А я можу глянути на неї?

— Так, звичайно. Здається, у моєму супроводі ти можеш зайти, але…

— Що?

— Такі пізні візити — це порушення правил. Тут на дверях такі чари, що про це точно дізнаються.

— У мене вже й так купа покарань, одним більше, одним менше. Аби тебе не покарали.

— Ну, як хочеш. Мене не карають… Навіть не знаю чому. Можливо, у нас на відділенні не такі суворі правила. Але за прогул мені нічого не було. Майстриня Йонсон лише спитала, чи зі мною все гаразд.

Дівчата пройшли. Хоч Аеніль раніше ні разу не була у вітальні чародіїв, але не звернула на неї ніякої уваги. І навряд чи змогла б пригадати, що там де було розміщено. Вона думала лише про сестричку і заспокоїлася, лише коли побачила, що та мирно спала на ліжку Гелео.

У Гелео була простора кімната, зі столом та кількома м’якими стільцями. Аеніль сіла на один із них і спитала:

— Можна, я тут трохи посиджу?

— Звичайно, — Гелео сіла на інший.

Аеніль сиділа, прихилившись до спинки, і дивилася на світле обличчя Іно, що тихенько сопіла. Дівчина не помітила, як заснула прямо на стільці.

Гелео спершу думала її розбудити, але потім вирішила не турбувати Аеніль. У тої був занадто тяжкий день.

Розділ 8
І ВДЕНЬ, І ВВЕЧЕРІ НЕ БУДЕШ ТИ В БЕЗПЕЦІ

— Прокидайся, а то запізнимось на заняття, — розштурхала Гелео Аеніль.

Та піднялася зі стільця, скривилася від незручного спання і здивовано озирнулася по сторонах.

— Забула, що заснула у моїй кімнаті?

— Е… — нерішуче почала Аеніль, а потім стривожено спитала, остаточно прокинувшись: — А де Іно?

— Іно забрала одна служниця, її прислав хтось з викладачів.

— Ти впевнена?

— Так. Після вчорашнього вони не могли не помітити, як тобі важко.

— А я зможу її бачити?

— Так, — Гелео взяла зі столу картку і простягнула Аеніль.

Це була звичайна картка з Гри, але одночасно і карта Академії. Там зображувався план школи, де сяяла цятка. То була одна з кімнат у магістрантській частині.

— Вона житиме там, за нею доглядатиме одна інтернантка, Інга, з відділення цілителів.

— Іно не хвора! Нащо їй цілитель?

— Вона просто дивитиметься за нею, чи ти хочеш, щоб за нею доглядали ті дивні служники Академії, які й на людей не схожі?

— Ні, не хочу, — змирилася Аеніль.

Дівчата пішли на заняття. Аеніль відчувала полегшення, що тепер Іно в безпеці, подалі від усяких насмішників.

— У нас так темно.

— Темно? — Аеніль роззирнулася склепінчастим коридором підземелля, де вони проходили. — Ну так, алхіміків помістили в найгіршій частині Академії. Сонце сюди не проникає.

— Ми й не хочемо сонця, ми боїмось світла…

— Чому? Я люблю сонце і з задоволенням перейшла б до вас, якби мала хист. У вас світла достатньо.

— У нас не менш темно. Всі так тягнуться до темряви, люблять її.

— Ну… Можливо. Всім подобаються ці похмурі склепіння Академії, підземелля і вузькі коридори з важким повітрям. Тут і справді чомусь гарно, кабінети такі зручні, затишні…

— Так, гарно. Я не про це. Не про будівлю.

— А про що?

— Про людей… і не тільки людей. Світло освітлює їхні жахливі каліцтва, хвороби, лихі вчинки, тому вони і не люблять його, й тікають у темряву, аби сховатися там, аби здаватися собі кращими, щоб і інші в мороці не бачили їх справжніх, точніше не справжніх, а тих монстрів, якими вони себе зробили. Вийти на світло так боляче, і так страшно…

Аеніль здивовано глянула на подругу. Раніше таких роздумувань вона від неї не чула.

— Ну… Не знаю. Ти про чари? Про тих чаклунів, що вдаються до темних сил? Вони справді жахливі. Мабуть, їм і справді важко почати займатись світлими чарами.

— Про нас.

— Ну ні, я темними чарами не займалась і не збираюсь. І не люблю темряву.

— Темними можуть бути і світлі чари.

— Як це?

— Природній захист — це світлі чари. Однак вчора вони мало не завдали справжнього каліцтва твоїй одногрупниці.

— Еліні? Як? Що з нею? — стривожилася Аеніль.

— Вона в лікарні. У неї є кілька внутрішніх переломів.

— Жах… Але ж… вона сама винна, — невпевнено пробурмотіла Аеніль.

— Так, сама винна, — тихо повторила Гелео. — Ну, ходімо вже, у нас зараз історія Ери.

На уроках Аеніль не звертала уваги на чергові насмішки Савлія. Слова Гелео не давали їй спокою. Вона відчувала потребу сходити у лікарню до Еліни. Проте ніяк не змогла цього зробити. Одразу після занять майстер Теосогіус Теїр посадив її робити копію з якогось стародавнього манускрипту про чарівний захист. Це було покарання за пропущений вчора урок. Закінчила Аеніль лише перед вечерею, коли вже стемніло.

Нашвидку перекусивши у їдальні, Аеніль побрела у кабінет майстра Евагора Елітіса. Від цього викладача алхімії її чекало значно серйозніше покарання, ніж від відносно доброго майстра Теїра.

Вона зазирнула у порожній клас алхімії. Тут було на диво спокійно. Вона звикла заходити сюди, зіщулившись від очікування насмішок, а то й чогось болючішого. А тепер тут нічого боятися, так тихо, тепло і затишно. Тепер вона б сіла і займалася, робила б усе, що потрібно, ні на кого не оглядаючись і не чекаючи чіплянь. Жаль, що їхні викладачі не проводять індивідуальних занять.

Аеніль нерішуче постукала до кабінету майстра, вхід до якого

був з класу.

— Заходь, — пролунав його голос, приглушений масивними дубовими дверима.

— Доброго дня.

— Почекай, — буркнув майстер, не відповівши на її привітання. Він щось шукав серед паперів на своєму столі.

Аеніль сіла на стільчик у темному кутку і пригадала, що вже віталася з майстром сьогодні на перерві. Через помилку вона почервоніла. Майстер зиркнув на неї і насмішкувато промовив:

— Взагалі-то, твоїм покарання буде не протирання пилу у кабінеті.

Аеніль спершу не зрозуміла, а потім скочила і подивилася на стілець, де сиділа. Там і справді був величезний шар пилу, який тепер опинився на її учнівській мантії. Дівчинка ще більш почервоніла і почала енергійно її обтрушувати.

— Ні-ні, тільки не в кабінеті, тут і так дихати нічим. Ходімо, — майстер відчинив інші двері і вийшов у невеличкий коридор.

Аеніль вийшла за ним. Учитель насмішкувато глянув на дівчинку і зачинив кабінет. Вона його розсмішила достатньо, щоб він не розсердився, що так і не знайшов потрібного паперу на столі.

— Працюватимеш у моєму домашньому кабінеті, бо тут не дуже безпечно вночі. А я не хочу позбутися роботи, якщо мою учениці ненароком зжеруть якісь монстри.

Аеніль стривожено глянула на майстра. Хоча слова були схожі на жарт, говорив він серйозним тоном. Аеніль продовжила обтрушуватися у коридорі, і невдовзі її почав душити кашель. Вона не могла втриматися від нього, зігнувшись і закриваючи рот руками.

— Не розумію тебе, — зупинився майстер. — Нащо ти здіймаєш пилюку, якщо ти її не витримуєш.

Він підійшов до неї, зісмикнув з дівчинки мантію, відійшов на кілька кроків та ретельно її витрусив. Потім пішов в інший бік коридору. Аеніль побігла за ним. Коли наздогнала його, чоловік простягнув їй мантію, і вона на ходу почала одягатися.

Кашель поступово стих, хоч дихати дівчинці все одно було важко.

— Тобі щастить, що в моєму домашньому кабінеті щодня прибирає служниця. Пилу там немає.

Аеніль мовчи кивнула.

— Чому ти прогуляла урок? — несподівано для дівчинки спитав майстер.

— Е… Ходила у лікарню…

— Це я вже чув, — зневажливо сказав майстер.

Аеніль образилася, але нічого не сказала.

— Правду не хочеш говорити?

Аеніль хотіла відрізати «вже сказала», але стрималася. Говорити майстру вона нічого не збиралася, але й брехати не хотіла.

— Як хочеш.

Викладач і учениця пройшли підземеллями та піднялися на перший поверх. Невдовзі вони опинилися в учительській частині Академії.

— Ось і прийшли.

Вони стояли перед інкрустованими дерев'яними дверима в одному з чистих і широких коридорів учительської частини. Аеніль роззирнулася. Це місце було їй знайоме. І ці двері. Саме сюди вона заглядала, коли йшла на концерт. Саме тут Аеніль прочитала той папірець, який і досі схований у неї в кімнаті. Вона відвела погляд убік, аби майстер нічого не здогадався.

Усередині викладач сказав:

— Ці дві шафи праворуч наповнені різними речовинами, настоянками та мінералами. Там усе перемішано, бо в мене не було часу їх прибирати. На прогуляному тобою уроці ми вивчали класифікацію алхімічних інгредієнтів. Все, що в цих шафах, необхідно розкласти строго за цією класифікацією. Роботи вистачить якраз до ранку, як цього і вимагає шкільний статут покарань.

Вражена Аеніль зупинилася перед шафами. Велетенські, до самої стелі, вони були битком набиті всілякими склянками, коробочками, камінцями, засушеними рослинами і ще невідомо чим. Вона й за тиждень тут не розбереться… а ще за класифікацією… Дівчина розгублено і благально подивилася на майстра.

Він усміхнувся і підбадьорливо сказав:

— Про всяк випадок я залишив підручник. — Вчитель вказав на стіл, де лежала розгорнена книга. — Він відкритий на сторінці, де починається класифікація. Можеш користуватися нею, якщо щось призабудеш. Також там лежить великий словник, де вказується, куди відносяться інгредієнти. У ньому перелічено майже все.

Аеніль сумно глянула на стіл. Особливої радості це їй не додало, однак вона змушена була кивнути і буркнути:

— Добре.

— Ну, тоді вперед. Мене не турбувати.

Майстер зайшов у якісь двері поруч. Аеніль почула, як ізсередини закрився засув. Мабуть, там була його спальня.

Дівчинка підійшла до шафи з приреченим виглядом. Збоку стояла драбина. Вона підтягла її до шафи і полізла нагору. Вирішила спершу повиймати все з шафи, потім розсортувати і поскладати.

Заняття було не з легких. Деякі камінці та колби були важелезними, вона мало не полетіла сторч з драбини. Громіздкий годинник пробамкав північ, коли обидві шафи були звільнені. Аеніль падала від втоми, але змусила себе сісти за викладацький стіл і перечитати класифікацію. Вона вже злякалася, що там щось надзвичайно складне, але виявилося, що все не так страшно. Було лише чотири види інгредієнтів: мінерали, рідини, рослини, органіка та «інше». Під мінералами малися на увазі всілякі камінці, порошки і подібне. До рослин відносилися різноманітні сушені трави, що більш звично дія цілителів, ніж алхіміків, а до органіки чомусь належали усілякі сушені павуки, лапки жаб і подібна бридота. Аеніль взялася одразу розставляти все назад у шафи. Почала з рідин — пляшечок різноманітної форми. Та не встигла вона завершити одну полицю, як з коридору донісся якийсь зойк. У Аеніль похололо на серці.

Дівчинка підійшла до дверей і прислухалася. Більше нічого не чулося, утім тривога її не покидала. Вона боялася відкривати двері, але й тривожити майстра невідомо через що не могла. А не звернути уваги на звук було неможливо, він звучав немов кволе прохання про допомогу.

Все ж вона наважилася, відсунула засув і виглянула. Спершу дівчинка нічого не побачила: у коридорі чомусь стало темніше, ніж було, коли Аеніль з майстром Елітісом йшли сюди. Однак потім вона розгледіла когось, хто лежав на підлозі. Дівчина впізнала колір учнівської мантії з відділення книжників. Уже збиралася вийти подивитись, що сталося, як помітила ще щось. Чи когось. Темну фігуру, що схилилася над лежачим, вона була така темна, що не відрізнялася від темряви навколо. Злякана Аеніль швидко повернулася у кабінет, закрила його на засув, підбігла до дверей спальні майстра та почала щосили у них гупати.

— Що там таке? — пролунав сердитий голос за кілька хвилин.

— Майстре, там щось… хтось… — голосом, що зривався, почала тараторити Аеніль. — Там учень лежить, і ще щось…

Двері одразу відчинилися. Вигляд у майстра був сердитий, але й стривожений. Він був у нічній піжамі та смішному капшуку на голові. Але Аеніль було не до сміху, тому вона не звернула на це уваги.

Дівчинка вказала на двері. Майстер скинув з голови химерну шапку та виглянув у коридор. Потім швидко зник за дверима.

Аеніль виглянула за ним. Тепер у коридорі знову стало світло. Учень продовжував лежати де й раніше, але більше нічого не було. Аеніль побігла за майстром, вона боялася залишатися сама будь-де, навіть у його домашньому кабінеті, де безперечно є сильний захист.

Коли Аеніль підійшла до учня, шию якого розглядав майстер, то почула кволі слова:

— Гра… будьте пильні… це так важливо…

Хлопець, що лежав на підлозі коридору, був другокурсником, Аеніль бачила його кілька разів, коли він грав у Гру. Чула, що він дуже талановитий гравець, минулого року мало не виграв турнір в Академії. Вона помітила у нього на шиї невелику ранку. Здавалося, що учень не міг втратити стільки сил через таку подряпинку. Їй хотілося сказати майстру, щоб він шукав рани і пошкодження в інших місцях, аж раптом їй сяйнула страшна думка.

— Вампір… — пробурмотіла вона.

Майстер різко піднявся і глянув на неї.

— Негайно повернись у мій кабінет. Закрий на засув і не виходь звідти. Я зараз покличу цілителів і повідомлю, кого необхідно.

Аеніль скорилася. У кабінеті вона стала походжати туди-сюди, потім підійшла до дверей і почала прислухатися. Невдовзі почулися приглушені голоси, але розібрати слів дівчинка не могла. Аеніль відійшла від дверей і мало не спіткнулася об розкладені на підлозі камінці. Вміст шаф займав майже всю кімнату. Дівчина вирішила хоч трохи тут навести лад, доки повернеться майстер. Та й треба ж було щось робити, аби викинути з голови бачене. Вона енергійно взялася за роботу, хоч було вже далеко за північ.

Доки повернувся майстер, учениця склала одну шафу і третину іншої. Завершувала «мінерали», після чого залишалося лише «різне» — деякі сушені рослини, гриби і якісь сумнівні речі, які навіть складно описати.

Майстер зайшов. Він був у мантії поверх піжами. «Цікаво, де він її взяв?» — подумала Аеніль.

Майстер глянув на роботу Аеніль і сказав:

— Бачу, ти добре справляєшся. Давай завершуй, і я відведу тебе до твоєї кімнати.

Майстер зайшов до спальні і за кілька хвилин повернувся, вже повністю одягнений. Він сів за стіл і став спостерігати за роботою Аеніль. Вигляд у нього був похмурий. Коли дівчинці залишилася одна полиця, викладач щось тихо промовив, і всі речі піднялися з підлоги та охайно розмістилися на ній.

Годинник відбив другу годину ночі. Майстер піднявся. Аеніль зрозуміла, що викладач міг би за одну хвилину розставити ці всі речі за допомогою чар, але зараз це її вже не ображало і не турбувало.

— Що з тим учнем? — спитала вона.

— Хочу тобі сказати лише одне: забудь усе, що ти сьогодні бачила і що чула. Нікому, чуєш, *нікому* про це не говори. Тільки так ти зможеш вберегти себе. — Майстер змовк, а коли вийшов у коридор, додав: — І своїх близьких.

Аеніль кивнула. Вона була так налякана, що не збиралася сперечатися. Їй хотілося якнайшвидше забути про бачене. Коли вони опинилися перед дверима дівчачої вітальні, майстер їй щось простягнув.

Дівчинка механічно взяла. Це була маленька книжечка.

— Почитаєш, коли буде сумно. Це казки. До завтра, і не занедбуй навчання, бо допомогти тобі тут зможуть тільки знання, та й то не всі.

* * *

Лише у суботу вранці Аеніль змогла вибратися провідати Еліну в лікарні. Дівчинка лежала у невеликій світлій палаті на першому поверсі. Голова у неї була перев'язана.

Еліна ніяк не зреагувала на прихід Аеніль, лише мовчки кивнула у відповідь на привітання. Вона сиділа в ліжку, а перед нею стояло полотно, на якому дівчина щось малювала. Аеніль простягла принесені їй гостинці — солодощі. Хвора спершу стривожилася, що одногрупниця побачить картину, але та старалася не дивитися, адже знала, що Еліні не подобається, як спостерігають за її роботою.

— Як справи? — тихо спитала Аеніль, сівши на крісло у кутку.

— Вже краще, — відповіла Еліна.

— Я тобі не заважаю? Я просто хотіла тебе провідати. Не думала, що все так серйозно.

— Не заважаєш. Ти перша сюди прийшла.

— Тебе більш ніхто не провідував?

— Ні, — глухо відповіла Еліна і опустила погляд.

Аеніль не знала, що сказати, і якийсь час мовчки сиділа та дивилася, як дівчина щось зосереджено вимальовує на полотні. Тишу порушила Еліна:

— Можеш подивитися на картину… Тільки нічого не кажи.

Аеніль з радістю зіскочила і підійшла до узголів'я ліжка. На

картині на фоні замку Академії був зображений… Савлій Іданнфірс.

— Нічого не кажи, — крізь зуби процідила Еліна.

— Нічого… але картина чудова, — не стрималася Аеніль.

Вона була вражена, бо аж ніяк не очікувала, що Еліна вміє малювати як справжній художник. Картина нічим не поступалася тим фрескам, що прикрашали деякі коридори та кімнати Академії, та тим портретам і пейзажам, що висіли в інших. Щоправда, Савлій був не зовсім такий, як насправді, але все ж дуже схожий.

— Це буде краща картина з усього, що мені вдалося малювати, — пробурмотіла Еліна. Аеніль не могла ні підтвердити, ні заперечити, бо інших картин одногрупниці не бачила.

Вона ще довго сиділа, із завмерлим поглядом спостерігаючи за роботою Еліни, доки дзвони замку не пробили час обіду. Тоді Аеніль була змушена попрощатися та піти. На серці їй було радісно і легко. Дівчина була вражена, що Еліна довірила їй так багато. І надіялася, що тепер в неї є ще одна подруга, нехай і прихована.

* * *

У неділю Аеніль встала дуже рано. Зазвичай вона дозволяла собі поніжитися у цей день досхочу, але сьогодні був особливий випадок — день народження Нітетіс, однієї з її подруг, і вона була запрошена. Хоч Аеніль здогадувалася, що запрошенню має завдячувати брату Нітетіс Леонту, але навіть перспектива побачити цього парубка не могла затьмарити її бажання привітати одногрупницю.

Вона була така заклопотана цього тижня, що навіть не змогла підібрати подарунок. Тому це треба було зробити якнайшвидше. Дівчина вирішила звернутися по допомогу до Гелео.

Лебенійку Аеніль знайшла на одній з алейок парку. Вона вже знала, що та проводить тут чимало часу в неділю вранці. Просто сиділа сама, немов чогось чекаючи. Це було у доволі запущеній частині парку за лікарнею, де він поступово переходив у ліс. Неподалік знаходилося кладовище. Гелео здалеку помітила Аеніль і, посміхнувшись, привіталася.

— Не підкажеш, як знайти подарунок на день народження подруги? — відразу перейшла до суті справи Аеніль.

— Потрібно щось, що б їй сподобалося. Ти знаєш її смаки?

— Е… Хтозна… Це Нітетіс, ти могла її бачити, я вас колись

знайомила.

— Знаю її. Хоч твої подруги стараються мене оминати.

— Я говорила їм…

— Та нічого, не турбуйся. Це нормально, я вже звикла, — перебила її Гелео. — Книга — найкращий подарунок. Вона любить читати?

— Не знаю… Вона розумна, вчиться непогано. Думаю, що любить.

Гелео дістала щось з кишені своєї мантії.

— Можеш взяти цю. Я нещодавно знайшла її в одній потаємній кімнаті. Випадково туди потрапила. Це чарівна книжка. У ній з'являються ті історії, яких у цей момент прагне твоє серце. — Гелео розкрила книжечку. — Ось у мене зараз «Оповідь про Мірну з Ніфу та її пошуки щастя».

Аеніль взяла до рук маленький фоліант і відкрила його. На титульній сторінці, затертій і пожовклій від часу, було зазначено: «Баллада про Ліміель». Гелео піднялася і глянула, що показує книга у Аеніль.

— Я чула про цю казкову поему, — сказала Гелео. — Там розповідається про еолійку з простого роду, яку покохав еолійський король і зробив її королевою. Піддані вигнали їх з країни, і вони поселилися у мальовничій долині біля Роздільних гір. Спершу там жили лише вони, їхні слуги та невелика група відданих їм еолів, а сьогодні це чи не найбільша з еолійських країн Західної Ери, яка так і зветься — Ліміель. Коли, що зараз вчаться в нашій Академії, звідти.

— Я б хотіла прочитати… Але краще подарую Нітетіс.

— Як хочеш, я вже прочитала свою повість. — Гелео ще раз глянула на назву поеми і пробурмотіла про себе: — Цікаво, чому це еоли називають свої країни жіночими іменами? Ліміель, Міріам, Олівія?

Кімнати батьків Нітетіс знаходилися на третьому поверсі в учительській частині Академії. Жив там лише батько та старший брат, бо мати Нітетіс померла.

Аеніль довелося поблукати, аби знайти потрібні двері. Вона погано знала, точніше, взагалі не знала цю частину замку. І непримітні невеличкі двері у вузькому тісному коридорі було легко пропустити.

Коли Аеніль зайшла всередину, то її вразила чистота приміщень. Власне, навіть не чистота, а пустота. У вітальні, яка слугувала й залою, не було нічого зайвого: гардероб для одягу, напівпорожня шафа з книгами, обідній стіл зі стільцями, порожній письмовий стіл, диван та камін. Жодних картин на стінах, жодних стосів паперів, книг, чарівницьких причандаль,

настоянок, камінців, амулетів і тому подібного, чим були ущерть заповнені кімнати тих викладачів, у яких бувала дівчинка.

З бокових дверей до неї вийшов майстер Амасіс Зевксідем і привітався:

— Розташовуйся, гості ще не зійшлися. Нітетіс зараз вийде.

За хвилину у вітальню забігла святково одягнена й рум'яна від радості Нітетіс. Аеніль ще не доводилося бачити одногрупницю такою чарівною. Вона навіть на мить розгубилася, і лише запитальний погляд Нітетіс на пакунок у руках Аеніль повернув її до тями.

— Вітаю, — пробурмотіла Аеніль і простягла пакунок. Вона не любила і не вміла вітати словесно, бажати тих усіх банальностей, яких зазвичай бажають на такі свята.

Нітетіс із зацікавленням розгортала пакунок, а в кімнату зайшов Леонт. Він чемно привітався з гостею і підійшов до сестри глянути на подарунок. Аеніль теж не могла втриматися, бо їй кортіло дізнатися, що ж покаже книга для подруги. Титульна сторінка мала вигляд якогось папірусу, вкритого закарлючками. Лише після кількох хвилин розглядання переплетінь візерунку можна було побачити там напис: «Містеріум», а трохи нижче — «Пісні про Таємницю».

— Дивно, — здивовано і тривожно пробурмотіла Нітетіс і перегорнула сторінку.

— І вдень, і ввечері не будеш ти в безпеці… — почав читати Леонт.

— Щось не дуже оптимістично, — посміхнулася Нітетіс.

— Це чарівна книга, — почала виправдовуватися Аеніль, — вона показує той твір, який найбільш потрібен тому, хто тримає книгу в руках, який відповідає внутрішньому настрою і думкам… — Останню фразу вона додала невпевнено, бо їй здалося, що прочитане Леонтом аж ніяк не відповідало радісному настрою Нітетіс.

Прозвучав стукіт у двері, Нітетіс закрила книгу і простягла її Леонту, а сама побігла відчиняти двері.

— Відповідає настрою? — перепитав Леонт і відкрив книгу. — О, й справді прикольно. «Як використовувати чарівний захист для нападу: Посібник арніонського воїна». Я, мабуть, позичу на якийсь час цю книжку у Нітетіс, — засміявся він, але Аеніль його не слухала, бо пішла до Ембли, яка саме вітала Нітетіс.

Поступово зібралася решта гостей: Зенон Зевксідем, старший брат Нітетіс, та, на превелике здивування Аеніль — Анахарсій Аріант. Проте з розмов за святковим столом дівчинка зрозуміла, що Анахарсій товаришує з Зеноном і загалом добре знає родину Зевксідемів.

Після того, як всі завершили святковий обід, розпочалися різноманітні балачки. Майстер Амасіс почав у чомусь переконувати Анахарсія, але той не здавався.

— Ні, там таки слово «захист», а не «безпека». Мова йде саме про чари природнього захисту, — наполягав Анахарсій.

— У давньоарніонській «дріо» не вживалося у цьому значенні! — енергійно доводив майстер Амасіс. — Для позначення чар захисту використовувалося слово «тертіо», почитайте трактат магістра Урана Теора періоду Третьої Епохи…

— Той трактат вважається підробленим і написаним значно пізніше на якомусь діалекті…

— Це ж слово зустрічається й у всіх інших пам'ятках! Слово «дріо» вживається лише в цій пісні! І його слід розглядати у деривaційній площині, корінь «др» вказує на спокій, а інтерфікс «і» та флексія «о» не залишають сумніву, що це іменник тривалого стану з позитивною конотацією, це може бути лише «безпека»!

Аеніль було важко сприймати цю мовознавчу термінологію, тому вона піднялася з-за столу та пішла до Нітетіс, яка показувала Емблі свою колекцію морських мушель. Подруга тримала їх у батьків, бо збірка була справді чималенька, а деякі компоненти — величиною з голову людини.

— Ось цю я знайшла на Хризолітовому побережжі, у Груді. — Нітетіс тримала у руках чималу, повністю чорну мушлю. — Там було так дивно. Похмурі, темні, немов кіптяві, гори, пронизливий вітер, страх перед можливою появою мерзенних грудців, і ми з батьками збираємо цінне каміння. Узбережжя так контрастувало з горами, було просто вкрите яскравими камінцями, принесеними з Мармурової затоки. Щоправда цінного каміння там було дуже мало, як правило, просто яскраві породи, з яких складається ґрунт.

Нітетіс перервала розповідь і пояснила Аеніль:

— Показую свої мушлі. Пам'ятаєш, я про них якось розповідала в класі?

— Так, — Аеніль була зачарована такою великою збіркою.

— Жаль, що батько не дозволяє мені розкласти їх на полицях шафи.

— Чому? — здивувалася Ембла.

— Не любить, коли у кімнаті є щось зайве. Каже, що це відволікає його від роботи і роздумів. Мені доводиться тримати їх усередині шафи для одягу, звалених у стару скриню.

Леонт, що до цього намагався слухати старших за столом, підвівся і підійшов до дівчат.

— Подобаються наші мушлі? — спитав він у Аеніль.

— Не «наші», а «мої», — дружелюбно, але твердо поправила

Нітетіс.

Аеніль засміялася, що дещо образило Леонта. Він ще якийсь час покрутився біля дівчат, але Аеніль його повністю ігнорувала. Тому, коли його гукнув Зенон, повернувся за стіл. Не встигли дівчата розглянути всі мушлі, як до Нітетіс підійшла старенька служниця, що прислуговувала за столом, й попрохала іменинницю допомогти прибрати зі столу. Аеніль це здивувало, але Нітетіс з радістю побігла. За нею пішла й Ембла. Аеніль же якось розгубилася. Хоч вона й не цуралася допомагати служниці у батьків, але все ж робити це при сторонніх… Їй це здавалося якось принизливо. Чоловіки піднялися з-за столу і підійшли до книжкової полиці, де майстер Амасіс продовжив суперечку з Анахарсіем.

Леонт підійшов до Аеніль, а за ним і Зенон.

— Подруга Нітетіс? — спитав Зенон, пильно вдивляючись в Аеніль.

Зенон був дуже схожий на майстра Амасіса, але струнківший і вищий. Його чорне волосся було коротше, ніж у майстра, а лисина — менша. У його вигляді відчувалася насмішкувата зверхність і одночасно пихата серйозність.

— Так, Аеніль. А ви де вчитесь?

— Магістрант. Спеціалізуюсь по відділенню любомудрів.

— Кого? — здивувалася Аеніль.

— Вчиться на мудреця, — вставив Леонт.

— Любомудр — це ще не мудрець, — спокійно відповів Зенон. — Любомудр — це лише той, кому подобається мудрість. Та це аж ніяк не означає, що він нею володіє. Мудрецями не стають, ними народжуються. Як і поетами, і магами, зрештою.

— Я раніше не чула про таке відділення, — нерішуче промовила Аеніїь.

— Не дивно. Воно малочисельне, заледве набирається одна група щороку. Нас часто плутають з книжниками, але ми окремо.

— А ну продемонструй, що ти там навчився? — попросив Леонт.

— Дізнався, що черепаха заввиграшки обганяє Барадіра Прудконогого.

— Як це? — не змогла приховати свого здивування Аеніль. — Барадір — це ж найшвидший бігун у світі, якось він обігнав по землі дракона, що летів у небі.

— А от черепаху не наздожене.

— Не може такого бути. Черепаха найповільніша з усіх.

Зенон присів і олівцем, який дістав з кишені, накреслив на мармуровій підлозі лінію.

— Ей, що ти робиш! — обурився Леонт. — Нітетіс же

доведеться це відмивати!

— На те вона й жінка, щоб цим займатися. Дивись, — звернувся він до Аеніль, — це лінія старту. Ось це Барадір, а це черепаха. Пихатий Барадір дає черепасі фору в двадцять хвилин. Лунає гонг, і черепаха стартує. За двадцять хвилин вона проповзає ось стільки. Стартує Барадір і долає цю відстань за три секунди. Проте за ці секунди черепаха проповзає ще ось стілечки. Поки Барадір за десяту частину секунди долає цю відстань, вона проповзає ще… тут вже не вийде намалювати, бо дуже мало. Одним словом, поки Барадір подолає пройдену черепахою відстань, вона все одно ще трошки проповзе. Щоразу це буде менше і менше, до безкінечності, але Барадір ніколи черепаху не обжене.

— Не розумію. Не може такого бути і все, — вперто повторила Аеніль. — Він її обжене!

Зенон з серйозним виразом вказав на намальоване ним:

— Доведи.

— Обжене і все!

— Не бути тобі любомудром, — посміхнувся Зенон. — Та не журись, не жіноча це справа — любомудрствувати. Краще вчись готувати їсти та мити підлогу.

Аеніль образили останні слова, а ще більше те, що вона не могла довести Зенону, що Барадір таки точно обжене черепаху. Якщо й не в його кресленні, то на справжній біговій доріжці.

Сердита Аеніль покинула хлопців, коли Леонт саме почав щось доводити Зенону — без сумніву, з метою справити враження на Аеніль. Та дівчинка підійшла до столу, де Нітетіс складала тарілки. У цю мить без стуку до кімнати зайшла жінка. Це була майстриня з відділення алхімії, Симоніда Садіатт, що викладала в Аеніль курс «Чарівні створіння», який вона перейменувала у «Застосування чарівних створінь в алхімії». Нітетіс з Леонтом та деякі інші учні її чомусь страшенно боялися. Аеніль же вона здавалася цілком нормальною, навіть доброю, хоч іноді й різкуватою. Проте тепер дівчинка відчула у суворому вигляді жінки якусь внутрішню загрозу і невимушено відступила крок назад.

У кімнаті запанувала цілковита тиша, лише Нітетіс проігнорувала прихід гості і продовжила свою роботу. Майстер Амасіс наблизився до майстрині Садіатт і ледь помітно вклонився.

— Ви зробили велику помилку, — спокійно і тихо промовила майстриня, але від цього її загалом приємний голос видавався ще більш зловіщим. — Ви мали можливість відмовити.

— Це був кращий варіант для них, — відповів майстер

Амасіс, але його голос був нетвердим і тремтів від хвилювання. Аеніль раптом відчула, що він по-справжньому боїться цієї низенької рудої жіночки.

Майстриня Садіатт буквально прошипіла щось на незнайомій Аеніль мові. Амасіс Зевскідем зблід, але нічого не відказав. Кілька хвилин Симоніда Садіатт пильно дивилася на майстра, Аеніль подумала, що вона застосовує якісь чари. Але це було не так — жінка чекала, доки майстер відведе погляд. Якийсь час він витримував її темно-зелені очі, хоча й вкрився потом, але потім опустив погляд. Жінка злісно усміхнулася і з виглядом переможця повернулася до дверей. На виході вона обернулася і дзвінко промовила у пануючій тиші:

— Гарненьку служницю ви собі завели, майстре Амасісе. Та скоро їй доведеться прибирати у значно брудніших місцях, ніж навіть цей льох.

Майстер кинувся до дверей, але вони вже зачинилися. Він зупинився й обернувся, його обличчя палало від образи. Служниці в цей момент у вітальні не було. Нітетіс, що несла тарілки у кухню, зупинилася. Її обличчя закам'яніло. Дівчина поклала посуд на підлогу і вибігла у іншу кімнату. Аеніль встигла побачити її сльози.

Розділ 9
ПРИСУД СИНЕДРІОНУ

Тихим коридором підземелля повільно йшов чоловік. Темно-синя викладацька мантія вказувала на його приналежність до відділення алхіміків. Непомітна сіра смужка на рукаві із зображенням птаха свідчила, що він входить до Четвертого Клану — Клану Сокола. Похмурий і задумливий вигляд вказував на очікувані ним проблеми.

Спуск у тьмяний закапелок, у кінці якого масивні, але невеликі двері. За дверима кімната з зеленими факелами. Швидко, за звичкою, чоловік став у коло, підняв руки над вогнем. Зелене полум'я охопило їх, і, спалахнувши, освітило зосереджене обличчя майстра Евагора Елітіса.

Відчинилися двері до таємної кімнати, і чоловік зайшов у неї. Факели згасли.

У кімнаті не горів навіть основний смолоскип. Майже повну темряву ледь порушували скупі промінчики світла, що проникали у це підземелля крізь вертикальні жолоби в стінах. Евагор підійшов до каміну, щоб запалити смолоскип поруч, коли помітив, що в кімнаті він не сам.

У кріслі, згорбившись, сиділа молода жінка. Чоловік запитально глянув на неї і підійшов. Ірене підняла обличчя. Факел, що спалахнув у цю мить позаду, за беззвучною вказівкою майстра, освітив її обличчя: червоні кола під очима, бліду шкіру, виснажений і напружений вираз. У її очах світився відчай і якесь чекання, немов Евагор був для неї останньою надією.

— Дивно, що ти сьогодні не запізнилась, — спокійно промовив майстер і сів у крісло поряд з жінкою.

Вона не відповіла. Продовжувала дивитися попереду себе, цього разу на палаючий смолоскип.

Чоловік швидко зиркнув у її бік. У його очах теж була тривога, старанно приховувана.

— Післязавтра твоє питання вирішиться і муки скінчаться.

— Або почнуться, — глухо і ледь чутно прошепотіла жінка.

— Не будь песимісткою, — заспокійливо промовив майстер. — У Синедріону є й більші проблеми, ніж ти. Особливо нині. Тобі нічого не загрожує.

Остання фраза прозвучала непереконливо, і жінка це відчула. Вона різко піднялася і підійшла до книжкової полиці. Спиною до Евагора вона прошепотіла:

— Я боюсь.

Майстер підвівся й підійшов до неї. Він поклав руку на її плече, від чого жінка здригнулася й відсторонилася. Чоловік відчув, що вона тремтить.

— Острог Тридонус.

— В'язниця?

— Так. — Ірене повернулася й сіла в крісло. До грудей вона притискала невелику книжку, взяту в шафі. —Я не витримаю там. Не виживу.

— Не думаю, що все так погано. Тобі це не загрожує…

— Ви не знаєте, що то таке! — несподівано різко відрізала жінка. Вона дивилася прямо в очі майстру сповненим страху і розпачу поглядом. — Ви не були там!

— Гм… Не був, — погодився Евагор. — А ти була? — здивовано перепитав він.

Жінка не відповіла. Вона знов опустила погляд і схилила голову. Майстер теж сів назад у своє крісло.

— Глибоко під землею, десятки миль до поверхні. Закіптюжені брудні підземелля, сповнені всіляких гидких створінь. Камера у кожного окрема, але в них не можна ні стати, ні лягти у повен зріст, вузькі і тісні, брудні, з пацюками і червами, що готові вгризтися у будь-що, що припинило рухатися і не може відбитися. Регулярні землетруси, від яких періодично частина камер засипається, ховаючи бранців заживо під камінням. Жахливі стражі-монстри, відчай і біль, що пронизують геть усе… Там неможливо вижити.

— Ти там була? — повторив питання Евагор.

— Так. Відвідувала батька. Він протримався лише місяць, — її голос затремтів, і жінка відвернулася від Евагора.

— Я не знав, що він у тебе був засуджений, — тихо промовив Евагор. — При прийнятті в Клан це перевіряється…

Жінка довго не відповідала, але нарешті сказала:

— Він не був засудженим. Батько поїхав туди замість іншого, щоб урятувати його…

— Замість кого?

— Це вже не має значення.

Жінка обернулася до майстра і додала:

— Евагоре, я боюся туди потрапити! Краще смерть, ніж той жах. Захисти мене…

У її словах звучав відчай. Майстер ще не чув, щоб ця горда жінка так благала, навіть його.

— Е… Я зроблю все, що в моїх силах, — невпевнено промовив він. — Ти не потрапиш туди, — додав він вже більш рішуче.

— Я розумію, що тобі не до мене… Але, будь ласка, це єдине, що я прошу. Нехай роблять зі мною, що завгодно, тільки не це.

Якщо ти врятуєш мене, я… я… знайду, як віддячити.

— Не потрібно. Це мій обов'язок тепер — захищати членів Клану.

Він бачив, як змінилася Ірене, відколи її викликали на суд до Синедріону. Ця рішуча і зухвала жінка, що лише з Евагором вела себе ввічливо і більш-менш щиро, повністю перевтілилася. Немов якась тяжка хвороба охопила її, вона ходила, як привид, здавалося, життя покидає її тіло. Жінка стала мовчазною й уникала всіх, з'являлася лише на обов'язкові збори, та й то, щоб, холодно привітавшись, одразу їх покинути.

Запанувала довга мовчанка. Обоє з хмурими виразами облич заглибилися у власні думки. Ірене дивилася собі під ноги, Евагор — поперед себе. Потім Ірене піднялася і рішуче промовила:

— Пора йти, а то не встигнемо.

Евагор кивнув, і вони вийшли з кімнати. За кілька хвилин вже стояли у коридорі з навчальними класами відділення алхіміків перед масивними дверима, інкрустованими дорогоцінним камінням, що значно відрізнялися від інших.

— Мейсон щоразу лопає зі злості, коли тут проходити, — усміхнулася Ірене. Вона намагалася жартувати, але її жарти останнім часом були холодними і невеселими.

— Так, він може стати хоч головою Синедріону, але в ці двері зайти не зможе. І розуміє, що хоч і очолює формально наше відділення, але справжній голова сидів тут, за цими дверима.

— Прикро, що майстер Стесагор пішов від нас… Так невчасно… Мені так не вистачає зараз його підтримки, — ледь чутно промовила Ірене.

Евагор не знайшов, що сказати, і поклав долоню у центр кола на дверях. Каміння перелилося різними барвами, немов по ньому пройшов промінь світла, і двері безшумно відчинилися.

— Ви впевнені, що я можу зайти з вами? — спитала Ірене.

— Я вже сто разів тобі казав — так! — роздратовано буркнув Евагор і зайшов у кімнату першим.

Ірене обережно ступила за ним. Одразу по цьому двері за ними так само безшумно зачинилися.

Кімната не була великою. Вона мала форму квадрата. Стіни й підлога вкриті мармуром, різними відтінками і кольорами, що утворювали загадковий геометричний малюнок. Склепінчаста стеля продовжувала цей малюнок, у результаті чого кімната була схожа на одну цілісну картину, чи, швидше, якусь схему. У центрі на підвищенні стояв великий мармуровий стіл та стілець.

Ірене зіщулилася і пробурмотіла:

— Тут так холодно. Схоже на гробницю.

— Так і має бути. Кімната сумує за майстром.

Ірене стривожено озирнулася по сторонах, глянула на заглибини в стінах, які вписувалися у загальний візерунок і містили полиці з книгами та звичними алхімічними препаратами. Принаймні зовні це були звичні пляшечки і камінчики. Насправді Ірене знала, що тут знаходяться такі речі, яких більше немає ніде в Академії. А може й у всій Ері.

Евагор підійшов до столу і сів за нього. Ірене, що стояла коло стіни, швидко обернулася і стала біля столу, напроти Евагора, на великій мармуровій плиті, що ледь помітно піднялася, коли Евагор сів.

Евагор усміхнувся і промовив:

— Це зайве…

— Ні, — рішуче сказала Ірене. — Ми маємо берегти традиції Клану, майстре.

Евагор посерйознішав і подивився на стіл. Там лежав лише один аркуш паперу. Він підняв його і прочитав:

— «Уста блакитні і зелені твої очі…»

Здивовано він перевів погляд на Ірене. Та теж була здивована.

— Це все? — тихо перепитала вона.

— Так. — Майстер поглянув на інший бік аркуша, але там було чисто. Він перевів погляд на Ірене, але та завмерла і дивилася вгору. Евагор теж підняв погляд. З темного склепіння на стіл щось повільно опускалося. Коли факели на стінах освітили предмет, обоє присутні були здивовані. Це була скрипка. Вона опустилася і лягла по центру мармурового столу. Звичайна дерев'яна скрипка, без якихось особливих прикрас і позолоти.

— Що це означає? — спитав Евагор.

Ірене задумливо оглянула скрипку і сказала:

— Це щось важливе. Якщо майстер Стесагор вирішив згадати у своєму заповіті лише цю річ. Точніше, ці слова. Це якийсь ключ.

— До чого?

— Це має бути щось важливе. Щось, що матиме значення для нас саме у цей час. Бо ж наш клан має дуже багато таємниць, дуже багато могутніх і страшних речей, але майстер вирішив нам показати тільки це. Отже, все інше нам нині не потрібне. Тільки ж, що це… Я нічого не чула про чарівні скрипки. Тим більше щось, що б пов'язувалося з нашим кланом. Хіба що це…

— Що?

— Містерія? Чи її частина… Коли я вивчала історію клану, то в одному з древніх рукописів знайшла згадку, що наш клан володів однією з містерій, ключем до неї. Може, це воно й є? Адже саме зараз, коли Звір темних у будь-який момент вирветься з-під їхнього контролю, чи не єдиний спосіб врятувати Академію — це

Симфонія.

— Е… Що це? Про містерії я щось чув, бо за ними полюють темні, та й на Синедріоні щось про це говорили. Що вони давно втрачені, але їх необхідно знайти і передати під контроль Синедріону, бо саме вони у темні часи забезпечували захист Академії від наймогутніших темних чар і створінь. Але що таке *Симфонія*?

— Містерій кілька, згадується про три, але, можливо, їх і більше. І поодинці це дуже могутні чари, але справжню силу вони мають лише разом, коли складають Симфонію. Якщо ця скрипка має відношення до містерії, то стає зрозуміло, чому у назві цих чар використано музичний термін. Можливо, що містерії — це чарівні музичні інструменти, або щось, що з ними пов'язано.

— Де ти чула про Симфонію? Я про це ніколи не чув, хоча мав би бути в курсі усього.

— Вибач, але не можу сказати… Про це справді мало хто знає в Академії, можливо, що, крім мене, знав лише майстер Стесагор, а можливо, й він не знав.

— Не знав? Як це? Він знав усе, що стосується Академії, жодної таємниці від нього не сховалось. Він знав не менше, ніж лорди темних і чорних кланів.

— Думаю, що він знав, що знаю я… Майстер якось говорив, щоб я берегла свої таємниці, особливо те, про що не знаю. Казав, що краще, щоб таємниця була втрачена з останньою людиною, яка її знала, ніж щоб стала доступною не тим людям.

— Дивно… Звідки ти про це дізналась?

— Мені не хочеться згадувати про це… Це ще з мого дитинства, до Академії. І я давала обітницю нікому не розповідати… Але… колись, можливо, я матиму можливість розповісти, не порушуючи обітницю. — Ірене відвела погляд. На її очах з'явилися сльози, яких майстер Евагор не бачив.

Прозвучав удар годинника на головній вежі.

— Пора йти, а то негарно запізнюватись на перше ж засідання, — пробурмотів Евагор і підійшов до протилежної від вхідних дверей стіни.

Там було схоже, як на дверях, коло. Він поклав на нього руку, і стіна розсунулася, утворивши прохід.

Евагор та Ірене зайшли у нього, пройшли коротким коридором і вийшли у невелику залу у темно-синіх тонах.

Приміщення було врочисто прикрашене: оксамитові важкі гардини, обрамлені тонким мереживом, безліч свічок, що відбивалися у скляних поверхнях шаф, столів та в мармуровій, а, можливо, теж скляній підлозі. Зал здавався значно більшим, ніж він був насправді.

На одній зі стін було висічено кам'яного орла, перед яким на підвищенні знаходився великий стіл. Евагор піднявся і сів за нього, привітавшись із присутніми. Ірене непомітно сіла за один з ряду столиків, що розташовувалися напівколом навколо столу голови Клану.

— У ці скорботні для нашого дому дні ми повинні як ніколи бути пильними і берегти нашу єдність… — розпочав Евагор свою першу промову у якості голови Клану.

Присутні уважно слухали. Це було шестеро чоловіків і жінок: магістерка Ірене Урегус, майстриня Аделіна Лікофрон, викладач живопису майстер Фтій Фраорт, ще двоє магістрів — старенький дідусь і молода жінка — та магістрантка з відділення алхімії. Одне місце було порожнє.

— У нас обмаль часу, тому одразу перейдемо до справ, що вимагають вирішення, — завершив коротку промову Евагор, сів і продовжив вже менш офіційним тоном: — Спершу повинен представити вам нового члена основного складу клану. Це Хілея Ехем, магістрантка третього року навчання.

Молода і надзвичайно красива дівчина піднялася. Вона була блідою й помітно хвилювалася.

— Хілея входила до учнівської частини клану з часу її приїзду в Академію, а на третьому курсі вже увійшла до старшої частини. Незважаючи на те, що дівчина, вступивши в Академію у семирічному віці, нині має лише п'ятнадцять років, майстер Стесагор особисто затвердив її кандидатуру після зради майстрині Симоніди Садіатт, що перейшла до Ордену Ворона. Мушу сказати, що я був незгоден через її вік, проте майстер навів приклади з історії Клану, коли до основної частини приймалися і молодші. Зокрема, сам майстер Стесагор був прийнятий до основного складу у віці дванадцяти років. Сідай, Хілеє. Одне місце сьогодні порожнє. Майстер Стесагор передчував свій відхід, і місце у Клані після його смерті, за його вказівкою, мала зайняти Оріона Стесагор. — Голос Евагора на мить затремтів. — Нині дівчина перебуває у вкрай важкому стані у шпиталі. До своєї… хвороби вона категорично відмовлялася увійти до складу Клану. Майстер Стесагор поважав її вибір і заповів нам також поважати його. Проте він наказав нікого не приймати, доки не стане відоме рішення Оріони. Або доки вона не помре… Наступні ж місця, які будуть звільнятись, — дехто зиркнув у бік Ірене, але вона лише сильніше схилила голову над своїми паперами, — слід заповнювати згідно того списку ієрархії Клану, який був затверджений майстром незадовго до смерті.

Майстер Евагор переглянув папери, що лежали у нього на столі.

— Сьогодні ми маємо ще розглянути справу Ірене Урегус, а також провести ознайомчу зустріч для новоприйнятих членів учнівської частини Клану. Дуже добре, що їхню посвяту встиг здійснити сам майстер Стесагор. Невідомо, чи матимемо ми ще колись такого голову. По питанню Ірене Уресус я не бачу потреби щось розглядати, оскільки його вирішення знаходиться не в нашій компетенції. Безперечно, ми повинні всіма силами підтримати і захистити члена нашого Клану, що потрапив у неприємності. Якщо ми втратимо її, то наш Клан дуже ослабне, ми матимемо лише двох магів рівня майстра, та й то не надто талановитих, будемо відвертими. — При цих словах майстриня Аделіна Лікофрон почервоніла.

Голова Клану змовк і став щось енергійно шукати серед паперів на своєму столі. Через якийсь час він проказав, не припиняючи свого заняття:

— На жаль, один з наших щойноприйнятих членів Клану сьогодні не зможе бути присутнім на врочистому введенні учнів до зали засідань. Як вам відомо, минулого тижня він став жертвою нападу молодого вампіра.

По залу прокотився тривожний шум. Майстер посилив свій голос:

— Проте, це не була спланована акція, і ми вже отримали офіційне вибачення від Дому Ніах.

Присутні в залі немов полегшено зітхнули, без жодного звуку атмосфера стала зовсім іншою. Нині, коли почався очевидно фатальний дія Клану конфлікт з могутнім Орденом Ворона, не вистачало ще потрапити на приціл Дому Ніах, якого всі боялися значно більше за Орден. Евагор Елітіс продовжив:

— Більш того, ми отримали серйозну допомогу від Дому в усуненні наслідків атаки і зціленні Керта. Можна сказати, що хлопець, нехай мимоволі і дорогою ціною, посприяв налагодженню партнерських зв'язків між Кланом Сокола та однією з наймогутніших організацій в Академії. Безперечно, ми повинні з великою обережністю ставитись до Дому, та все ж, не можна не відзначити, що в нинішній час протистояння з Орденом це може нам дуже допомогти. — З виразу облич присутніх було зрозуміло, що їх не надто приваблює перспектива співпраці з вампірами, тому майстер трохи змінив тему. — Уже зараз можна сказати з упевненістю, що зараження проклятою кров'ю наш молодий побратим не отримав. Нині його життя вже поза загрозою, хоч він ще у тяжкому стані. На жаль, Керт також не зможе взяти участь у семестровому фінальному турнірі з Гри, де мав усі шанси на перемогу. Причини нападу залишаються нез'ясовані. — Евагор зробив паузу, поклав якийсь знайдений

папірець собі у кишеню і продовжив. — Я мушу швидше завершити сьогоднішнє засідання, бо маю важливі зустрічі з членами Синедріону у справі магістерки Урегус. Прошу запросити дітей. Я з ними привітаюсь, а все інше доручаю майстру Фраорту.

Широкі двері навпроти столу голови відчинилися, і до зали увійшли святково вбрані учні та учениці. На них буми темно-сині мантії з прикрасами та емблемами орла. Майстриня Аделіна Лікофрон почала формально представляти їх голові, хоч він і так їх добре знав.

— Мілон Діакторід. Леонт Зевксідем. Савлій Іданнфірс. Ембла Ньєрдссон фон Ґульдскір. Сабілла. Нітетіс Зевксідем.

Вони підходили і вклонялися майстру Евагору. Схоже, він почувався незвично у такій ролі. Сабілла, підійшовши, лише насмішкувато і з викликом глянула на майстра та ледь помітно кивнула. Евагор нахмурився, але майстриня Лікофрон зреагувала першою. Кілька беззвучних слів, і Сабілла впала на коліна, скривившись від болю. Їй довелося видушити з себе «вибачте», після чого вона ледь змогла піднятися і, хитаючись, пішла до приготованого їй стільця. Нітетіс, що підходила останньою, зблідла і тремтіла від страху. Вона схилилася нижче, ніж всі попередні. Майстер Евагор привітно усміхнувся, потріпав її по голові і промовив:

— Не хвилюйся.

Потім з усіма попрощався і вийшов з зали. Одразу за ним непомітно зникла й Ірене.

Випав перший сніг. Саме в той день, коли відбувалися збори Синедріону.

Палата Синедріону була значно більшою за зал Клану Сокола, адже це чи не найпросторіше приміщення в Академії. Утім воно завжди холодне і порожне, врочистість і величність його високих сірих стін зовсім не святкова. Кілька десятків людей у цьому велетенському залі, розрахованому на сотні, слухали промовця. Гранд-майстер лорд Планкетт говорив тихо, але його слова проникали глибоко у свідомість. Він уже майже втратив зір, та, здавалося, міг бачити все, що знаходилося у серцях присутніх.

— Великі проблеми насуваються на Академію. І невідомо, чи Великий Будівничий передбачав таке, невідомо, чи зможемо ми встояти перед ними. За останні століття нічого подібного у нас не траплялося, а про Темні Часи нам мало відомо.

По залу прокотилося перешіптування. Майстер змовк, кинувши на присутніх холодний погляд, і всі притихли, хоч серед них були маги ще старіші, ніж предстоятель Синедріону.

— Сьогодні ми маємо розглянути ряд невідкладних справ:

визначитися стосовно магістерки Ірене Урегус, обговорити складну ситуацію з Адатах ніа Тіамах, призначити дату учнівського балу, розібратися щодо так званого Ордену Ворона, а також прийняти добровільну заяву на звільнення зі складу Президії Синедріону гранд-майстра Георгіса Елітіса.

При останніх словах майстер Евагор схилив голову, а Ірене Урегус, що стояла за невисокою, суто умовною загорожею для підсудних на хвилину заплющила очі. Вона вже знала, що це сталося, та все одно їй не хотілося вірити, що остання надія на її виправдання зникає.

Першою справою одноголосно змістили гранд-майстра Георгіса, який, ввічливо вклонившись, зі спокійним і навіть задоволеним виглядом покинув засідання, зіславшись на нагальну зустріч з послами Арніону. На його місце призначили майстра Йона Ауста Мейсона.

— Ну все, Іра приречена, — пробурмотіла майстриня Лікофрон на вухо Евагору Елітісу. — Він давно має на неї зуб. Та й всі інші в Президії.

— Не всі. Але, на жаль, більшість… Доведеться діяти за запасним планом.

— Так.

Усім довелося змовкнути, бо гранд-майстер перестав копирсатися у своїх паперах і підвів голову.

— Ірене Урегус, магістерко алхімії та чародійства, прошу піднятися.

Ірене й так стояла, але при цих словах здригнулася і схилила голову.

— Ви звинувачуєтесь у завданні душевної шкоди учениці першого курсу відділення алхімії на ім’я, — гранд-майстер знову глянув у свої папери; невідомо, як він міг там щось бачити, враховуючи його зір, — Ембла Ньєрдссон фон Ґульдскір, а також у причетності до зникнення інших двох учнів, один з яких був знайдений у душевно-мертвому стані, як це кваліфікували наші лікарі, а інша розшукується до сьогодні. Що ви можете сказати на свій захист?

Ірене промовчала.

— Ви визнаєте свою вину?

— Так, — несподівано різко відповіла Ірене.

Залою прокотився здивований шум, викладачі вражено дивилися на молоду магістерку. Вони не пам’ятали, щоб хтось у цьому залі визнавав за собою хоч найменшу вину, яким би негідником і злочинцем він насправді не був.

Схоже, що здивований був навіть голова Президії. Якийсь час він пильно дивився на Ірене поверх скелець своїх окулярів. Його

вираз обличчя, як завжди, ні про що не говорив. Майже всі інші члени Президії дивилися на Ірене з повагою.

— Чим ви можете пояснити ваш вчинок? — спокійно спитав гранд-майстер.

Ірене підняла на нього короткий погляд, потім знову опустила голову і тихо промовила:

— Я проводила досліди. Наслідків не змогла передбачити.

— Але ж це чари сьомого рівня, а то й вище. Ви повинні були звертатися безпосередньо до Синедріону за дозволом та для контролю над їхнім дослідженням і для роботи з ними.

— Я б не отримала дозволу. Працювати з чарами вище п'ятого рівня дозволяється лише майстрам, та й то у виключних випадках. І не впевнена, що Синедріон знайшов би спеціалістів для контролю над цими дослідами. Мені невідомо, щоб подібні знавці були в Академії.

— Це вже клопіт Синедріону знаходити спеціалістів. Краще було вам отримати і прийняти відмову, аніж наробити стільки лиха.

Ірене промовчала.

— Отже, ви визнаєте, що й те, що сталося з двома зниклими учнями, ваша вина?

— Так, — промовила Ірене вже менш рішуче.

— Цілковито ваша?

— У цьому не впевнена. Хлопець потрапив у викривлений чарівний простір, де був… де було… Я не впевнена, що те, що з ним сталося, лише моя вина.

— Зрозумію. А зникла дівчина?

— Вина моя. Однак вона не мала зазнати більшої шкоди, аніж Ньєрдссон.

— Що з нею трапилося і де вона?

Аделіна схилилася до Евагора і обурено прошепотіла:

— Іра не повинна цього говорити! Це ж зрада Клану!

— Не хвилюйтесь, — сказав Евагор.

Ірене відповіла:

— Мені невідомо, що з нею трапилося і де вона. Дівчина зникла у невідомому мені напрямку, коли я перестала контролювати її.

— Що ж, якщо вам більше нічого сказати, — Ірене похитала головою, — то ми перейдемо до обговорення і вирішення вашої справи. Чи бажає висловитися хтось із присутніх?

Евагор підвівся і промовив:

— Прошу вельмишановну Президію звернути увагу, що магістерка Урегус здійснювала досліди у суто наукових цілях, дотично до своєї наукової роботи на здобуття ступеня майстрині.

Ці дослідження, як видно з її слів, не несли у собі злочинної мети, тому їхні наслідки можна кваліфікувати як нещасний випадок, ненавмисне завдання шкоди.

— Бажаєте щось сказати, майстре Теїре? — запитав голова Президії у повненького чоловічка, що сидів поруч.

— Так. — Майстер Теїр підвівся. — Я маю честь бути науковим керівником магістерки Урегус, дуже талановитого алхіміка і чарівниці, і повинен сказати, що особисто я складу злочину у її діях не бачу. Я вбачаю тут лише необережно проведене дослідження із трагічними наслідками, що іноді буває. — По залу прокотився обурений шум, і майстер поспішив додати: — У той же час мушу зазначити, що мені було невідомо про її досліди, і, на мою думку, для написання доброї роботи на здобуття ступеня майстрині можна було цілком обійтися без подібних небезпечних експериментів. Як науковець я готовий її виправдати, але як людина… як розумна і моральна істота, — виправився майстер, кинувши швидкий погляд у бік кількох викладачів, що сиділи в залі у каптурах, — я її цілковито виправдати не можу, оскільки наслідки були справді страшними. Особливо у випадку того хлопця, хоч, як вона зазначає, її вина там була лише часткова. У цьому випадку я схильний їй повірити, оскільки те, що сталося з ним, траплялося і раніше, коли магістерка Урегус ще не працювала в Академії.

Майстер сів. Голова Президії переконався, що більше ніхто не бажає висловитися, зробив непомітний порух рукою, і підвищення, на якому знаходилася Президія, огорнулося непроглядною сірою завісою.

Доки Президія обговорювала справу Ірене й вирішувала щодо вироку, викладачі у залі теж активно перешіптувалися.

— Може, ще й не все втрачено, — промовила Аделіна Лікофрон. — Схоже, що її зізнання може зіграти їй на руку.

— Не тіште себе ілюзіями. Звичайно, це може трохи пом'якшити вирок, але не більше, — відказав Евагор. — Захищати її буде лише майстер Теїр, та й то не надто активно. А нейтральну позицію займатиме лише гранд-майстер Планкетт.

На підтвердження слів майстра Евагора Елітіса завіса зникла і лорд Планкетт оголосив:

— Президія іменем Безмовного Арбітра постановила: підсудну визнати винною у скоєному і, з врахуванням пом'якшуючих обставин, засудити, на її вибір, або до ув'язнення в острозі Тридонус терміном на десять років або до дечаризації. Рішення підсудна має прийняти негайно.

Залом прокотився задоволений гул. Схоже, багато хто й справді боявся, що Ірене виправдають.

Магістерка Ірене стояла бліда, як полотно. Очікування її рішення у повній тиші і під пильним поглядом голови тривало кілька хвилин. Нарешті вона ледь чутно промовила:

— Дечаризація.

Вражений був навіть голова Президії. У повній тиші він повільно промовив:

— Ми приймаємо ваше рішення. Дечаризація буде проведена через тиждень. Опісля ви зможете як залишитися в Академії, так і покинути її назавжди. Прошу охоронців відвести магістерку Урегус до приготованої їй камери, де вона пробуде до виконання вироку.

Два служники й майстер з військового відділення вивели Ірене з кімнати. Тільки після цього у залі розпочалося перешіптування. Обговорював те, що сталося, навіть склад Президії. Гран-майстер не звертав на це уваги, бо подія справді була неординарна, він задумливо гортав папери. Вигляд у всіх був стурбований, лише майстер Йон Ауст Мейсон виглядав задоволеним.

— Що вона зробила? Вона що, зовсім здуріла? — вражено сказала Евагору Аделіна Лікофрон.

— Для нашого плану це не має значення, — відказав той, але якось невпевнено.

— За останні сімдесят років подібного в Академії не траплялося! Це стане відомо на всю Еру! Це ж сором!

— Це з викладачами не траплялось… І не думаю, що трапиться.

— Я б і на п’ятдесят років відправилася в Тридонус, аби тільки не це… навіть страшно вимовляти.

— Вірогідно, у Ірене є причини боятися Тридонуса.

— Ну, знаєте… Краще вже смерть, аніж це. Якщо вирок виконають, то вона ж стане… взагалі незрозуміло ким.

— Вона залишиться людиною, — м’яко відказав Евагор.

— Так, але ж без чар! Навіть без природного захисту! Вона буде нездатна захистися від будь-кого і будь-чого! Нездатна ні до якої діяльності… Це ж страшно.

Евагор задумливо і хмуро мовчав.

— Досить вже, — нарешті сердито буркнув голова Синедріону. — Необхідно переходити до наступних нагальних справ. — Всі змовкли, і він продовжив: — Дату учнівського балу, включно з фіналом турніру з Гри та конкурсом краси, пропонується призначити на 20й день зими, тобто через два тижні, у неділю. Є заперечення? Приймається одноголосно. Тепер розглянемо ситуацію з Адатах ніа Тіамах. Прошу надати слово Марії Урсулі Тарту.

На невелику трибуну перед президією вийшла висока й струнка жінка, ще молода, але вже з сивим волоссям і вкрай стомленим обличчям.

— Ада — це прийомна донька наша з Діором Тарту. У віці п'яти років, вже після нашого в Академію у якості послів Межиріччя прибуття, вона не зовсім людиною виявилася… Прямо кажучи, вона від народження вампіркою була.

— Як заливає, — іронічно відмітила Аделіна. — Ріднесенька ж її дочка. За милю ж видно, що їхня сімейка вся така, представники одного з найдревніших Домів, а нині мало не очільники нашого академічного Дому Ніах.

— Якийсь час ми це приховувати намагалися, на якесь вирішення проблеми сподіваючись.

— Сподіваючись, що вона таки стане повноцінною вампіркою, — знову усміхнулася Аделіна, та, помітивши короткий погляд у свій бік Марії Тарту, вмить набрала серйозного вигляду.

— Проте, наші надії марними виявилися. Нині Ада намагається зі своєю природою боротися, але безуспішно. Ми просимо Синедріон своєю владою скористатися і Аду на батьківщину відіслати, оскільки в Академії її залишати небезпечно для учнів може бути.

— Ви просите про це Синедріон, оскільки вона не бажає сама відправитися додому? — прохолодно спитав гранд-майстер.

— Так. Їй сім років, і хоч, до законів Межиріччя відповідно, ми право приймати рішення за неї маємо, але чари, її природою обумовлені, нам мати хоч якийсь вплив на неї не дозволяють.

— Наскільки мене проінформували наші цілителі, Адатах нині перебуває у нашому шпиталі. Вона *відмовилася* бути вампіром, хоч це прирікає її на нестерпні муки і швидку смерть. Це так?

— Так, — ледь чутно й опустивши погляд, промовила Марія Тарту.

— Якщо так, то яку, цікаво знати, небезпеку вона становить для наших учнів?

Аделіна знову усміхнулася і промовила:

— Класно він їх. А то вже зовсім знахабніли. Небезпеку вона становить для Дому, бо її вчинок може спокусити слабких і романтичних вампірят. Тому вони і хочуть відправити її у своє лігво, де її швидко «виправлять», або й просто уб'ють.

— Не будьте такими впевненими, — мовив Евагор. — Я бачу тут зовсім інше. Надзвичайно сильне переживання матері за свою дочку. Матері, яка хоче відправити її додому, аби врятувати їй життя, яка не хоче підставляти її під удар Дому, який цілком

може розправитися з нею і тут.

Жінка, що виступала, після репліки головуючого міцно стисла краї трибуни і різко сказала:

— Вона не витримати може і таки свої природні інстинкти не втримати. Якщо ж зможе, то їй дуже небагато залишилося, і нам хотілося би, щоб вона на батьківщині померла. Там у неї більше шансів буде, там є спеціалісти і більш сприятливий клімат.

— Ваші аргументи видаються нам слабкими. Адатах є вампіркою і, відповідно до законів її роду, вона вже є повнолітньою і здатна сама приймати рішення. Навіть якби на території Академії був вампірський Дім, — дехто з присутніх не втримав посмішку, — то й він не зміг би і не став би порушувати древні кодекси і якось впливати на її вибір. Ми теж не бачимо підстав на нього впливати, доки вона не становить небезпеки для наших учнів. А такої загрози немає, як стверджують наші цілителі, одні з кращих в Ері. Вона надто слабка для цього і невдовзі мирно відійде. Умови у нас також одні з кращих. Нам необхідно докладати зусиль для боротьби зі справжніми вампірами, діяльність яких в Академії нині мало у кого викликає сумнів, а не висилати цілком невинне створіння. Це одноголосне і остаточне рішення Президії, тому можете сідати.

Марія Тарту гордо підняла голову і швидко та рішуче покинула залу засідань. Проте на її обличчі можна було помітити ледь стримуваний відбиток страждання.

— Тепер ми маємо перейти до найскладнішого питання. Це діяльність так званого Ордену Ворона, таємної спілки темних магів і чаклунів, що почали проявляти свою активність в Академії. Завдяки майстру Аеру Торосу нами було схоплено й допитано кількох рядових представників, з чого ми дійшли висновку, що Орден має безпосередній стосунок не просто до темних, а до чорних чарів, з якими потрібно нещадно боротися у стінах Академії. До рук Ордену ми відносимо смерть нашої молодої викладачки, майстрині Орії де Еветадор, і двох учнів, тяжкі хвороби і поранення ще кількох, ряд зникнень, у тому числі учениці-еолійки, а також ту страшну небезпеку, що нависла нині над Академією у зв'язку з проникненням у її стіни невідомої істоти, яку ми умовно називаємо Звір.

По залу прокотився тривожний гул. Багато хто про це чув, але сьогодні вперше про це було сказано відкрито.

— Немає сенсу далі замовчувати цей факт. І необхідно негайно приймати дії стосовно цієї небезпечної організації. Завдяки допомозі еолів та деяких інших осіб, — Аделіна знову не втримала посмішку, — ми змогли вийти на слід Ордену. Сьогодні ми повинні заслухати кількох викладачів. Прошу на трибуну

майстриню Симоніду Садіатт.

— Отримаєш по заслугах, зраднице. Цікаво, на що вона сподівалася? Що ми мовчатимемо?

— Ні, Аделіно, сподівалася, що ми не наважимось почати війну, яка буде означати для нас кінець.

— Невже все так погано?

— Побачимо.

Симоніда Садіатт зі спокійним і ледь усміхненим обличчям неспішно піднялася на трибуну. Вона зробила паузу і розклала перед собою якийсь аркуш паперу.

У цю мить відкрилися головні двері і до зали вбіг розпатланий служник. Майстриня Садіатт широко усміхнулася. Служник, з пораненої щоки якого стікала кров, пробіг прямо до голови Президії і щось йому прошепотів. Гранд-майстер рвучко підвівся на ноги і вигукнув:

— Засідання припиняється. Звір прорвався в основну частину Академії, в *учнівську частину*! Щойно було зруйновано кілька коридорів і приміщень на третьому поверсі, поряд з вітальнею чарівників. Є багато постраждалих. Усім викладачам негайно повернутися до своїх відділень та подбати про безпеку учнів. У сутички зі Звіром навіть не намагатися вступати. Нам необхідні *живі* маги.

Зала швидко спорожніла. Хтось біг стрімголов, хтось просто поспішав, а хтось, як майстриня Садіатт, йшов неспішно. Кілька осіб залишилося у залі. Серед них і майстер Евагор Елітіс. Він підійшов до трибуни й подивився на аркуш, що полишила Симоніда. Там було зображення чорного ворона. Майстер дістав з кишені мантії невеликий інкрустований кинджал і міцно встромив його в дерево трибуни, прямо в середину намальованого ворона, після чого теж полишив залу. На рукоятці кинджала був вирізьблений срібний сокіл.

Розділ 10
ВТРАТИ

За вікнами Академії запанували снігові заметілі, а всередині було не набагато затишніше. Учні сиділи у своїх кімнатах і вітальнях під пильним наглядом викладачів і злякано щулилися, коли починали дрижати стіни та долинало глухе ревіння Звіра, що тепер вільно пересувався коридорами. Багато викладачів і учнів було поранено, кількох вбито. Ще більше зникло безвісти. Заняття стали проводитися лише у безпечних частинах Академії, що перебували під могутнім чарівним захистом, найчастіше — у самих учнівських вітальнях.

Клас алхімії Евагора Елітіса належав до захищених частин. Звір поблизу поки що не з'являвся. Сьогоднішнє заняття, як і попередні, проходило у вкрай гнітючій атмосфері. Лише четверо учнів сиділо у холодному класі. Еліна зникла після першого прориву Звіра, а Тім трохи згодом. Савлій категорично відмовився покидати свою кімнату і межі вітальні алхіміків. За столиком перед викладачем сиділи Ембла та Аеніль, а за сусіднім — Нітетіс та Леонт.

Найкраще тримався Леонт. З похмурим, але рішучим обличчям, він уважно слухав майстра і робив якісь відмітки у своїх паперах. Бліда Нітетіс сиділа поруч, підперши голову однією рукою, а іншою нервово крутила перо. На ній найбільше відбилися останні події. Аеніль теж була блідою і стурбованою. Вона постійно позирала на двері, чекала швидшого закінчення уроку, щоб побігти у вітальню перевірити, як там Іно. Ембла ж виглядала цілком нормально. Бліда і хвороблива раніше, вона нині навіть посвіжіла. Слухала викладача уважно, з виглядом, ніби знає більше, ніж усі інші. Вона дуже захоплено прийняла вступ до Клану. Можливо, відбилися і позитивні результати зцілення наслідків невдалих експериментів Ірене.

— Тепер спробуємо виготовити снодійну настійку, про яку я вам розповідав, — говорив майстер. — Приготуйте ваші казанці.

Учні почали неспішно лаштувати свої робочі місця та розкладати інгредієнти. Майстер Елітіс дістав клітку з кількома пацюками. На них перевірятимуть, чи діятиме виготовлене учнями вариво.

Несподівано кімнатою пройшов немов порив холодного вітру. По коридору почулися лункі кроки, що швидко наближалися. Майстер завмер і перевів погляд на двері. За мить вони рвучко відчинилися і в клас вскочив чоловік: цілком одягнений у чорне, з

високими комірцями, що ховали більшу частину обличчя, з чорними і невиразними очима.

Евагор вискочив з-за свого столу і став перед першою партою, але в цю ж мить чоловік вигукнув гидким, утробним голосом:

— Ворон потребує плати!

І, шепочучи закляття, жбурнув щось у Нітетіс. Та лише глухо зойкнула і сповзла зі стільця на підлогу. Чоловік засміявся. Це був моторошний, холодний і пронизливий сміх, в якому не звучало й краплі радості. Потім він розвернувся і вибіг з класу.

Блідий майстер Елітіс кілька секунд непорушно дивився услід зниклому. Потім підійшов до Нітетіс і схилився над нею. З її плеча стирчав чорний кинджал. Дівчина була повністю нерухома. Майстер розірвав мантію. Крові зовсім не було, але від рани прямо на очах поширювалися темні плями на шкірі, що ставали дедалі чорнішими. Він швидко схопив учениці на руки, глухо промовив:

— Йдіть за мною. — І вийшов з класу.

Перед дверима учительської алхіміків він наказав блідим і наляканим учням зайти до кімнати. Коли за ними зачинилися двері, чоловік побіг у напрямку сходів, міцно притиснувши до себе Нітетіс, немов намагався зігріти її холонуче тіло.

* * *

Кілька днів потому Аеніль сиділа у дівчачій вітальні чародіїв з Гелео. Після того, як Звір вирвався з-під контролю, з учнівських віталень були зняті чари, що дозволяли вхід до них лише представникам відповідного відділення. Це було зроблено, аби у випадку небезпеки учень міг сховатися у найближчому захищеному місці Академії — чи то у вітальні, чи то в учнівській, чи то у вчительській. Невідомо, як часто ця відміна рятувала дітей від небезпеки, але можна сказати точно, що зустріли її охоче. Тепер учні могли ходити один до одного у гості без якихось перепон і контролю. Щоправда, інші нововведення їм менш подобалися. Наприклад, те, що відтепер у вітальнях завжди чергували викладачі.

Подруги вподобали собі віддалений закуток приміщення, де тіні від шаф і гардин на стелі створювали приємну напівтемряву. Гелео найбільше любила цей куток, бо тут її особлива зовнішність не привертала уваги. Незважаючи на це, вона й зараз не наважувалася скидати свій каптур, оскільки у вітальні було чимало учениць.

— Як же він зміг напасти? Я не розумію… — стиха говорила

Гелео.

— Я теж не знаю. Казали ж, що ті класи, де проводяться заняття, — захищені. Та й викладач був. Чому він не зміг її захистити? Невже він такий боягуз?! — обурено вела далі Аеніль.

— Мабуть, то був дуже сильний чаклун.

— Я тепер місця собі знайти не можу. Так страшно. І невідомо, що з Нітетіс, чи вона хоч жива… А за Іно як я тепер стала переживати! Хоч би з нею нічого не трапилося.

— Не хвилюйся, все має скоро налагодитися. Уже пізно, зараз майстриня Йонсон попросить тебе покинути нашу вітальню і йти до себе.

Дівчата попрощалися, і Аеніль пішла у свою вітальню. У коридорах та сходах на її шляху чергували служники, тому йти сама вона не боялася, хоч цілком могла попросити когось з служників чи викладачів її провести.

У дівчачій вітальні алхіміків атмосфера була одночасно і тривожна, і шумна. Всі щось обговорювали, сперечалися, переказували чутки і висували гіпотези. До Аеніль одразу підбігла Ембла:

— Знаєш, хто був той маг, що убив Нітетіс? — енергійно вигукнула вона.

— Убив? — тихо перепитала Аеніль і зблідла.

— Е…

Ембла не чекала такої реакції. Вона аж сяяла від бажання поділитися якоюсь інформацією, а тут її опустили на землю. Найбільше Ембла раділа, коли знала щось, чого не знали інші. Та все ж і звичайні емоції не були їй чужі. Дівчина надала обличчю сумного виразу і сказала:

— Ти хіба не знала? Це ж уже всім відомо, мені розповіла Івонна, вона з відділення цілителів, працює медсестрою і буде приймати участь у конкурсі краси, який скоро має відбутися…

— Як ти можеш перейматись такими дурницями? — роздратовано буркнула Аеніль і пішла у свою кімнату.

Проте через кілька хвилин з іще блідішим обличчям вона повернулася і тремтячим голосом спитала у Ембли, що все ще стояла у центрі вітальні:

— Де Іно?

— Іно? Не знаю. Ти ж не просила мене за нею доглядати… — Побачивши, що Аеніль ледь тримається на ногах від хвилювання, Ембла й сама стривожилася. — Я не бачила її… ну вже давненько. Останнього разу, коли тільки прийшла з занять. Тоді служниця, що її доглядала, сказала, що її викликають, і попросила дівчат подивитися за Іно.

— Яких дівчат?

— Ну… Тих, хто тут був.

— І вони слідкували за нею? — Аеніль згадала кпини, які їй з Іно частенько доводилося чути від старшокурсниць. Та зараз вона була готова почути хоч сотню глузувань, аби побачити Іно.

— Не знаю. Я мусила йти в бібліотеку, мені треба було готувати…

Однак Аеніль вже не стала дослуховувати слова Ембли. Вона кинулася розпитувати про Іно усіх, кого бачила у вітальні. Поступово інші учениці перейнялися тривогою й відчаєм, які поширювала Аеніль своїм голосом і слізьми, котрі вже не могла стримувати. Хтось згадав, ніби бачив, як Іно виходила з вітальні, інша дівчина пригадала, що Іно повторювала ім'я Аеніль, і, начебто, хотіла йти до неї…

Аеніль не стала допитуватися далі, а вибігла з вітальні. У відчаї вона озиралася по коридорах, намагаючись уявити, куди могла попрямувати Іно. Потім згадала, як колись брала її на заняття. Це був єдиний шлях у підвалах, який Іно могла знати і запам'ятати. Аеніль кинулася до навчальних класів алхіміків. Тут було тихо, порожньо і холодно. Лункі кроки дівчини звучали коридором. Вона згадала, як чула таку ж луну від кроків, коли вбивця увірвався у їхній клас… Це було тут, у цьому самому коридорі… Вона відігнала ці думки і твердо рушила далі.

Несподівано тишу порушив якийсь тонкий звук. Аеніль приступалася і впізнала цю сумну мелодію. Дівчина побігла вперед. Це був голос музичної кульки, яку вона колись подарувала Іно. Якщо Сяйво грає, отже, Іно має бути поряд… Вона звернула у бічний коридор і завмерла. У зовсім порожньому коридорі, під стіною, лежало Сяйво.

Аеніль обійшла з кулькою у руках увесь коридор, і всі сусідні, але ніде нікого не знайшла. Проте повертатися без Іно у вітальню вона не збиралася.

* * *

Майстер Евагор йшов за служником по підземеллях. Це був уже другий підземний рівень Академії. Коли вони спустилися на третій, служник запалив факел у своїй руці. У цих глибоких коридорах відсутні навіть факели на стінах — суцільна темрява. Тут було вогко й холодно, подекуди стіни вкривав морозний іній. «Бідолашна Ірене, вона вже потрапила у маленький Тридонус», — подумав майстер.

Нарешті провідник зупинився біля масивних залізних дверей. Тричі постукав, і в дверях відсунулося невелике віконце. З-за

міцних грат визирнули суворі очі.

— Майстер Евагор Елітіс до утримуваної магістерки Ірене Урегус, — офіційним тоном проказав служник.

— Скоро вона вже не буде магістеркою, — сердито і водночас іронічно буркнув чоловік з-за грат. — Заходьте.

Заскрипіли іржаві засуви на дверях, і вони прочинилися рівно настільки, щоб Евагор зумів у них протиснутися.

За дверима починався довгий коридор з решітчастими дверима по обидва боки. Тут тримали попередньо ув'язнених, перш ніж відправити їх у справжню в'язницю, хоч за незначні злочини вони могли відбувати термін покарання і тут. Ліворуч від дверей була невелика ніша, у якій знаходився грубий вигнутий стіл, кілька стільців та шафа. Майстер Евагор звернув увагу і на обладунки та зброю — мечі і списи, що стояли у цій ніші беззаперечно не з декоративною метою, як в інших місцях Академії. Він усміхнувся, бо це залізяччя мало що могло вдіяти проти чарів.

Перед ним стояв кремезний чоловік у схожій на викладацьку мантії.

— Майстер Лагерд повідомляв нас про ваш прихід, — у чоловіка був грубий і низький голос. — Я магістр Егер Ар-Мінос, а це магістр Торн Таерн Ар-Рут.

З невеликого приміщення ліворуч від дверей вийшов ще один чолов'яга і підозріло гляну в на Евагора. Здавалося, що вони брати-близнюки. Очевидно, що всі з військового відділення схожі один на одного.

Евагор стримано вклонився обом, як вимагав етикет.

— Проведи майстра до Урегус, — наказав Ар-Мінос. Схоже, він був тут головним.

Ірене знаходилася у найдальшій камері. Світло від найближчого факела сюди майже не долинало, тому охоронець вніс у камеру новий і запалив його. Евагор зайшов за охоронцем і невдовзі почув, як позаду нього засунувся залізний засув. Відчуття справді були моторошні.

Жінка сиділа на кам'яному підвищенні, що мало слугувати за ліжко. Подушкою їй була її ж власна мантія, згорнена в клубок. На ній була брудна сорочка і спідниця. Евагору здалося, що вона схудла. Хоч, можливо, це через те, що він ніколи не бачив її без мантії. Тепер чоловік дізнався, що вона має не набагато крупнішу фігуру, аніж його учениці. З таким же успіхом тут могла сидіти Нітетіс чи Еліна. Зовсім тендітна, навіть виснажена жінка.

Ірене підняла голову й подивилася на Евагора. Йому було важко визначити, що було в її очах. Обличчя жінки за цей тиждень стало ще більш блідим і хворобливим.

Майстер оглянув камеру у пошуках чогось, на що можна було б сісти. Але нічого, окрім кам'яного «ліжка» та не дуже приємної на вигляд ями у кутку, з якої долинав гидкий запах, тут не було. Ірене посунулася і тихим голосом пробурмотіла:

— Сідайте.

Евагору довелося сісти. Він з відразою відсунув від себе той шматок брудного ганчір'я, який був колись мантією Ірене. Створювалося враження, ніби мантія побувала у тій ямі в кутку. Він сів ближче до Ірене, аби розмову не підслухали охоронці, але вона від нього відсунулася:

— Тут немає душу… А чарами мені вже слід звикати не користуватися, — з сумною іронією мовила жінка. — Я б не хотіла, щоб ви створили про мене ще гірше враження, ніж маєте зараз.

Евагор насупився, але сперечатися не став. Ірене пильно подивилася на нього і промовила з тривогою:

— А чому ви такі бліді? Невже через мене хвилюєтесь?

— Ні. На днях умертвій напав на Нітетіс. Тепер будуть проблеми з її батьком.

— Як жаль. Така здібна і життєрадісна дівчинка… — Ірене опустила голову і відвернулася. Думала вона про щось зовсім інше.

— У будь-якому разі я прийшов говорити не про це, — холодно і різко промовив Евагор. — Ми розробили план і його необхідно швидко реалізувати. Ми вирішили…

Евагор змовк, бо побачив, як Ірене різко скривилася, а потім скочила з «ліжка» і підбігла до ями в кутку. Зігнулася над нею, і до Евагора долинув ряд не дуже приємних звуків, у результаті чого сніданок жінки опинився в ямі.

Ірене витерла вуста рукавом своєї брудної сорочки і, хитаючись, повернулася на «ліжко». Винуватим голосом і ледь помітно почервонівши, вона промовила:

— Вибачте… Сьогодні на сніданок було щось… не дуже їстівне… Жаль, що ви це бачили…

— Ірене! Що вони тут з тобою роблять? Я негайно напишу скаргу в Синедріон! Я розповім брату… — Обурено вигукнув Евагор, з обличчя якого не сходив вираз здивування, відрази і співчуття одночасно.

— Не хвилюйтесь. Тут все чудово. Це царський палац у порівнянні з Тридонусом. Я б усе життя тут провела.

Евагор ще якийсь час спостерігав за Ірене, потім змусив себе заспокоїтися і продовжив:

— Ми вирішили, що найкраще буде звільнити тебе під час транспортування до приміщення, де проходитиме дечаризація.

Оскільки тут надто сильні захисні чари. Ми подбали, щоб до дечаризації тебе супроводжував лише один військовий чарівник і два служники-охоронці. По дорозі для нас не складатиме труднощів звільнити тебе. Ми детально розробили маршрут, так, щоб ще до того, як це стане відомо комусь з Синедріону, ти вже була за межами Академії.

— А залишитися тут я не зможу? — тривожно спитала Ірене.

— Ні. Це неможливо. Ми не Орден Ворона і не Дім Ніах, щоб мати можливість переховувати когось в Академії. Звичайно, можна знайти якесь потаємне місце, і не одне, але шанс, що тебе знайдуть, все одно буде дуже великий. Адже тобі потрібно буде чимось харчуватись, а за цим можуть стежити.

— Мені багато не треба…

— Ні. Це неможливо. Який сенс тобі сидіти десь у підвалі все своє життя? Не бачити світла, не мати ніякої можливості реалізувати свої чарівні здібності? Не бачити жодної живої душі, окрім надійного служника, який приноситиме їжу? Ти ж не вампір чи чаклун якийсь, які десятиліттями готові чекати у сховку на нагоду щось скоїти!

— Жодної душі?

— Так. Адже, безперечно, ніхто з нас не зможе тебе відвідувати. За нами будуть стежити.

— Однак не вічно ж стежитимуть? — У голосі Ірене бриніла надія.

— Ну, звичайно, років через двадцять можуть і забути про твоє існування. А можуть і ні. — Евагор намагався позбавити її цієї надії, аби вона згодилася виїхати за межі Академії, що було б для неї найбільш безпечно. — За межами Академії ти зможеш зробити набагато більше для Клану, ніж тут. Майстер Стесагор схвалив би це рішення.

Ірене мовчала. Евагор думав, що вона приймає рішення, і терпляче чекав. Проте жінка повернулася до нього і несподівано лагідним, прохальним голосом промовила:

— Евагоре, а чи поїхав би ти зі мною із Академії? Можна передати управління Кланом Аделіні… Ми могли б жити у мене на батьківщині, я там маю невеликий батьківський замок. Або в Ронеї, вербувати людей для Клану…

Евагор вражено подивився на неї, і вона поспішила додати, відвернувшись:

— Я розумію, що сказала дурницю… Вибачте. Просто я подумала…

— Це неможливо, ти ж сама це розумієш. Академія — це моє життя. Я не можу її покинути. Аделіна не впорається сама, інші ще надто молоді і недосвідчені. Ні, я не уявляю, як зможу жити за

межами Академії…

— Я теж не уявляю.

— Ну, чому? Зрештою, я, може, й зміг би жити там, якби не обов'язки перед Кланом, — спробував виправити сказане Евагор, але це звучало непереконливо.

— Я не зможу жити там сама. Навіть можете не говорити про це.

— Не поводься, наче мала дитина! — роздратувався Евагор. — Не вистачало ще цих витребеньок. Я голова Клану, і я наказую тобі…

— Я добре знаю кодекс Клану. Ніхто не зможе змусити людину виїхати за межі Академії. Що завгодно, але не це.

Евагор нахмурився, але не знайшов, що сказати. Він не передбачав такої реакції. І розумів, що ніяк вплинути на Ірене не зможе.

— Ну, добре, — здався він. — Давай обдумаємо варіант, як ти можеш залишитись в Академії. Хоч мені стає моторошно від такої думки. Провести все життя у якомусь підземеллі чи чарівному просторі — це не набагато краще, ніж провести його тут.

— Ви можете мені наказувати, і мені доведеться коритися, — сумним голосом промовила Ірене. — Проте я прошу дати мені можливість вільного вибору.

— Якого вибору? У тебе особливого вибору немає. Хіба… — Очі Евагора розширилися від страшної здогадки. — Невже ти справді готова на дечаризацію?

— Так. Це було моє тверде рішення. І воно залишається.

— Ні! Ти що! У жодному разі! Ти розумієш, що це таке? Ти ж станеш гіршою за служників!

— Зате матиму можливість вільного пересування Академією. Зможу щось робити тут.

— Прибирати туалети?

— Чому ви так грубо? Є багато інших робіт, де можна обійтися без чарів. Зможу займатися книжництвом.

— Ні. Я собі цього не уявляю. Кодекс я знаю. І знаю, що у цьому випадку заборонити тобі теж не можу. Є два шляхи дія чарівника покинути Кіан, не питаючи дозволу, — смерть і дечаризація.

— У цьому випадку я готова прийняти вашу точку зору. Скажете залишитися — залишусь. Але ви вже зараз бачите, що з мене залишається в таких умовах…

Евагор оглянув кімнату, похитав головою і сказав:

— Роби, що хочеш. Ось тобі чарівна картка, — він простягнув її Ірене, — якщо передумаєш і згодишся покинути Академію, повідомиш мене з її допомогою.

Жінка картку не взяла.

— Заберіть це… Академію я не покину. Мені буде неприємно віддавати це охоронцям. Вони ж зрозуміють, що це ви дали. Ці, що тут, то пусте місце, а от майстер Лагерд справді досвідчений військовий і не без чарівницьких здібностей.

Евагор зітхнув, поклав картку в кишеню, підвівся і підійшов до грат. Покликав охоронця, той відчинив, і майстер вийшов з цих брудних підземель, навіть не попрощавшись з Ірене. Обличчя в нього було похмуре і зосереджене, він про щось напружено думав.

* * *

— Ви зобов'язалися захищати її від усіх небезпек! — закричав з порогу Амасіс, що увірвався до учительської алхіміків. — Від тих небезпек, яким самі ж її піддавали!

Евагор, котрий про щось тихо сперечався з Аделіною Лікофрон, завмер і зблід. Він чітко промовив заздалегідь приготовані слова:

— У мене було четверо учнів у класі. З них троє — члени Клану. Я не встиг усвідомити, по кого прийшов умертвій.

— Ага, не встиг усвідомити! Було ж очевидно, що прийшов *по неї*! Це ж їй було доручено щось важливе! Але ти кинувся захищати благородну! А не простолюдинку, що мала виконувати чорну роботу в Кіані! Хіба не так?!! Усі ваші слова про рівність — пусті! Ви порушили усі правила і кодекс, я викликаю вас на Поєдинок, щоб помститися за смерть дочки! І мені байдуже, до яких це призведе наслідків для мене і моєї родини! Ви вже відібрали в мене найдорожче!

Розлючений Амасіс жбурнув Евагору білу рукавичку — давній арніонський звичай, що химерно виглядав в Академії, — і вибіг з учительської.

— Ну що ж, Евагоре, готуйся до Поєдинку, — іронічно сказала Аделіна Лікофрон.

Майстер Елітіс промовчав. Аделіна продовжила:

— Мене тільки цікавить, чому ти закрив собою ту ученицю, як її там звати… що ніякого відношення до нашого Клану не має? Леонту здалося, що ти захищав Емблу, так він і сказав батьку. Але я говорила з Емблою. Ти закрив…

— Аеніль. Найслабшу і найменш захищену у класі.

— Ох ці твої благородні поривання… Вони ще тобі немало шкоди завдадуть.

Евагор стенув плечима.

— Добре, що тут не було Мейсона, — зауважила майстриня Лікофрон.

— Амасіс не став би влаштовувати спектакль при Мейсоні, він ще не настільки втратив контроль.

— І чому такі, як він, у всьому бачать зневагу до їхнього роду?

Елітіс схилився і підняв рукавичку. Оглянув її з виразом цікавості і відрази та поклав у шухляду. Сів за стіл і став переглядати свої папери, шукаючи щось серед них.

— Що це в тебе за дивна звичка постійно щось шукати? — спитала Лікофрон. — Раніше я подібного не помічала.

— Погана пам'ять… Зовсім неуважним стаю, часто забуваю, де кладу деякі свої записи. А, можливо, й гублю їх.

— Дивись, не загуби якийсь секрет Клану, — усміхнулася майстриня. Евагор теж силувано посміхнувся у відповідь.

Пролунав нерішучий стукіт у двері.

— Увійдіть, — голосно вимовила майстриня Лікофрон.

Двері відчинилися, і до учительської обережно зайшла учениця в каптурі. Зачинивши за собою двері, вона скинула каптур. Це була Гелео. Лікофрон знала про навчання в Академії лебенійки, але не викладала в неї, тому з цікавістю розглядала дівчину. Гелео тихо промовила своїм незвичним голосом:

— Я можу побачити магістерку Ірене Урегус?

— Боюсь, що ні, — співчутливо промовила Аделіна.

— А… коли вона буде?

— Ви мене не зрозуміли. Її більше не буде. Ірене Урегус позбавлена ступеня магістерки і… ви її більше не побачите.

Дівчина злякано подивилася на Аделіну, а потім на Евагора, немов шукала у нього підтримки.

— Як це… за що?

— А це, дівчинко, вже не стосується учнів, — з теплотою, але й твердістю промовила Лікофрон.

Гелео вимушено кивнула і попрямувала назад до дверей, але потім зупинилася й обернулася:

— Я написала роботу… Магістерка… Пані Урегус попросила…

Аделіна підійшла і взяла з рук лебенійки сувій паперу. Евагор простягнув руку, і Лікофрон передала сувій йому.

— Я тепер буду викладати усі курси, що читала Урегус, — пояснив він. Потім прочитав заголовок роботи: — «Лебенійська культура». Цікаво. Ви дозволите мені ознайомитись?

Гелео нерішуче стенула плечима.

— Сідайте, — Евагор кивнув їй на стілець поряд зі своїм столом.

Лебенійка сіла, а Аделіна вийшла з учительської у справах. Майстер залишився наодинці з незвичайною ученицею. Це додало дівчині сміливості, і вона спробувала ще раз запитати:

— А ви не скажете, що сталося з пані Урегус?

— Вона засуджена за злочин, — стомленим голосом пояснив майстер Елітіс. — Буде позбавлена усіх чарівних здібностей.

— Як це? — злякано перепитала Гелео.

— Дечаризація. Спеціальний захід, після якого людина втрачає абсолютно всі чарівні здібності, навіть природній захист.

Очі Гелео відобразили ще більший страх.

— Але вам цього знати не можна.

— Я нікому не скажу, — поспішила пообіцяти дівчина.

— Я розповів вам, бо бачу, що Урегус довіряла вам, якщо займалась з вами індивідуально. Культура народів Ери не її спеціальність.

— Вона просто цікавилася Лебеніями. У наступній роботі я мала написати про лебенійські чари.

— Цікаво.

— Так, — оживилася дівчинка. — Тільки це дуже складно. Начебто вони і є, ці чари, але в той же час вони зовсім не такі, як у людей. Іноді здається, що нічого й немає. Я навіть не знаю, як про них можна написати.

— Ірене б вам допомогла. Вона добре розбирається в чарівництві. Жаль, що не допоможе.

Гелео схилила голову, а потім тихо промовила:

— Я прийшла не зовсім через цю роботу. Це був привід…

— А чому ви прийшли?

— Просити допомоги…

— Допомоги у чому? — Евагор уважно подивився на дівчину, але на її схиленому обличчі було важко щось розібрати.

— Зникла моя краща подруга. Єдина подруга тут.

— Зараз багато учнів зникають. Відколи Звір вирвався з-під контролю.

Немов почувши слова Евагора, задрижали стіни, посипався пил зі стелі і пролунав віддалений шум, схожий на виття. Гелео зіщулилася і притислася щільніше до викладацького столу.

— Це на першому поверсі. Давно вже він не відвідував учнівську частину… Як звати твою подругу?

— Аеніль дель Уберті…

Евагор зблід. Після паузи невиразно промовив:

— Вона з нашого відділення. Я викладаю в неї алхімію. Я думав, що вона не ходить на заняття через страх перед Звіром. Мені не повідомляли, що вона стала… жертвою…

— Вона не стала… — поспішила пояснити Гелео. — Я

розпитувала її однокурсниць. Зникла її маленька сестра, Іно, і вона вирушила її шукати. Уже другий день їх обох ніхто не бачив. Я боюсь за них…

— Це погано… Чому вони були такі необережні? Правила безпеки розвішані по всіх вітальнях. Невже так складно їх дотримуватись? Ну добре. Ви маєте хоч приблизне уявлення, куди вона могла піти?

— Здається, так… Звір же живе у підземеллях?

— Так вважають.

— Думаю, що вона вирішила, що це Звір викрав Іно, і пішла туди, щоб знайти її.

— От дурна! Звір нікого не викрадає! Нащо вони йому здались? Він просто знищує і вбиває все на своєму шляху. Ну добре… Якщо вона пішла за власним бажанням, то є шанс, що вона ще не зіткнулась зі Звіром. Необхідно її знайти і повернути.

— Я готова йти туди.

— Самій вам іти не можна. Я теж піду. Однак і вам доведеться йти, аби показати шлях і вмовити Аеніль повернутись. Бо Іно вона вже не знайде.

Майстер підвівся з-за столу, відкрив шафу й дістав плащ, який одягнув поверх мантії. Потім, кинувши погляд на Гелео, дістав ще один, якось сумно глянув на нього і кинув дівчині:

— Одягніть, це посилить наш захист.

Плащ виявився якраз на дівчину. Евагор дістав ще якісь прилади, камінчики і пляшечки з шаф і розіпхав це все по кишенях. Потім швидко вийшов з учительської, пропустивши вперед Гелео.

* * *

Незважаючи на завірюху зовні й вкрите густими хмарами небо, тоненький промінчик світла все одно вперто спускався на ліжко, де спала під дією снодійної настоянки Аеніль. І, як завжди, промінь знову її розбудив, хоч цього разу йому довелося постаратися.

Дівчинка відкрила очі й оглянула кімнату. Її погляд зупинився на Гелео, що дрімала на стільчику біля ліжка. Аеніль сіла і спробувала згадати, де вона і що тут робить Гелео. Від шуму лебенійка прокинулася, її тривожне обличчя відобразило слабку посмішку, і вона стомлено промовила:

— Доброго ранку.

— Доброго… Що ти… Чому… — Аеніль поступово згадала, що сталося вчорашнього дня.

Гнівно зірвалася з ліжка і кинулася до дверей. Гелео змучено закрила обличчя руками. Двері Аеніль відкрити не змогла.

— Що таке? Чому вони не відкриваються?!

— Майстер Евагор наклав спеціальні чари, щоб ти не змогла вийти. Він боявся, що ти знову втечеш.

— І ти заодно з ним? Ти зрадила мене! А я тобі довіряла! Ви хочете відібрати в мене те єдине, що в мене є, найдорожче!

— Аеніль! — крізь сльози скрикнула Гелео, — я нічого не хочу відібрати! Навпаки, я хочу допомогти тобі! Допомогти знайти Іно! Адже ти сама не можеш цього зробити! Ти тільки потрапиш у руки Звіра!

— Нехай! Мені байдуже! Я хочу бути там, де Іно!

— Ми знайдемо її і повернемо! Я обіцяю…

— Я не вірю тобі! Ти мене обманюєш! Ви з ним заодно! Забирайся геть! Чи я вже не можу й змусити тебе піти з моєї кімнати?

— Можеш, — пробурмотіла Гелео і поспішила вийти, бо відчула, як починають діяти противтручальні чари. Ніхто не міг перебувати у кімнаті без дозволу її власника.

Зачинивши за собою двері, Гелео натягла свій каптур і швидко вибігла з дівчачої вітальні алхіміків. До початку занять ще був час, і вона побігла прямо до учительської алхіміків. Постукала і зазирнула всередину. Там були усі викладачі, окрім майстра Евагора Елітіса, якого вона шукала. Вигляду них був сердитий і похмурий.

— Чого тобі? — гримнув майстер Мейсон.

— Е… майстра Евагора Елітіса я можу побачити?

— Ні, — грубо відрізав Мейсон.

Однак Аделіна Лікофрон, що була більш обізнана з ситуацією, яка привела Гелео сюди, промовила:

— Він у шпиталі. Можеш спробувати провідати його. Проте не знаю, чи тобі вдасться поговорити… з ним.

Гелео вибігла з учительської. Вона боялася задавати ще якісь питання, хоч серце готове було вирватися від хвилювання. Що відбувається? Магістерку Урегус засуджують, майстер Елітіс у лікарні, хоч ще вчора ввечері він був здоровий, якщо не рахувати кількох синців, що завдала йому Аеніль, коли пручалася, аби її не тягли у вітальню.

Коли за лебенійкою закрилися двері, Мейсон сердито глянув на Аделіну Лікофрон:

— Чому це ви перед нею звітуйте? Мало того, що цей сором для нашого відділення відомий серед викладачів, так тепер ще й учні знатимуть?!

— Майстер Елітіс доручив мені направити до нього цю

ученицю, коли вона прийде, — холодно відрізала Лікофрон. — Він керує її курсовою роботою.

— Подумаєш, дуже терміново!

— Терміново, бо тему мали б затвердити ще минулого тижня, а вона зі *своїм попереднім керівником* не спромоглася навіть визначити її, не те що написати необхідний реферат.

Мейсон люто зиркнув на викладачку, але був змушений проковтнути образу. Трохи згодом тільки буркнув:

— Ну що ж. Нехай працює. Нічого йому відлежуватися.

Гелео тим часом вже добігала до шпиталю. Проте коли увійшла досередини, то розгубилася. Як же її пропустять до майстра? Вона ж звичайна учениця. До неї підійшла медсестра, красива дівчина, на комірці якої було написано «Інга», і ввічливо запитала:

— Можу вам чимось допомогти?

— Я прийшла до майстра Евагора Елітіса… Мені сказали, що він тут.

— Провідати майстра Елітіса? Яке ваше ім'я?

— Гелео.

— Я запитаю, почекайте тут, — медсестра вийшла, а Гелео стала розглядати порожню залу.

За кілька хвилин медсестра повернулася і трохи здивовано сказала:

— Вам дозволили. Ідіть за мною.

Дівчата піднялися на другий поверх. Біля одних дверей медсестра зупинилася і обережно постукала:

— Нехай заходить, — пролунав знайомий голос.

Медсестра відкрила двері, і Гелео зайшла, вражено дивлячись на Ірене Урегус, котра, вдягнена як медсестра, крутилася біля столика з якимись препаратами.

Ірене озирнулася і мовила:

— Привіт. Майстер ще не прокинувся, чи, вірогідніше, не прийшов до свідомості. Я не буду його тривожити зараз. Можеш зачекати або розповісти, що ти хотіла, мені.

До Гелео не одразу повернувся дар мови:

— Але ж… Мені сказали, що вас засудили…

— Так і було.

— Вас звільнили? — з надією промовила Гелео.

— Ні. Просто виконали вирок.

— Як?! То ви…

— Так. Тепер я нездатна й найпростішу алхімічну суміш змішати. Але, як бачиш, певну користь все ж можу принести. — І вона продовжила щось зосереджено переливати з пляшечки в пляшечку.

Гелео сіла на запропонований Ірене стілець і тривожно подивилася на ліжко, що було приховане завісою.

— А що з майстром? — нарешті наважилася запитати вона.

— Вчора він бився на Поєдинку. І програв. Він нікудишній боєць, — з якоюсь лагідною посмішкою мовила жінка. — Добре, що живий залишився.

— Бився? Через що?

— Через кого, правильніше сказати. Батько однієї учениці звинуватив його, що він не захистив його дочку, коли по неї прийшов умертвій…

— Нітетіс?

— Так. Звідки ти її знаєш?

— Мені розповідала Аеніль, моя подруга. Нітетіс її одногрупниця.

— Аеніль? — Ірене перестала поратися з пляшечками і сіла на стілець навпроти Гелео. — То ти її подруга? Я не знала.

— Ну… зараз, може, вже й не подруга. Вона дуже розлютилася на мене за те, що я допомогла майстру Елітісу вчора її знайти і привести…

— Так. Їй дуже непросто. Ми приблизно здогадуємось, що сталося з Іно. Це дуже прикро.

— Я через це і прийшла. Майстер казав, що Іно не можна врятувати. Але звідки він знає? Хіба немає ніякого шансу? Я хочу знати! Я хочу знайти і повернути Іно для Аеніль. Аеніль моя єдина подруга, єдине, що в мене є, найдорожче, більше в мене тут нікого немає! Я повинна зробити дія неї хоч щось! Я готова на все, аби тільки повернути Іно.

— На все? — пильно подивилася на дівчину Ірене.

— Так!

Розділ 11
БЕНКЕТ У ЧАС СКОРБОТНИЙ

Аеніль сиділа у своїй кімнаті й похмуро дивилася поперед себе на картинку з дивним пейзажем у блакитних тонах, що їй колись подарувала Гелео. На ліжку перед дівчиною лежала розкрита книжечка з казками. Вона читала їх колись Іно, а тепер знову перечитувала.

Пролунав тихий, але рішучий стукіт у двері. Аеніль здивовано повернула голову. Після того, як вона вилила обід в обличчя служниці, яка його принесла, до неї в кімнату ніхто не стукав. Аеніль повагалася, але потім таки сказала:

— Увійдіть.

Двері відчинилися, і в кімнату, зігнувшись, зайшов майстер Евагор Елітіс. Відколи Аеніль бачила його попереднього разу, він зблід і схуд, ліва рука була на перев'язі. Дівчинка чула про його невдалий Поєдинок з іншим викладачем, через який їх обох мало не вигнали з Академії. Врятувало тільки те, що нині в Академії не до слідкування за порушеннями статутів, коли Звір вільно розгулює її коридорами, і коли кожен викладач потрібен дія захисту.

— Я чув про твою негідну поведінку, — відзначив одразу майстер, коли сів на стілець біля дверей.

— І що? — з викликом сказала Аеніль.

Майстер проігнорував її тон і спокійно продовжив:

— Так далі не можна. Ти повинна взяти себе в руки. Ти вже тиждень занять пропустила, тобі необхідно вчитись.

— Навіщо? Що це дасть?

Аеніль була готова кричати, але щось стримувало її. Вона не могла говорити з майстром надто зухвало. Це не Гелео, і не її однокурсниці.

— Щось таки дасть. А якщо ти й далі себе так вестимеш, то лише нашкодиш собі й іншим.

— Ну й нехай!

— Мені байдуже, що ти шкодиш собі, — знову проігнорував її виклик майстер. — Але я не можу дозволити тобі нашкодити Іно.

— Як це? — тихо і розгублено сказала Аеніль, її вираз обличчя вмить змінився.

— Якщо я зніму захист, ти не втечеш знову?

— Втечу, — відповіла Аеніль, але якось нерішуче.

— Втечеш. І цього разу вже точно потрапиш у руки Звіра, або темних чаклунів, або вампірів, які нині вже не ховаються. І

загинеш. І що ми тоді скажемо Іно, коли знайдемо її? У тебе більше немає сестри, бо вона, дурна, зовсім не подумала, що буде потрібна тобі живою. Так їй сказати?

Аеніль не знайшла, що відповісти. По її обличчю розлився рум'янець. Було видно, що дівчина відчуває сором.

— Я не подумала про це, — тихо сказала вона нарешті. — А ви й справді можете знайти Іно?

— Так. Якщо ти не завдаватимеш зайвого клопоту. Ти не уявляєш, наскільки це складно… і наскільки це дорого коштуватиме — повернути її. Але це буде зроблено.

— Будь ласка, знайдіть її! Я вам усе життя буду вдячна!

— Моєї заслуги тут немає. І дякувати мені нічого. Я знімаю чари і надіюсь, що ти поводитимешся розумно.

Майстер кинув око на розгорнену книжку, яку колись дав Аеніль, усміхнувся і вийшов. Дівчинка помітила його погляд і ще більше розгубилася. Їй же хотілося показати всім, що вона мучиться, а не розважається читанням казок.

* * *

Після розмови з майстром Евагором Аеніль почала ходити на заняття. Більшість уроків відбувалися в учнівській або у вітальні алхіміків для усього курсу. Бувало, що одночасно йшло кілька уроків для різних курсів. Звір таки вніс плутанину і труднощі у навчальний процес в Академії.

— Не розумію, чому вони не припинять навчання! — обурено промовила Аеніль після чергового уроку.

— Семестр вже закінчується, скільки тут залишилося. Та й іспити скасували, виставлять підсумкові оцінки за поточними… — відказала їй Ембла.

— Але ж це небезпечно, вчитись у таких умовах!

— Не більше, ніж сидіти по вітальнях і трястися від страху, — втрутився у розмову дівчат хлопець з другої групи алхіміків — Мілон Діакторід, трохи пихатий і самовпевнений, але говірливий і компанійський.

— Ніхто не трясеться, — обурилася Ембла.

Розмова мало цікавила Аеніль, і вона відсунулася далі від Ембли на дивані, де вони вдвох сиділи. В учнівській було повно учнів з різних курсів і груп. Шум відволікав Аеніль і не давав їй остаточно заглибитися у похмурі та тривожні думки.

— Справді? А чого ж сьогодні на уроці історії Ери дівчата вищали, коли Звір пробирався якимось з сусідніх коридорів? — усміхнувся Мілон.

— Я не вищала, — вперто, але не дуже щиро сказала Ембла.

— Ну, тобі краще знати. Хоч, може, це й добре, бо тим вереском ви, напевне, налякали бідолаху Звіра до півсмерті.

Ембла не змогла втримати посмішку.

— І все ж Аеніль права. Чому б не зробити перерву у навчанні, доки не вдасться знищити Звіра?

— В Академії бували й тяжчі часи, але й тоді навчання не припинялося, хоч здатними вчитися були лише кілька учнів, — сказав Мілон.

— Як це?

— Інші всі були або мертві, або поранені. Це у Темні Часи було, треба краще вчити історію Академії. Хоч ми це ще не проходили, я просто сам читав. Тоді Академія була напівпорожньою, сповненою всіляких монстрів і чудовиськ, чарівники утримували лише кілька кімнат і намагалися там чомусь вчити рідіючі ряди учнів.

— Жах.

— Так. У порівнянні з тим, у нас тут все просто чудово. Подумаєш, пару учнів і викладачів загинуло, пару десятків зникло і ще пару десятків поранено. А всього у нас тут не менше двох тисяч людей живе, працює і вчиться.

— Ого, як багато.

— Еге ж.

До Мілона підійшов хмурий, згорблений і дуже худий хлопець:

— Пішли, нам пора, — буркнув він.

— Це Мирон, мій друг, — відрекомендував його Емблі Мілон. — А це Ембла, моя знайома.

Мирон навіть не глянув у бік дівчини. Мілон попрощався і пішов з одногрупником.

— Звідки він тебе знає? — байдуже спитала Аеніль.

— А він теж… е… Так вийшло, що ми познайомилися, — не знала що відповісти Ембла, бо про Клан їй було заборонено хоча б комусь говорити. Та Аеніль і не стала особливо допитуватися.

* * *

Наступного дня, у п’ятницю, занять не було, бо йшла підготовка до шкільного балу. Він відбувається щоразу перед закінченням семестру, двічі на рік. Окрім самого балу, одночасно проходять конкурс краси дія дівчат, фінал з Гри та святковий бенкет.

Вітальня алхіміків було схожа на бджолиний вулик. Аеніль

уже насиділася у своїй кімнаті, тому вирішила за краще посидіти тут, забившись у найдальший куток. Порушувати прохання майстра Евагора і полишати приміщення вітальні без дозволу вона не наважувалася.

У вітальню вбігла розпашіла Ембла і одразу кинулася до Аеніль:

— У мене чудова новина! Ти не повіриш!

— Що там таке? — стомлено пробурчала Аеніль.

— Нітетіс жива, — проказала Ембла пошепки. — Тільки про це поки не можна нікому казати.

Аеніль скочила на ноги.

— Як жива? Але ж умертвій завжди *вбиває* свою жертву! — швидко зашепотіла дівчина. — Сабілла тут усі деталі порозписувала, хто такі ці умертвії, що і як вони роблять… Наче особисто їх знала.

— Може, й знала, — Ембла з осторогою озирнулася на Сабіллу, котра запекло лаялася через щось з Савлієм Іданнфірсом. — У будь-якому разі вона жива. Допоміг захист кімнати, її особистий захист і, очевидно, якісь захисні чари, що встиг накласти майстер Евагор. Хоч вона все одно однією ногою в могилі і ще може померти, тому про це нікому й не кажуть.

— А звідки ти дізналась?

— Мені розповіла Івонна, медсестра. Вона за нею доглядала і чула розмови майстрів-цілителів.

— А її ти звідки знаєш? — Аеніль дивувалася, звідки в замкнутої Ембли з'явилося стільки друзів.

— Ми познайомилися, коли я відвідувала шпиталь, — тут Ембліе було нічого приховувати. — І коли ходила дивитися на підготовку до конкурсу краси. Івонна буде приймати у ньому участь. Вона дуже красива!

— І ти теж хотіла б приймати участь? — спитала Аеніль.

— Е… Та ні, мабуть, ні… — почервоніла Ембла і поквапилася перевести розмову. — Уявляєш, яка це несправедливість, що майстра Евагора тяжко поранив батько Нітетіс. Він же насправді захистив її! І якби він не приніс її одразу у шпиталь, доки отрута з кинджала не встигла поширитися, то вона б точно померла. А тепер бідний майстер навіть не може заняття проводити, його до кінця семестру буде заміняти та Хілея Ехем, зовсім молода дівчина.

— Не може проводити заняття? Я думала, то в нього просто справи були, що його не було на цьому тижні…

— Ні. Він в шпиталі, тяжко поранений.

— Як це? Він же приходив у понеділок… — Аеніль змовкла і задумалася. — Це ж треба… А майстер Амасіс не знає, що вона

жива?

— Начебто знає, але йому забороняють її провідувати. Всім забороняють, крім кількох майстрів, що розбираються у тих темних чарах.

— І він не попросив вибачення у майстра Евагора?

— Не знаю. Навряд.

До дівчат підійшов Леонт. Він якось нерішуче зупинився поряд з ними, а потім сказав:

— Ембло, не залишиш мене з Аеніль? Мені треба з нею поговорити наодинці.

Ембла змовницьки посміхнулася подрузі, кивнула й пішла до своєї кімнати. Аеніль же піднялася й обурено подивилася на Леонта, який так безцеремонно увірвався у вітальню і привернув до себе численні зацікавлені погляди дівчат відділення. Їй зовсім не хотілося знову чути якісь насмішки на свою адресу.

— Е… — Леонт помітив, що Аеніль не в настрої, тому вирішив почати з іншого, — ти знаєш, що Нітетіс не загинула? Вона жива! Тільки це таємниця.

— Знаю, — холодно відрізала Аеніль. — І я дуже за неї рада, — додала вже тепліше.

Леонт знову зам'явся, але потім таки наважився:

— Аеніль, я хотів запросити тебе на післязавтрашній бал.

— Що? — обурилася Аеніль. — Я й сама здатна туди піти, навіщо мене запрошувати!

— Е… Ну, просто я думав, що цікавіше йти разом…

— Тьху, я краще піду з Емблою, ніж з тобою. Ще чого! Я взагалі туди не хочу йти.

Аеніль розвернулася і пішла у свою кімнату. Розгублений Леонт був змушений піти з вітальні. Перед дверима кімнати Аеніль очікувала Ембла:

— Ну що? Він тебе запросив? — радісно спитала вона.

— Намагався, — роздратовано відказала Аеніль.

— Ти що… не захотіла з ним йти? — здивувалася Ембла.

— Ще чого! Я краще з тобою піду. Нащо він мені здався.

— Дивна ти. Я б була на сьомому небі від щастя, якби він запросив мене. А зі мною… зі мною не вийде.

— Чому не вийде?

— Е… Мене запросили… — відвела погляд Ембла.

— Хто? — здивувалася Аеніль.

— Ну… Я ще не знаю… я сказала йому, що подумаю… Я не впевнена…

— Хто? — наполягала Аеніль, її це неабияк зацікавило.

— Анахарсій, — випалила Ембла і зашарілася.

— Хто?! — Аеніль була вражена. — І ти віриш, що це щиро?

Може, вони з Савлієм знову надумали щось, щоб познущатись з тебе!

— Е… От тому я й не знаю… Наче щиро… Але все одно боюсь…

— Та ну, ти що. Відмов йому. А то будеш жалкувати.

— А раптом він мені помститься, якщо відмовлю? Думаю, що краще погодитися… Там же буде багато людей, і викладачів, що він мені зробить? Крім того, я… ну у мене тепер є друзі, які мене захистять, якщо що.

— Мілон? — усміхнулася Аеніль.

— А хоч би й він, — з викликом відказала Ембла.

— То чого ж він тебе не запросив?

— Він запросив Сафію Ехем, найкрасивішу дівчину на першому курсі, з відділення чародіїв. Вона теж братиме участь у конкурсі. Та й не хочу я, щоб він мене запрошував. От якби Леонт… Але нехай.

— Не заздрю тобі, краще йти самій, ніж з Анахарсіем.

— Ну чому? Він нормальний. Ну трохи нахабний, але так… нормальний, — Ембла намагалася переконати перш за все себе.

— Як хочеш. Я піду сама. Або взагалі не піду, — голос Аеніль знову став похмурий, бо вона згадала про Іно. Дівчинка попрощалася з Емблою і зайшла у свою кімнату.

* * *

Учнівський бал відбувався цього року у їдальні. Вона була більш захищена, ніж головна бенкетна зала Академії, де зазвичай проходили усі свята. Учнівські столи розставили по краях кімнати, тісно один до одного, звільнивши місце по центру. Розмістили у залі також невелике підвищення, що мало слугувати сценою — там гратиме оркестр і проходитиме конкурс краси. Спеціальні столи для Гри були поставлені окремо у кутку.

Хоч далеко не всі учні Академії прийшли на бал, але приміщення їдальні було заповнено вщерть, ледь можна було протиснутися.

Похмура й сердита Аеніль стояла біля входу. Ніхто їй не сказав, що на бал можна заходити лише у чиємусь супроводі, а не поодинці. Така була давня традиція і спеціальні чари обмежували вхід. Її вже дістали насмішливі погляди і шепотіння знайомих учнів з відділення алхімії, і вона б уже давно пішла назад, якби не перспектива провести цілий день, вечір і більшу частину ночі у повній самотності у порожній вітальні.

Нарешті вона не витримала і таки розвернулася, щоб йти

назад, і зіткнулася з викладачами, що підходили до дверей. Це був майстер Евагор, все ще дуже хворобливого вигляду. Він шкутильгав, тримаючи за руку Ірене Урегус, що тепер була у скромній медсестринській мантії. Хоча ще невідомо, хто кого тримав. Цілком можливо, що Ірене допомагала йому йти. Аеніль привіталася, а майстер сказав:

— Чому ти тут стоїш?

— Я не знала, що самій зайти не можна… — відповіла Аеніль.

— І ніхто тобі не сказав? Ну й учні. І ніхто тебе не запросив?

— Ну, запросив. Тільки я відмовила.

Майстер усміхнувся і похитав головою.

— Ну добре, давай я тебе проведу. У порожній вітальні тобі робити нічого, а тут хоч трохи розвієшся.

І, не звертаючи уваги на розгублений погляд Ірене, майстер взяв Аеніль за руку та провів у бальну залу. Проте Аеніль, що спершу мовчки скорилася, потім, коли вони зайшли, стурбовано запитала:

— А як же пані Урегус?

— Не хвилюйся, у неї все одно багато обов'язків у лікарні. Вона б не була тут довго.

— Вона гарна.

— Хто? — не зрозумів спочатку майстер.

— Панна Урегус. Їй дуже личить нова зачіска.

— Яка зачіска?

— У неї раніше було довге волосся, а тепер коротке і красиво укладене завитками, — почала терпляче пояснювати Аеніль.

— Гм. Я й не помітив. Зовсім неуважний став. Хоча й справді, для дечаризації її мали постригти…

Майстер сів поряд з похмурою дорослою парою та дівчиною років сімнадцяти. Аеніль їх ніколи раніше не бачила, але вони їй не сподобалися. Незнайома дівчина якось гостро зиркнула у бік Аеніль, і дівчинці стало моторошно.

— Вітаю, пане й пані Тарту, — промовив майстер.

— Доброго дня, майстре Елітісе, — прохолодно і стримано, але й ввічливо промовив чоловік.

Аеніль помітила, що в очах жінки, холодних і жорстоких, майнула вдячність, коли вона віталася з майстром.

— Це старша донька наша, Сатіах ніа…

— Сатія Тарту, — грубо перебив жінку чоловік. Та зблідла і схилила голову, кивнувши.

Майстер Евагор кивнув з посмішкою, що трохи пом'якшило лютий погляд, який Діор Тарту кинув на дружину. Однак не пом'якшило повні ненависті очі Сатії, що втупилися у майстра.

— Це Аеніль дель Уберті, — промовив він, несподівано для

Аеніль, — дочка послів Ерлі, моїх давніх друзів, які нині відбули з Академії у справах.

— Продовжуєте сімейні традиції? — усміхнувся чоловік. — Політичні справи вашого брата?

— Не зовсім, я цим мало цікавлюсь. Просто з паном Уберті ми любили пограти у Гру на дозвіллі.

Аеніль здивовано дивилася на майстра Евагора. Вона зустрічала його брата у своїх батьків, але самого не бачила ніколи.

— Можеш йти до своїх друзів, — промовив Евагор до Аеніль. — Або, якщо хочеш, можеш залишитись тут. Скоро почнеться конкурс краси і одночасно фінал з Гри, потім бал і, зрештою, святковий бенкет.

Аеніль подивилася у інший бік залу. Там Ембла з напруженим і трохи зляканим виглядом вислуховувала Анахарсія. Савлій, що прийшов, чи, швидше, був притягнений Сабіллою, продовжував про щось з нею сперечатися, Леонт мовчки сидів з якоюсь незнайомою Аеніль дівчиною з третьої групи алхіміків. Була й Гелео, стояла, схована за каптуром, зовсім неподалік, з дівчиною у химерному зеленому шарфі поверх мантії й досить незвичною, хоч і людською, зовнішністю — дуже довгим світло-коричневим волоссям, яскраво-зеленими очима і блідо-рожевою шкірою. Аеніль відвернулася, коли її помітила Гелео, і сказала:

— Та ні, я посиджу тут.

Майстер кивнув і став дивитися, як служники застилали килимом підвищення, де мали виступати учасниці конкурсу краси. Аеніль звернула увагу, що до зали увійшли дві дівчини, і не стрималася від питання:

— А хіба пари на бал не повинні складатись з хлопця і дівчини?

Сатія пирснула сміхом, холодним, як крижана вода, але Аеніль пропустила його повз вуха.

— Колись так було, — відповів майстер Евагор. — Але через те, що на деяких відділеннях або мало хлопців, або мало дівчат, це скасували. Та й загалом це не академічна традиція, це завели арнінські дворяни, якій й стали проводити перші конкурси тут. Тепер достатньо прийти або з другом, або з подругою, чи як там вийде. Також батьки можуть брати дітей…

Евагор змовк, бо до них нерішуче підійшла Гелео.

— Привіт, — тихо промовила вона до Аеніль.

Аеніль промовчала, відвернувшись убік. Знову пролунав сміх Сатії і вона різко сказала:

— Синьошкіру ігнорують, от біда, — від гострих очей молодшої Тарту не сховає і каптур.

Аеніль теж навмисно засміялася. Гелео деякий час стояла, а потім вибігла з зали. Її спробувала зупинити дівчина у зеленому шарфі, але безуспішно.

Евагор стурбовано подивився услід лебенійці і сказав Аеніль:

— Чому ти так?

— Вона обманювала мене. Я їй не пробачу, — холодно промовила Аеніль, хоч її голос тремтів. Вона сама не сподівалася на таку реакцію Гелео.

Евагор спохмурнів, але нічого не сказав.

— Вже розпочинається конкурс краси, — спробувала розрядити напруження Марія Тарту.

— А я хочу подивитися на Гру, — капризно і наполегливо промовила Сатія. — Триста років мені треба тих дівок видивлятися. Якби ж їх можна було…

— Пішли, якщо хочеш, — різко перебив її батько.

Майстер Елітіс пропустив Діора Тарту, а Сатія спритно перестрибнула через невисокий стіл. Її рухи були плавні, заворожуючі й водночас моторошні, не схожі на людські. Коли після стрибка вона пригнулася, а потім випрямилася, хижо зиркнувши на Аеніль, учениця згадала… Ніч, коли вона виконувала покарання майстра Евагора… учень, що лежав у коридорі… і темна фігура, що схилилася над ним. Дівчинка тоді відчула на собі погляд, хоч і не бачила його… Той же погляд, що й зараз. Аеніль зблідла й несвідомо підсунулася ближче до майстра Елітіса.

— Це тобі не зала для фізичних тренувань, — жорстко гримнув Діор на дочку і вліпив їй запотиличника.

Вона здригнулася від удару, але нічого не сказала, мовчки пішла поряд з ним до столів, де розсідалися гравці.

Тим часом майстриня Іветт оголосила про початок конкурсу краси. На сцену вийшло дванадцятеро дівчат і вона стала оголошувати їхні імена:

— Лая Іветт, Сафія Ехем, Енгільда, Івонна Хомська, Адель Йонсон, Хілея Ехем…

Коли Діор і Сатія відійшли достатньо далеко, Марія Тарту тихо промовила до Елітіса:

— Сатіах стає неконтрольованою. Занадто багато собі дозволяє.

— Повна протилежність Ади? — спитав Елітіс.

— Я не знаю… Я не думаю, що вона насправді така зла… Вона страждає. Через Аду, а, може, й ще через щось… Думаю, що це знак протесту. Аби тільки це нічим поганим не закінчилося.

Марія подивилася на Аеніль і спитала:

— А це про її сестру…

— Так, — кивнув Евагор.

Аеніль прислухалася, хоч спробувала зробити вигляд, ніби дивиться на дівчат, які тепер по черзі походжали по сцені перед викладачами, що мали обрати серед них найкрасивішу.

— Це ж треба, щоб так все сплуталося… Однак Дім не зможе тут дуже зарадити, навіть якби був у цьому особисто зацікавлений. Домовитися ми можемо, але платити…

— За це не турбуйтесь. Ми вас просимо лише домовитися.

Марія здивовано і стривожено подивилася на Евагора, потім на Аеніль і тихо промовила:

— Добре.

Тепер дівчата, що брали участь у конкурсі, мали відповісти на різні питання, що задавали викладачі, й опісля станцювати під гру майстрині Елізи Ежені Іветт. Танцювала найкраще її донька — Лія Іветт.

Коли завершувала танцювати остання з учасниць, гарненька білявка Адель Йонсон, по залу прокотився гуркіт і затремтіли стіни і підлога. Музика стихла і всі змовкли. Гуркіт знову повторився, щось схоже на грім, але зовсім поруч, в якомусь з сусідніх з залою коридорів. Вкотре затремтіти стіни, зі стелі став сипатися пил і дрібні камінці. Прозвучало приглушене ревіння, після чого всім стало зрозуміло, що це. Учні запанікували, кинулися хто до центру зали, хто, навпаки, попід стіни. Після чергового ревіння і гуркоту почали вищати дівчата. «Мітон таки був правий — такий вереск кого завгодно налякає», — подумала Аеніль.

Викладачі посхоплювалися зі своїх місць і кинулися заспокоювати учнів. По четверо майстрів вмить опинилося біля всіх дверей, що вели до зали. Очевидно, що це все передбачалося, і план дій було розроблено. Майстер Евагор теж підвівся, але нікуди від Аеніль не відійшов. Один з викладачів, що пробігав поряд, кинув на нього погляд, але, зваживши на хворобливий вигляд Елітіса, нічого не сказав і побіг собі далі. Марія Тарту теж піднялася і стривожено та напружено вдивлялася у ту частину залу, де скупчилися гравці у Гру та їхні вболівальники.

Паніку серед учнів не вдавалося зупинити, доки не пролунав громовий голос Аера Тороса:

— Спокійно! Учні, негайно поверніться на свої місця! Ми все контролюємо і нікому нічого не загрожує!

Його голос звучав так суворо, впевнено і сильно, що це подіяло. Поступово шум стих, і налякані учні розсілися по своїх місцях. Через якийсь час віддалилося ревіння і стихло дрижання стін. Майстриня Іветт за вказівкою майстра Тороса почала грати якусь веселу мелодію. Викладачі ще якийсь час постояли біля

дверей, а потім повільно розійшлися туди, де сиділи раніше. Кілька викладачів вийшло з зали.

— Все минуло, — знову пролунав голос Тороса. — Можемо продовжити свято, нас чекає ще багато цікавого.

Як не дивно, але переляк швидко пройшов. Можливо, через могутній і заспокійливий голос Тороса, що переконував у захищеності, або через безсумнівно чарівну музику майстрині Іветт, або й через те, що за останні три тижні учні вже звикли до вільного пересування Академією Звіра. Гравці повернулися до Гри, а конкурсантки вийшли на сцену, очікуючи підсумків.

Коли почали оголошувати результати конкурсу, то на дванадцятому місці опинилася Дія Іветт, що неабияк засмутило її матір. Незважаючи на вміння танцювати, вона була надто повною для красуні. А в конкурсі перемогла Івонна Хомська — медсестра й магістрантка першого року навчання.

— Урегус зраділа б, — промовив майстер Евагор Елітіс. — Це одна з її колишніх учениць, Ірене колись керувала її дипломною роботою. Ну а тепер працює разом з нею медсестрою.

Аеніль помітила, як біля столів для Гри сталося пожвавлення.

— Схоже, що став відомий переможець, — сказала Марія Тарту.

Молодий майстер Йован Бейсінга, який і в Аеніль викладав теорію і практику Гри, вийшов на сцену, яку вже полишили переможці конкурсу краси, у супроводі високого білявого третьокурсника, якого Аеніль кілька разів бачила у коридорах підземелля, хоч він був не з відділення алхіміків. Майстер оголосив:

— Переможцем у фінальному етапі Гри став Вібій Крісп, учень третього курсу першої групи відділення чарівництва.

Майстер Евагор Елітіс байдуже глянув на хлопця, а от Марія Тарту враз спохмурніла. Аеніль помітила, що поки усі дивилися на переможця, біля столів для Гри відбулася невелика сутичка. Невдовзі звідти вийшов Діор Тарту, тягнучи за шкіберки Сатію, яка несамовито пручалася. Майже ніхто не звернув уваги, як вони полишили зал, хоч на обличчі і руках дівчини вже було кілька кривавих подряпин.

Майстер Елітіс провів їх пильним поглядом, а потім запитально поглянув на Марію Тарту.

— Тепер зрозуміло… — пробурмотіла та. — Той учень з відділення книжників… Він же був єдиним реальним суперником переможця! А ми ще дозволяли їй грати з Вібієм… Думали, що вона справді цікавиться Грою… А Вібій просто використав її!

Марія Тарту підвелася, ввічливо вклонилася і збиралася йти, але Евагор її зупинив:

— Не поспішайте з висновками. З вигляду цього хлопця не скажеш, що він надто підступний.

Марія глянула на майстра, сердитий вираз став м'якшим.

— Ох, Сатіах… — промовила вона із зітханням.

— Не карайте її суворо, цим ви тільки зашкодите їй ще більше…

Марія невиразно стенула плечима, хвилину повагалася, а потім схилилася над Евагором і тихо промовила до нього:

— Бенкет у час скорботний…

Вклонилася вдруге і цього разу таки вийшла з зали.

Вібія Кріспа нагородили як переможця турніру, а потім майстриня Іветт сіла за фортепіано і почала грати. Нехай і розчарована програшем доньки, грала вона все одно чудово. Аеніль не могла наслухатися. Кілька інших викладачів, магістрантів й учнів теж стали грати поряд з нею на різних інструментах. Залою залунала м'яка і спокійна мелодія. Розпочався бал. Учениці, багато з яких були в ошатних платтях, з учнями, що теж подумали про свій вигляд, почали танцювати. Особливу увагу привертала до себе Івонна, переможниця конкурсу — вона просто сяяла від радості і краси, її зовсім не зачепив переполох, спричинений Звіром. Тепер красуня була зовсім не схожа на ту непримітну дівчину-медсестру, яку Аеніль не раз зустрічала у шпиталі. Дівчинка закрила очі, щоб повністю відчути музику, цілком поринути у її світ.

Майстер Евагор уважно спостерігав за нею.

Бал тривав кілька годин. Коли, нарешті, всі потомилися, майстер Аер Торос, що був на сьогоднішньому святі головним, оголосив про бенкет. Вмить крізь бічні двері зайшли служники і почали ставити на столи наїдки. Такої кількості різноманітних страв Аеніль ще не бачила, хоч в Академії стіл не вирізняється скудністю. Оскільки за півдня всі добряче зголодніли, то вже за хвилину залу наповнило цокотіння ложок і виделок, стукання посуду та інші столові звуки. Зала нагадала, що вона, перш за все, їдальня.

Аеніль їла не надто охоче. На якийсь час музика змусила забути про проблеми, але тепер їй знову стало смутно і тривожно.

Бенкет мав закінчитися близько півночі, але ще до його завершення майстер Нвагор та Аеніль вийшли з залу. Дівчинка була стомлена, і вчитель це бачив. Коли вони вийшли, то майстра чекав сюрприз — навпроти дверей, обпершись об постамент, стояла Ірене Урегус.

— Що ти тут робиш? — здивовано мовив він.

— Та от прийшла допомогти вам дійти до шпиталю, — сердито промовила Ірене, хоч майстер бачив з її стомленого

вигляду, що прийшла вона вже давно, якщо й взагалі йшла кудись звідси.

Евагор похитав головою, і вони мовчки пішли до сходів. Майстер скоса поглянув на Ірене і справді переконався, що у неї чудова зачіска, спеціально створена. А її медсестринська мантія була не звичайною, а святковою. І взагалі вона виглядала чарівно, не зрівняти з тим жалюгідним видовищем, яке відкрилося йому колись у підземному казематі Академії. Очевидно, що жінка готувалася до свята. Майстер мовив до Ірене виправдувальним голосом:

— Тепер я впевнений, що Аеніль зможе зіграти Містерію. Вона третя.

Ірене здивовано подивилася на Евагора, а Аеніль сонним голосом спитала:

— Що?

— Нічого. Прийде час, зрозумієш, — відповів майстер дівчині.

Вони підійшли до східців у підвал.

— Я відведу Аеніль, а ти йди до шпиталю чи зачекай.

— Я зачекаю, — стомлено промовила Ірене і демонстративно обперлася об постамент біля проходу.

Майстер усміхнувся і спустився з Аеніль униз. Коли вони підходили до дівчачої вітальні алхіміків, Аеніль спитала:

— Майстре, та дівчина… Сатія… я впевнена, що вона…

— Я знаю.

— Знаєте? — вражено перепитала Аеніль, її сонливість немов рукою зняло. — Але як же… чому ви…

— Ворог мого ворога — мій друг. Запам’ятай це. Хоч користуватись цим слід дуже обережно…

Розділ 12
СИМФОНІЯ

Гелео сиділа на головних сходах вестибюлю. Її струнка фігура v дорожньому плащі й під каптуром схилилася на перила. Зал вестибюлю мав гнітючий вигляд. Частина сходів і перил пошкоджено, по них безсумнівно рухалося щось велетенське. Виті східці на третій поверх взагалі зруйновано — їхні уламки лежали на підлозі, загороджуючи вхід до кількох бічних коридорів. Багато вітражів розбито, гобелени, герби й картини на стінах позривано, обладунки лицарів попадали з постаментів. Весь зал був вкритий уламками каміння, скла, різним мотлохом і сміттям. Десь вдалині лунав гуркіт і шум. Стіни замку періодично здригалися. Навколо не було жодної душі. Та й хто зараз зважиться ходити Академією?

Лебенійку все це не турбувало. Вона замислено дивилася поперед себе, не звертаючи уваги на руйнацію і запустіння. Каптур у плащі був звичайний і не приховував її обличчя. З очей стікали ледь помітні цівочки прозорих синюватих сліз. Здавалося, що дівчина цього навіть не помічає.

В одному з проходів, що вели до вестибюлю з першого поверху, почувся шурхіт, і звідти вибралася жінка. Їй коштувало чималих зусиль перебратися через купу каміння, що загороджували вхід. Ірене Урегус підійшла до Гелео і тихо спитала:

— Ну що, готова?

— Так, — тихо, але рішуче відповіла дівчина. Вона уникала погляду жінки і, відвернувшись від неї, непомітно витерла сльози.

— Що воно тут наробило… — сумно мовила жінка, озираючись вестибюлем. — Я вже давно тут не була.

Гелео не відповіла, вона стрімко піднялася зі сходів і попрямувала до великої брами, що вела до виходу з головного корпусу Академії.

— Стривай, — гукнула їй Ірене. — Головний вихід давно запечатаний. Так ми не вийдемо. Нам сюди. — І пішла в один з маленьких бічних проходів.

Лебенійка кивнула і рушила за жінкою.

Вони мовчки йшли вузеньким звивистим коридором, крученими сходами кудись вниз, а потім іншими вгору. Зрештою, вони опинилися у невеличкій кімнаті, сповненій усілякого господарського мотлоху: віників, грабель, вил, лопат, мітел, відер і тому подібного. Ірене підійшла до масивних дверей і сіпнула за них, але безрезультатно.

— Ти зможеш зняти чари замикання? — з надією промовила вона до Гелео.

— Спробую, — нерішуче відповіла та.

Дівчина підійшла до дверей і кілька хвилин щось зосереджено шепотіла, періодично смикаючи за ручку. Зрештою, двері заскрипіли і відчинилися.

— Молодець! — не без захвату сказала Ірене. — А казала, що не вмієш чарувати.

— Так тут же зовсім прості чари були… А для мене й це проблема.

— Все одно…

Жінка відчинила двері, вони вийшли й опинилися у зовнішньому саду Академії. Гелео була тут кілька разів. Коли тільки прибула до Академії, а також згодом, доки ситуація у школі не стала настільки загрозливою, що вихід у сад запечатали потужними чарами. Цей парк дуже відрізнявся від велетенського внутрішнього двору Академії. Окрім того, що був набагато менший, він також був дуже охайний і доглянутий. Рівні алейки, ретельно підрізані дерева, чепурні клумби з квітами. Останні, щоправда, вже давно відцвіли і були вкриті тонким шаром інею, а подекуди й снігу. При детальнішому розгляді було помітно, що тут вже давно не прибирали: доріжки всипані опалим і гнилим листям, багато бруду і сухих гілок. Проте, у порівнянні з вестибюлем та більшістю внутрішніх коридорів Академії, тут було просто чудово. Очевидно, що Звір ще тут не побував.

Праворуч від саду був розміщений великий обгороджений майданчик для різних ігор і фізичних занять. Раніше тут відбувалися факультативні уроки для учнів, але нині все було порожне і покинуте. Ліворуч знаходився невеличкий лабіринт з рівно підрізаних кущів самшиту. Там теж іноді проводилися змагання.

— Жаль, що доступ у цей двір вже давно закритий, — промовила Ірене. — Коли я вчилася, то ми дуже полюбляли тут гратися. Тут набагато чистіше і цікавіше, ніж у внутрішньому дворі Академії. Там у лісі і заблукати можна, і місць дія ігор практично немає. А тут все було спеціально спроектовано і розроблено для цього.

— Чому ж його закрили?

— Цей сад розбили і виростили зовсім недавно, кілька десятиліть тому. Раніше тут була звичайна галявина перед головним корпусом Академії. Здібності нинішніх магів і близько не зрівняти з тими, що мали будівничі усього замкового комплексу Академії. Тому всі ті чари захисту, які були накладені на це місце, не можуть і близько зрівнятися навіть із захистом, що

має вестибюль, а ти бачила, у що він перетворився… Невідомо, чому будівничі майже повністю позбавили захисту це місце. Навіть вузлички у нижньому замку краще захищені, ніж цей сад… Тому його й закривають, коли виникає якась небезпека.

Жінка і дівчина пройшли садом попід пронизливий зимовий вітер, який проносив рідкі сніжинки, і зупинилися перед брамою, що вела до нижнього замку. Комплекс Академії складався з двох частин: верхнього замку, що включав головний корпус Академії та цей невеликий парк перед ним, а також нижнього замку, де знаходилося щось на зразок невеличкого містечка — кілька вузеньких вуличок, де працювали різні ремісники та жили охоронці Академії.

— Ця брама теж закрита, — промовила Ірене.

Жінка пішла попід мурами ліворуч і зупинилася лише у їхньому кінці, де прохід між високою зеленою стіною лабіринту та кам'яним валом, що огороджував верхній замок, ставав зовсім вузький. Вона дістала з кишені якийсь камінець у формі трикутника, вклала його у заглибину у стіні і, з чималим зусиллям, повернула. Стіна заскрипіла, і в ній просунулася усередину велика плита, відкриваючи маленький темний прохід.

— Це, здасться, єдиний хід у нижній замок, що не використовує чарівний простір. Він контролюється, і Евагору… майстру Елітісу довелося постаратися, щоб дістати для мене пропуск, — сказала Ірене.

— А чому ви не хотіли йти чарівним простором? — сказала Гелео, коли вони зайшли у темний і дуже вузький прохід, де було трохи моторошно.

— Я хотіла… Я просто не можу. Для мене чарівні простори вже не існують. Вони тільки для тих, у кого є чари…

— А… Вибачте…

— Та нічого. Я навіть рада. Не треба собі ламати голову тією жахливою плутаниною, що у них відбувається, і остерігатися усіх небезпек, що там трапляються.

Нарешті Ірене й Гелео вийшли з проходу й опинилися у тісному провулочку. Тут були ряди дво- і триповерхових будиночків. Брудних і похмурих. Вікна у більшості були забиті. Вже вечоріло, але світла ніде не було.

— Ремісники можуть покидати Академію, — сказала Ірене, коли помітила погляд лебенійки. — їм часто потрібно у справах до гавані і порту. І, коли в нас почалися проблеми, вони вирішили, що безпечніше буде перечекати там. Та все ж, дехто залишився, — трохи тихішим і хмурішим голосом додала жінка.

Гелео озирнулася на непомітні двері у стіні, з яких вони вийшли. Ті були повністю сховані за якимись ящиками та

дерев'яними бочками. Потім лебенійка пішла за Ірене. Вираз її синього обличчя ставав усе більш сумним і тривожним.

Вони пройшли кілька невеличких вуличок, на одній з яких Ірене змусила Гелео притиснутися до заглибини у стіні.

— Це головна вулиця, — тихо проказала жінка. — Тут можуть чергувати майстри-охоронці.

Але нікого не було, і вони змогли швиденько перетнути дорогу і зникнути в інших, більш брудних і темних вуличках. Зрештою, Ірене з Гелео підійшли до непримітного будиночку у кінці тісного і кривого провулку. Будинок був з якогось дуже чорного каменю. Гелео спершу вирішила, що там темна прірва, а не споруда. Всюди на вулиці було темно, лише в одному високому віконці у будинку навпроти тремтіло слабке світло свічки. Ірене підозріло глянула на те вікно та пробурмотіла більше до себе, ніж до Гелео:

— Вони повинні тут все контролювати…

Проте в двері вона не стукала, а стала неподалік будинку, немов в очікуванні чогось. І справді, через деякий час у кінці вулиці з'явилася темна постать. Вона йшла швидко і рішуче, довге сиве волосся розвіювалося на вітрі. Коли постать підійшла, Ірене вклонилася і промовила:

— Моє шанування, пані Тіамах.

Ірене штурхнула також і Гелео, щоб та вклонилася. Однак жінка із сивим волоссям на все це не звернула уваги. Вона пильно подивилася на світло, що дрижало у високому вікні, потім оглянула вулицю і, зрештою, мовила холодним і різким голосом, пильно дивлячись на Гелео:

— Це вона?

— Так.

— Гм… Лебенійка? Думаю, що вони будуть задоволені…

Гелео зблідла й опустила голову. Вона не могла приховати свого страху і тремтіння. Ірене дивилася на дівчину очима, сповненими болю і суму.

— Ви можете йти, — промовила сивоволоса жінка до Ірене. — Далі я все виконаю сама, як прохав майстер Евагор.

Ірене кивнула, але залишилася стояти.

Маріах більше нічого їй не сказала, поклала руку на плече лебенійки і тихо промовила:

— Ходімо.

Гелео очікувала різкого штурхана, але дотик був легкий і навіть ніжний. Дівчина беззвучно скорилася, і дві фігури підійшли до чорного будинку. Ірене залишилася стояти на іншому боці вулиці.

Маріах рішуче постукала у двері з темного-темного дерева.

Вони майже відразу відчинилися. Там не було нікого і нічого, лише непроглядна темрява. Дві фігури твердо ступили досередини, і вхід беззвучно замкнувся за ними.

Ірене ще раз глянула на тремтіння світоча у вікні, розвернулася і швидко пішла геть з вулиці. Пройшовши кілька кварталів, вона зупинилася і притулилася до стіни. Потім безсило опустилася на коліна і закрила обличчя руками. Її тіло почало здригатися від ридань.

* * *

Темна і холодна мармурова кімната, що ледь освітлюється тліючими полінцями у каміні. І зовсім не зігрівається. Колишній кабінет майстра Стесагора дуже змінився. Тепер тут було багато різного мотлоху, кілька крісел і два дивани, а також три ліжка попід стінами, два з яких відгороджені темними фіранками. По центру стояло фортепіано, а на ньому лежала скрипка і флейта. Вікон у кабінеті не було, лише традиційні для підвалу жолоби v стінах, які, принаймні, давали можливість дізнатися, чи день назовні, чи ніч. І нині крізь ці ринви починали пробиватися тьмяні промені — світало.

Здавалося, що кімната повністю порожня — жодного звуку і жодного поруху. Але ось від одного з крісел беззвучно відділилася темна фігура і підійшла до каміна. Кілька нових колод і трісок — і вогонь розгорівся, освітивши частину кімнати. Над полум'ям грів руки майстер Евагор Елітіс. Поверх мантії у нього був надягнений теплий хутряний плащ.

Майстер потягнувся, позіхнув і підійшов до дверей, де запалив факел. Цього було мало для освітлення кімнати, вона залишалася у напівтемряві.

Евагор підійшов до одного з ліжок, закритого завісою. Обережно відсунув її і сів на стілець біля узголів'я. Він довго і задумливо дивився на ту, що беззвучно і непорушно там лежала. Повністю біле волосся молодої дівчини, голова й тіло все ще у клаптях чорного туману, що вибивався й з-під ковдри.

Чоловік обернувся до невеличкого столика там же і став зосереджено змішувати якісь речовини у пляшечці. Столик був заставлений різними ємкостями, колбами, флаконами, мініатюрними казанцями, камінцями, травами, рослинами та ще всіляким причандаллям. Він запалив вогник під одним з казанців і перелив туди приготовану суміш, аби її підігріти.

Почувся тихий стук у двері, але Евагор на нього не відреагував. Лише коли він влив у нерухомі вуста Оріони

приготовану власноруч цілющу настоянку, то підвівся і неспішно підійшов до дверей. Вони беззвучно відчинилися, і до кімнати зайшла Ірене, тримаючи за руку перелякану Аеніль. З відкритих дверей до тихої кімнати увірвався гуркіт і якесь страшне виття.

Лише коли двері зачинилися, Аеніль перестала злякано горнутися до Ірене і трохи заспокоїлася. Шум по той бік кімнати повністю зник.

— Я вже думала, що ми не доберемось, — промовила Ірене нетвердим голосом. — Тепер там ніде не пройти, все повністю вийшло з-під контролю.

Майстер Евагор промовчав.

— Це чи не вперше за весь час я пожалкувала, що не маю ніякої можливості захиститися навіть від падаючих зі стелі камінців, — жінка стала обтрушуватися. І вона, і дівчинка були вкриті пилом, мантії подекуди були розірвані, на чолі Ірене виднівся великий синець.

— Ти ж нещодавно сама казала, що відсутність здатності до чар є найбільшим захистом, — промовив нарешті майстер.

— Так… Для мене. Але не для неї, — тихо додала вона, поглядаючи на Аеніль, яка підійшла і сіла в крісло біля каміна, все ще тремтячи.

— Ти ж сама сказала, що сьогодні буде безпечніше її провести.

— Ну… В порівнянні з тим, що відбувалося вчора… — Ірене зіщулилася. — Як же тут холодно…

— Зараз всюди холодно.

Ірене не знайшла, що сказати, лише безпомічно глянула на вогонь у каміні.

— Може в Академії і є десь тепліші місця, але безпечніші — навряд, — додав майстер Евагор.

Жінка кивнула і підійшла до каміна. Майстер дістав з гардеробу хутряні плащі і простягнув їх Ірене та Аеніль. Жінка турботливо допомогла вдягтися дівчинці, а потім одяглася сама. Майстер підійшов і затягнув завісу перед ліжком, яку відкрив перед приходом гостей. Ірене пильно подивилася на це, але нічого не сказала.

Було ще дуже рано, і Аеніль невдовзі заснула перед каміном. Ірене підійшла і сіла в крісло поряд з Евагором. Він задумливо дивився на закриті завісами ліжка.

— А хто друга? — спитала Ірене. — Гелео? «Вуста блакитні…».

— Ні. Друга Адатах. Це було відомо майстру Стесагору з самого початку.

— А я думала…

— Все спіткнулося на Нітетіс. Орден знав, куди ударити… шансів на її одужання майже немає.

— Може, це не вона? Вона ж грає на фортепіано, а не на скрипці…

— Ні. На скрипці вона теж грає.

Ірене підійшла до середнього з трьох ліжок, що було без шторки. Вона відгорнула теплу ковдру і схилилася над Нітетіс, що там лежала.

— Немає сенсу навіть пробувати привести її до тями. У надто тяжкому вона стані, — сказала жінка.

Майстер Евагор задумливо подивився на музичні інструменти, складені у центрі кімнати. Ірене знову сіла біля нього.

Чоловік мовчав, і жінка сказала:

— То що ми маємо з Містеріями? Я щось не дуже розумію, як воно все має складатися…

— До кожної Містерії існує три ключі. Слова, музичний інструмент і людина. Я так розумію, що людина повинна зіграти на музичному інструменті ту пісню, початкові слова якої є ключем…

Ірене нетерпляче перебила майстра:

— Це я знаю. До того ж не тільки зіграти, а й заспівати. І ключів лише два. Людина — це не ключ, це виконавець. Ключі залишаються незмінними, а виконавець у різний час різний, бо люди ж не вічні. Проте я не розумію, хто з них трьох, — вона глянула на ліжка, — що і на чому гратиме?

— Це вже складніше. У нас зберігався один ключ до Містерії — це скрипка. Також у нас був виконавець Містерії — Оріона. Пам'ятаю, як Стесагор не раз на це натякав. Колись у давнину ми мали й слова до цієї Містерії, але вони згодом були втрачені. Після нападу на Оріону виконавець мав змінитись, майстер знову натякнув мені — на Нітетіс. Ми доручили їй знайти слова до її Містерії, і їй це вдалось. Її подруга, — майстер кинув погляд на Аеніль, що тихо дрімала перед вогнем каміну, — подарувала їй чарівну книжку, де містилися потрібні слова. «І вдень, і ввечері не будеш ти в безпеці…». Ці слова, на жаль, справдилися для обох виконавців Містерії. Таким чином, ми маємо усі складові однієї Містерії, щоправда виконавець не в змозі її виконати.

— Отже, може бути інший виконавець?

— Не думаю. Нітетіс видужає. А от що буде з Оріоною — невідомо.

— А якщо видужають обоє, то хто буде виконавцем? — не вгавала Ірене.

— Гадаю, що Оріона, — тихо промовив майстер. — От чому

навіть щодо цієї Містерії ми не можемо бути впевнені. Можливо, виконавцем все ще залишається Оріона…

— А це не можна перевірити?

— Тільки пробним шляхом. Якщо вдасться зіграти Містерію — отже, все правильно. Якщо не вдасться, то ні.

— А як щодо інших Містерій?

— Другу Містерію зберігав Дім Ніах, а точніше, Дім Тіамах, який нині увійшов до нашого академічного Дому. Оскільки це світлі чари, і вампірам вони ні до чого, то мені вдалось їх отримати від Хранительки Містерії — Маріах ніа Тіамах. Виконавець другої Містерії — Адатах ніа Тімах. Слова — «Бенкет у час скорботний…». Інструмент — флейта.

— Тоді третя Містерія — це Аеніль, фортепіано і слова «Уста блакитні та зелені очі»?

— На жаль, все не так просто. *Слова не підходять*. А повинні. Навіть якщо припустити, що «вуста блакитні» — це у переносному значенні, то очі в Аеніль все одно карі. Ці слова, безперечно, ключ до Містерії. Інакше майстер Стесагор не залишив би їх нам. Але це не були слова до нашої Містерії, бо ні Оріона, ні Нітетіс ніякого відношення до них теж не мають. Слова підходять для Адатах. Я так і думав, бо майстер говорив мені, щоб я звернув увагу на Аду вже давно. Але Маріах на бенкеті, безсумнівно, сказала мені ключ, який теж підходить.

— Значить, виконавець не Аеніль? — розчаровано сказала Ірене.

— Або… Містерій не три, а більше. І ці слова з якоїсь іншої. А до третьої ще необхідно знайти ключа…

— Мені в таке не віриться. Можливо, ми просто неправильно визначили слова до попередніх? Можливо, Хранителі зберігали слова не до своєї Містерії, а до іншої? Аби було важче розкрити їхню таємницю. Чи це щось на зразок спільної запоруки для створення Симфонії?

— Не знаю, — стомлено промовив майстер. — Усе може бути.

Аеніль уже прокинулася і, щільно загорнувшись у плащ, походжала морозною кімнатою. Вона зацікавилася фортепіано і підійшла до нього.

— Це ж те, на якому я грала на концерті для батьків! — здивовано вигукнула вона до Ірене Урегус.

— Так, — відповіла їй жінка. — Але, будь ласка, тихіше, ти ж тут не сама, — Ірене кивнула у бік ліжок.

— А хто там? — пошепки спитала дівчинка.

— Хворі учениці. Ми перенесли їх зі шпиталю, бо там останній тиждень дуже небезпечно. Доглядаємо за ними тут.

Аеніль зацікавлено подивилася на ліжка. Придивившись до

незатягнутого фіранкою, вона схвильовано сказала:

— А то не…

— Так. То Нітетіс. Вона без свідомості і її не можна тривожити. Тому поводься тихо.

— Вона вилікується?

— Так. Але ще дуже нескоро…

Пролунав різкий стукіт у двері. Евагор підійшов до них, прислухався, потім натиснув щось, і двері беззвучно прочинилися. До кімнати швидко вбігла жінка. Аеніль її впізнала, і, злякана, відступила за спину Ірене Урегус, яка вже піднялася з дивану. Марія Тартуй або ж Маріах ніа Тіамах, скинула каптур:

— Там вкрай небезпечно… Ледве до вас дібралася.

Ірене зблідла і перезирнулася з Евагором. Якщо для такої сильної чарівниці там небезпечно… Марія тримала щось на руках. Сіре і невелике, що зливалося з її плащем. Сивоволоса жінка опустилася на коліна і поставила перед собою… Іно, що злякано обернула своє сховане під завеликим для неї плащем личко до присутніх.

Аеніль скрикнула від радості і одразу кинулася до сестрички, забувши про свій страх перед жінкою, яка, безперечно, була вампіром. Дівчина схопила Іно на руки і міцно стисла. Маленька щось тихо пробелькотіла, але Аеніль її не розчула, з її очей текли сльози щастя.

Маріах дивилася на дітей, і вираз її холодних очей пом'якшав, а обличчя просвітліло.

— Дівчинка нагадала мені Аду, — промовила вона тихо Евагору, немов виправдовуючись.

— Ви справді хочете її побачити?

Вираз обличчя жінки враз спохмурнів. Вона стримано кивнула, а її погляд метнувся до крайнього ліжка за шторкою. Майстер Нвагор підійшов до нього, але Маріах його зупинила:

— Чи не забагато тут світла для неї?

Майстер роззирнувся і сказав:

— Здасться, ні. — І відкрив завісу, але не до кінця.

За завісою стояло велике ліжко. Воно видавалося повністю порожнім. Лише коли жінка підійшла і схилилася над ним, там щось заворушилося. Зовсім маленька дівчинка, не набагато старша за Іно, але худіша і тендітніша за сестричку Аеніль, зовсім непомітна, поворухнулася. Вона повільно повернула свою голівку до матері, відкрила очі, сповнені невимовного страждання, й одразу закрила їх.

Маріах взяла у свої долоні її тоненьку ручку. Жінка нічого не говорила, але Евагор помітив, як прозорі, немов кришталь, сльози стікали її обличчям. Дівчинка зібралася з силами і повернула

голову назад до стіни. Маріах піднялася і закрила шторку, а потім швидко пішла до дверей. Перед тим, як вийти, вона промовила тихо до майстра Евагора:

— Подбайте про неї.

Майстер мовчки кивнув.

Коли жінка вийшла, Аеніль підбігла до майстра Евагора, міцно тримаючи за руку Іно, і затараторила:

— Дякую вам! Я навіть не знаю, як можу вам віддячити! Готова зробити все, що завгодно! Ви не можете уявити…

— Мені не потрібно дякувати, — прохолодно перебив її чоловік.

— Чому? — тихо перепитала Аеніль.

— Це зробила Гелео. Іно потрапила туди, звідки зазвичай не повертаються. Можна було лише обміняти її на когось іншого. І Гелео віддала своє життя, аби врятувати її.

Радісний і щасливий вираз на обличчі Аеніль вмить зник. Вона відкрила уста, щоб щось промовити, але не змогла. Повільно повернулася у крісло і закрила обличчя руками. Іно тихо сіла поряд з нею і обережно торкнулася її ручкою, але Аеніль не відреагувала.

У цей момент стіни кімнати задрижали. Ірене стривожено роззирнулася.

— Це щось серйозне, — тихо вимовила вона.

— Так. Але тут нам нічого не загрожує… Навіть якщо вся Академія буде зруйнована, ця кімната вціліє.

Тремтіння стихло. Із зашторeного ліжка долинув тоненький і ледь чутний голос:

— Майстре Евагоре…

Викладач швидко підійшов до ліжка Ади та щільно затягнув за собою завісу.

— Мама ж не подумала, що я від неї відвернулася? — змучено вимовила дівчинка. — Це через світло… вже день.

Евагор розгублено озирнувся на штору.

— Я… Я скажу їй. Вибач, це моя провина. Мені здалось…

— Нічого. Тільки скажіть.

— Обов’язково, — кивнув майстер.

Дівчинка більше нічого не говорила, і він вийшов.

Потім якось винувато усміхнувся до Ірене. Втретє за сьогодні пролунав стукіт у двері. Наполегливий і енергійний. Елітіс насторожено глянув на двері. Емблема сокола засвітилася зеленим кольором, і він заспокоївся.

— Це хтось з Клану, — сказала Ірене.

Майстер Елітіс відчинив двері. Що його вразило одразу — так це повна тиша і спокій, що були по той бік. За дверима стояв

Леонт Зевксідем з радісним виразом обличчя.

— Майстриня Лікофрон прислала мене вам сказати…

— Як вона могла! — обурилася Ірене. — Зараз же небезпечно!

— Ні! Все скінчилося! Звіра щойно знищили. Ніхто не знає подробиць, відомо тільки, що тут якось причетна дівчинка з першого курсу відділення чародіїв, Флорія. Звіра і всіх небезпек вже нема! А викладачі під керівництвом гранд-майстра Тороса нині полюють за рештою чаклунів з Ордену Ворона. Це сказала майстриня Лікофрон і наказала негайно вас повідомити.

— Добре, дякую… Це приємна новина. Передаси їй, щоб негайно скликала засідання Клану.

— Добре, а… — щось утримувало Леонта від того, аби йти.

— З Нітетіс все гаразд, — заспокоїв його майстер. — Ми її тепер знову перенесемо у шпиталь, і там, я думаю, ти зможеш її побачити.

— Добре, — кивнув Леонт, кинув стривожений погляд на Аеніль та вибіг з кімнати.

Аеніль підняла голову і сама здивовано подивилася у відкриті двері.

— Не сумуй, — промовила до неї Ірене Урегус. — Все буде добре.

— Зіграй щось, — тихенько пробелькотіла Іно.

Аеніль подивилася на сестричку, потім витерла заплакані очі і підійшла до фортепіано. Іно побрела за нею, тримаючись за учнівську мантію. Невдовзі пролунали перші ноти.

Нвагор та Ірене вийшли за двері.

— Аж не віриться, — пробурмотів майстер, розглядаючи коридор, де все було потрощене і напівзруйноване, але тепер сповнене спокою і тиші.

Жінка озирнулася назад у кімнату:

— Гарно вона грає… Здається, я зрозуміла, що ти мав на увазі тоді, коли сказав, що вона краща.

— Справді? — майстер зацікавлено поглянув на медсестру. — Але я помилився. Не лише вона має серце. Його мають й інші. Їх навіть більше, ніж можна було сподіватись у такому місці, як це.

Ірене перевела погляд на зашторені ліжка, а потім, немов прокинувшись від дрімоти, здивовано і несподівано спитала:

— То Містерії нам не знадобляться?

— Цього разу ні, — з полегшенням відповів майстер Евагор Елітіс.

Аеніль продовжувала грати, тримаючи Іно на колінах. Тиха та ніжна мелодія наповнювала кімнату і коридор, впевнено линула Академією.

РОЗКЛАД ЗАНЯТЬ ДЛЯ 1 КУРСУ ВІДДІЛЕННЯ АЛХІМІКІВ
(1 семестр)

У дужках вказується тип заняття (п – практичне, т – теоретичне).

день/урок		Перший тиждень		
		Відділення алхімії		
		Перша група	*Друга група*	*Третя група*
Понеділок	1	**Алхімія** (п) *майстер Евагор Елітіс*	**Алхімія** (п) *майстриня Аделіна Лікофрон*	**Чарівні створіння в алхімії** (п) *майстриня Симоніда Садіатт*
	2	**Чарівний простір** (т), *майстриня Атанасія ор Вірт*		
	3	**Теорія і практика Гри** (п) *майстер Йован ван Бейсінга*	**Спецкурс:** (п) *магістерка Ірене Урегус*	**Алхімія** (п) *майстриня Аделіна Лікофрон*
Вівторок	1	**Іноземна мова (на вибір)** (п)		
	2	**Чарівні створіння в алхімії** (п), *майстриня Симоніда Садіатт*	**Арніонська мова** (п) *магістерка Кей Роу*	**Алхімічні речовини** (п) *магістерка Агаріста Гарпаг-Гігая*
	3	**Алхімічні речовини** (п) *магістерка Агаріста Гарпаг-Гігая*	**Чарівні створіння в алхімії** (п) *майстриня Симоніда Садіатт*	**Алхімія** (п) *майстриня Аделіна Лікофрон*
Середа	1	**Арніонська мова** (п) *магістерка Кей Роу*	**Алхімічні речовини** (п) *магістерка Агаріста Гарпаг-Гігая*	**Теорія алхімії** (п) *магістр Діадром Псамметіх*
	2	**Алхімія** (п) *майстер Евагор Елітіс*	**Теорія алхімії** (п) *магістр Діадром Псамметіх*	**Алхімія** (п) *майстриня Аделіна Лікофрон*
	3	**Чарівний захист** (п) *майстер Теосогіус Теїр*	**Алхімія** (п) *майстриня Аделіна Лікофрон*	**Спецкурс:** (п) *магістерка Ірене Урегус*
Четвер	1	**Історія Ери** (т) *майстер Амасіс Зевксідем*		
	2	**Алхімія** (п) *майстер Евагор Елітіс*	**Алхімія** (п) *майстриня Аделіна Лікофрон*	**Арніонська мова** (п) *магістерка Кей Роу*
	3	**Історія алхімії** (т) *магістр Теїсл Теламон*		
П'ятниця	1	**Географія Ери** (т) *магістр Егер Ар-Мінос*		
	2	**Алхімія** (п) *майстер Евагор Елітіс*	**Теорія і практика Гри** (п) *майстер Йован ван Бейсінга*	**Алхімія** (п) *майстриня Аделіна Лікофрон*
	3	**Мистецтво (на вибір)** (п), *майстер Фтій Фраорт (живопис), майстриня Еліза Ежені Іветт (музика) та інші*		

Розклад чергується: спершу уроки «першого тижня»,
потім «другого», а потім знову «першого» і т.д.

день/урок		Другий тиждень		
		Відділення алхімії		
		Перша група	*Друга група*	*Третя група*
Понеділок	1	**Алхімія** (п) *майстер* *Евагор Елітіс*	**Алхімія** (п) *майстриня* *Аделіна Лікофрон*	**Чарівні створіння в алхімії** (п) *майстриня* *Симоніда Садіатт*
	2	**Чарівні створіння** (т), *магістерка Марія Торос*		
	3	**Алхімія** (т) *майстриня Аделіна Лікофрон*		
Вівторок	1	**Іноземна мова (на вибір)** (п)		
	2	**Чарівні створіння в алхімії** (п), *майстриня* *Симоніда Садіатт*	**Алхімія** (п) *майстриня* *Аделіна Лікофрон*	**Алхімічні речовини** (п) *магістерка* *Агаріста Гарпаг-Гігая*
	3	**Алхімічні речовини** (п) *магістерка* *Агаріста Гарпаг-Гігая*	**Чарівні створіння в алхімії** (п) *майстриня* *Симоніда Садіатт*	**Алхімія** (п) *майстриня* *Аделіна Лікофрон*
Середа	1	**Спецкурс:** (п) *магістерка* *Ірене Урегус*	**Алхімічні речовини** (п) *магістерка* *Агаріста Гарпаг-Гігая*	**Чарівний захист** (п) *майстер* *Теосогіус Теїр*
	2	**Теорія алхімії** (п) *магістр* *Діадром Псамметіх*	**Чарівний захист** (п) *майстер* *Теосогіус Теїр*	**Алхімія** (п) *майстриня* *Аделіна Лікофрон*
	3	**Чарівний захист** (п) *майстер* *Теосогіус Теїр*		
Четвер	1	**Історія Академії** (т) *майстриня Ніорун Бйодвільд*		
	2	**Алхімія** (п) *майстер* *Евагор Елітіс*	**Алхімія** (п) *майстриня* *Аделіна Лікофрон*	**Теорія і практика Гри** (п) *майстер* *Йован ван Бейсінга*
	3	**Теорія алхімії** (т) *магістр Діадром Псамметіх*		
П'ятниця	1	**Мистецтво Ери** (т) *магістр Тома Елізео*		
	2	**Народи Ери** (т) *майстер Арт Лагерд*		
	3	**Мистецтво (на вибір)** (п), *майстер Фтій Фраорт (живопис),* *майстриня Еліза Ежені Іветт (музика) та інші*		

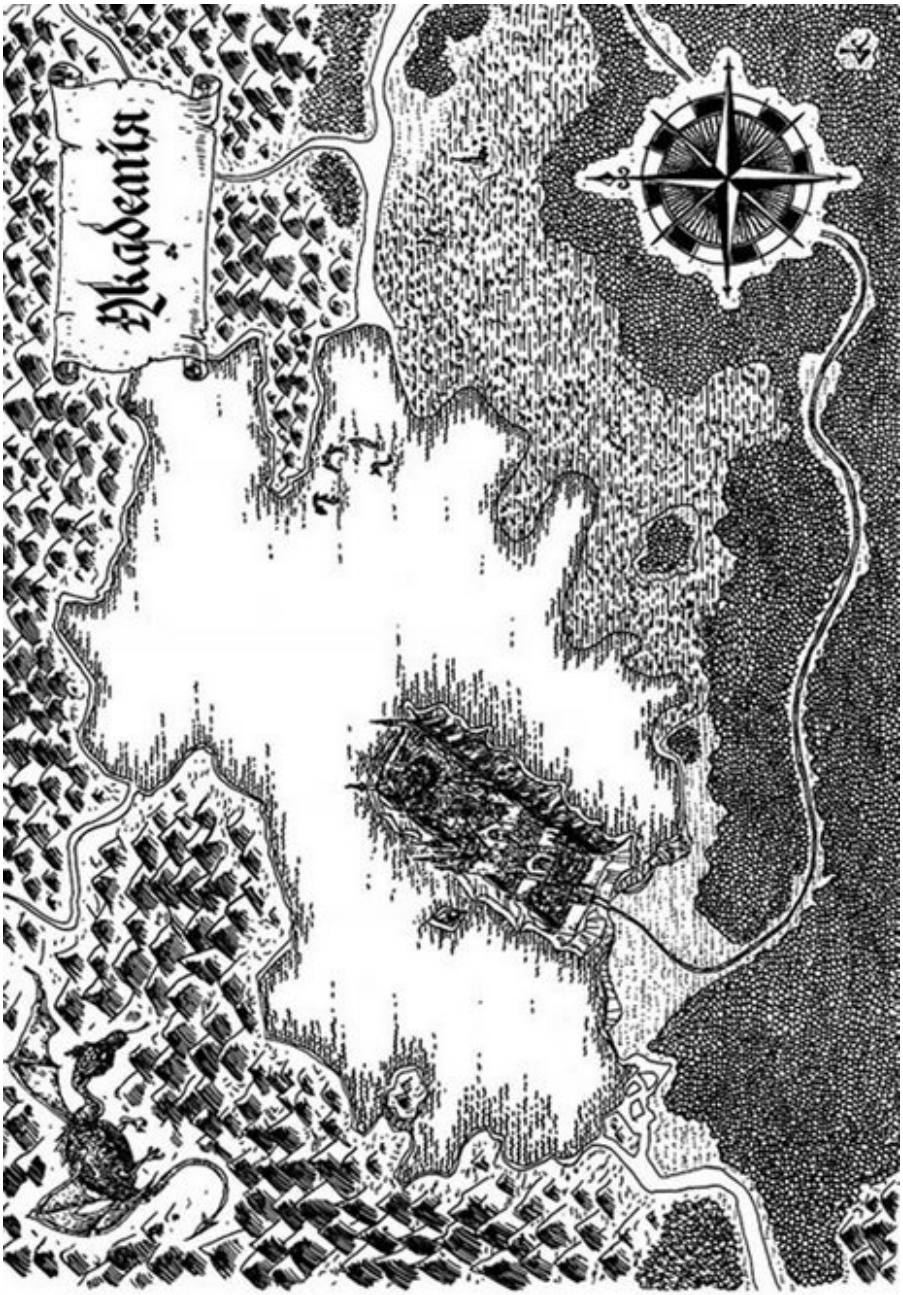

Мапа Академії та околиць

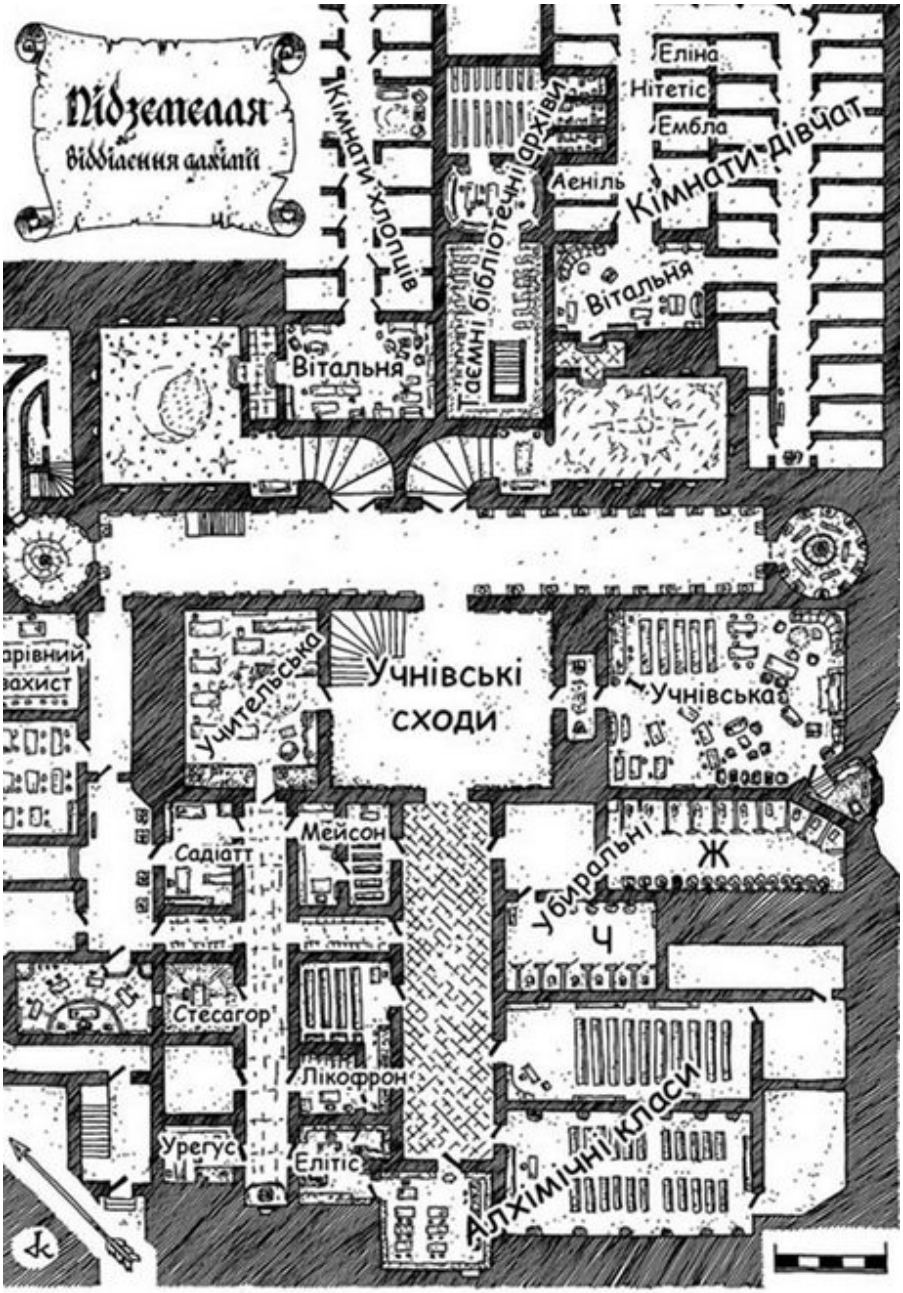

План підземель відділення алхімії